

หลักการอิสลาม

أركان الإسلام

(باللغة التايلاندية)

إعداد :

عمادة البحث العلمي . الجامعة الإسلامية بالمدينة المنورة

ترجمة : مجموعة من الطلبة التايلانديين بالجامعة

รวบรวมโดย : สำนักวิจัยและค้นคว้า มหาวิทยาลัยอิสลามนครมะดีนะฮ์

แปลโดย : กลุ่มนักศึกษาไทย มหาวิทยาลัยอิสลามนครมะดีนะฮ์

จัดพิมพ์โดย

สำนักงานความร่วมมือเพื่อเผยแพร์และสอนอิสลาม

อรั-ร็อบวะฮฺ กรุงริยาด ประเทศซาอุดีอาระเบีย

:

المكتب التعاوني للدعوة وتوعية الجاليات بالربوة

Islamic Propagation Office in Rabwah

P.O.Box 29465 RIYADH 11457 - TEL 4454900 - 4916065

FAX: 4970126 - E-Mail: rabwah@islamhouse.com

<http://www.islamhouse.com>

พิมพ์ครั้งแรก : ฮ.ศ. 1427 - ค.ศ. 2006

สงวนลิขสิทธิ์โดย เว็บไซต์อิสลามเฮาส์

อนุญาตให้ใช้ประโยชน์จากหนังสือ โดยไม่บิดเบือนหรือเปลี่ยนแปลงเนื้อหาเดิม

หากมีข้อสงสัย คำแนะนำหรือแก้ไขผิดพลาดใดๆ กรุณาติดต่อเราทางเว็บไซต์ :

www.islamhouse.com

(3320)

ฮ.ศ.1427 - ค.ศ. 2006

สำนักงานความร่วมมือเพื่อเผยแพร่และสอนอิสลาม

อัคร-ริอบวะฮฺ กรุงริยาด ประเทศซาอุดีอาระเบีย

โทร. +966-1-445 4900, 491 6065

www.islamhouse.com

1427 :

:

www.islamhouse.com

(3320)

1427

المكتب التعاوني للدعوة وتوعية الجاليات بالربوة

هاتف : 445 4900 - 491 6065

عنوان الموقع : www.islamhouse.com

ด้วยพระนามของอัลลอฮ์
ผู้ทรงเมตตา ผู้ทรงปราณียิ่งเสมอ

หลักการอิสลาม

รวบรวมโดย	สำนักวิจัยและค้นคว้า มหาวิทยาลัยอิสลามนครมะดีนะฮ์
ถอดความ	ประเสริฐ(อับดุลลอฮ์) ประสานการ ร่วมกับ กลุ่มนักศึกษาไทย มหาวิทยาลัยอิสลามนครมะดีนะฮ์
บรรณาธิการ	ซูฟอัม อุษมาน
พิสูจน์อักษร	ลูตฟี อะหมัด, ลูกมาน มุสฏอฟา
รูปเล่ม	อับู ฟัยรูซ

หนังสือในโครงการความร่วมมือเพื่อจัดพิมพ์หนังสือ

โดยห้องสมุดอิเกาะห์อู www.iqraOnline.org

โดยความร่วมมือและการสนับสนุนของ สำนักงานความร่วมมือเพื่อเผยแพร่และสอนอิสลาม

อัส-รีอวะฮ์ กรุงริยาด ประเทศซาอุดีอาระเบีย www.islamhouse.com

สารบัญ

หลักการอิสลามข้อที่หนึ่ง : การปฏิญาณว่า ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮ์ และมุฮัมมัดเป็นศาสนทูตของพระองค์.....	13
หนึ่ง : ความหมายของการปฏิญาณว่า “ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮ์”	14
สอง : เงื่อนไขของการปฏิญาณ	18
เตาฮีด อุลูฮียะฮ์.....	22
บัญญัติการศรัทธาในเอกภาพของอัลลอฮ์ด้านอูลูฮียะฮ์.....	24
ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของบรรดาศาสนทูตต่อคำปฏิญาณนี้	26
สาม : ความหมายของการปฏิญาณว่า “มุฮัมมัดเป็นรอสูลของอัลลอฮ์”	27
สี่ : คุณค่าและความประเสริฐของคำปฏิญาณทั้งสองนี้.....	31
หลักการอิสลามข้อที่สอง : การละหมาด (อัส-เศาะลาฮฺ).....	33
หนึ่ง : นิยามของการละหมาด	34
สอง : ความสำคัญของการละหมาดต่อบรรดานบีและรอสูล	35
สาม : หลักฐานในการบัญญัติละหมาด	37
หลักฐานจากอัลกุรอาน	37
หลักฐานจากอัลหะดีษ.....	38
หลักฐานมติเอกฉันท์(อิجماع)	39
สี่ : เหตุผลและสาเหตุที่อัลลอฮ์ทรงบัญญัติการละหมาด	39
ห้า : ผู้ที่วาญิบ(จำเป็น)ต้องละหมาด	40
หก : ข้อตัดสินของผู้ที่ทิ้งละหมาด	42
เจ็ด : เงื่อนไขของการละหมาด	42
แปด : เวลาของการละหมาด	43
เก้า : จำนวนหรือกัฮ์ต	44

ลิป : รุกนละหมาด (ข้อพึงจำเป็นต้องปฏิบัติในละหมาด)	45
ลิปเอ็ด : สิ่งที่เป็นวาญิบในการละหมาด.....	45
ลิปสอง : ละหมาดญะมาอะฮฺ(ละหมาดพร้อมกันเป็นหมู่คณะ)	47
ลิปสาม : สิ่งที่ทำให้การละหมาดเป็นโมฆะ	48
ลิปสี่ : เวลาที่ห้ามทำการละหมาด ได้แก่.....	49
ลิปห้า : ลักษณะของการละหมาดโดยรวม.....	50
หลักการอิสลามข้อที่สาม : ชะกาต	57
หนึ่ง : คำนิยามของชะกาต.....	58
ความหมายตามรากศัพท์ทางภาษาอาหรับ	58
ความหมายทางศาสนบัญญัติ	58
สอง : ความสำคัญและเหตุผลในการจ่ายชะกาต	58
สาม : ข้อตัดสิน(หุกุม)ของการจ่ายชะกาต.....	60
สี่ : กฎเกณฑ์ เงื่อนไข ของผู้ที่ต้องจ่ายชะกาต.....	62
ห้า : ทรัพย์สินที่จำเป็นต้องจ่ายชะกาต.....	63
1. ทองคำและเงิน.....	63
2. ปรุคูลัตว์.....	66
พิกัดปรุคูลัตว์และจำนวนที่ต้องจ่ายชะกาต	67
1. อูฐ	67
2. วัวหรือควาย.....	68
3. แพะหรือแกะ.....	68
3. ธัญพืช และผลไม้.....	71
4. ทรัพย์สินที่เป็นสินค้า.....	72
5. สินแร่และทรัพย์สินที่ถูกฝังดินไว้	73
หก : แหล่งจ่ายชะกาต	75
1. คนยากไร้ (ฟากีร).....	75
2. คนขัดสน (มิลกีน)	75

3. เจ้าหน้าที่ชะกาด.....	75
4. ผู้ถูกดลใจให้เข้ารับอิสลาม	75
5. ผู้ไร้อิสรภาพ	76
6. คนมีหนี้สิน.....	76
7. ในวิถีทางของอัลลอฮ์.....	76
8. คนเดินทาง.....	77
เจ็ด : ชะกาดฟิฏรฺ(ฟิฏเราะฮฺ).....	77
1. เหตุผลหรือวิหยบัญญัติในการบัญญัติชะกาดฟิฏรฺ	77
2. ข้อตัดสินหรือ หุก่มของชะกาดฟิฏรฺ	78
3. ปริมาณของชะกาดฟิฏรฺ.....	79
4. เวลาของชะกาดฟิฏรฺ	79
5. แหล่งจ่ายชะกาดฟิฏรฺ	80
หลักการอิสลามข้อที่สี่ : การถือศีลอดในเดือนเราะมะฎอน.....	81
หนึ่ง : คำนิยามของการถือศีลอด.....	82
สอง : หุก่มของการถือศีลอด.....	82
สาม : ภาคผลและวิหยบัญญัติในบทบัญญัติการถือศีลอด.....	83
สี่ : เงื่อนไขที่จำเป็น(วาญิบ)ในการถือศีลอด	86
ห้า : ข้อควรปฏิบัติต่างๆของผู้ถือศีลอด.....	87
หก : สิ่งที่ทำให้เสียศีลอด.....	88
เจ็ด : บทบัญญัติทั่วไป.....	91
หลักการอิสลามข้อที่ห้า : การบำเพ็ญหัจญ์.....	97
หนึ่ง : คำนิยามของ หัจญ์.....	98
สอง : ข้อตัดสิน(หุก่ม)ของหัจญ์	98
สาม : ภาคผลและเหตุผลในการบัญญัติหัจญ์	99
สี่ : กฎเกณฑ์ เงื่อนไขและสิ่งจำเป็นในหัจญ์(วาญิบ)	102
ข้อตัดสินหรือหุก่มของการบำเพ็ญหัจญ์แทนผู้อื่น	103

ผู้ที่ยังมิได้บำเพ็ญหัจญ์ให้ตนเอง จะบำเพ็ญให้ผู้อื่นได้หรือไม่?	104
ควรบำเพ็ญหัจญ์เมื่อใด ?	105
ห้า : รุกนหัจญ์	106
ก. รุกนแรก การอิหฺรอม	106
ลักษณะของการอิหฺรอม	109
สิ่งต้องห้ามในการครองอิหฺรอม.....	111
ข. รุกนที่สอง : คือการหยุดพำนัก ณ หุ้ญอะเราะะยะฮะฮุ	116
ค. รุกนข้อที่สาม : การฆะวะวาฟ อีฟาฆะฮะฮุ	116
ง. รุกนที่สี่ : การสะแอ	117
หก : สิ่งวาญิบ(พึงจำเป็น).....	117
เจ็ด : การประกอบพิธีหัจญ์	118

คำนำ

การเผยแพร่ศาสตร์แห่งอิสลามนั้น มีบทบาทอย่างยิ่งในการอธิบายถึงแก่นแท้จริงของอิสลามและความมั่นคงของศาสนา ตลอดจนความรู้โรจน์ของประชาคมมุสลิม

นี่คือวัตถุประสงค์ที่สำคัญของมหาวิทยาลัยอิสลามนครมะดีนะฮ์ที่กำลังดำเนินให้เป็นไปตามกระบวนการ เพื่อให้เกิดความสัมฤทธิ์ผลบนเส้นทางของการเผยแพร่และการศึกษา

เพื่อส่งเสริมต่องานดังกล่าว สำนักวิจัยและค้นคว้าได้วางแผนและเตรียมการต่างๆในเชิงวิชาการ ส่วนหนึ่งจากการเตรียมการดังกล่าวคือ การศึกษาและค้นคว้าถึงสาระและคุณค่าแห่งอิสลาม รวมทั้งการเผยแพร่ผลสรุปทางการศึกษาที่น่าเชื่อถือและถูกต้องที่สุดที่เกี่ยวกับศาสนาอิสลาม ไม่ว่าจะเป็นด้านอะกีดะฮ์(ความศรัทธา) และชะรีอะฮ์(ด้านกฎหมาย)

สำหรับงานวิจัยชิ้นนี้ เป็นการศึกษาเกี่ยวกับหลักการอิสลาม ซึ่งถือว่าเป็นโครงการหนึ่งของสำนักวิจัยและค้นคว้า โดยการแนะนำจากคณะกรรมการฝ่ายจัดการการเรียนการสอนของมหาวิทยาลัย เพื่อให้เขียนงานชิ้นนี้อยู่ภายใต้หัวข้อดังกล่าว โดยคณะกรรมการฝ่ายวิชาการของสำนักงานได้ทำการศึกษาวิจัยและตรวจทานในงานชิ้นนี้ และคัดลอก

ออกมาตามความเหมาะสม ด้วยการพยายามศึกษารูปแบบทางวิชาการ
ภายใต้รากฐานที่นำมาจากอัลกุรอานและซุนนะฮ์

ทางสำนักฯ ได้พยายามอย่างยิ่งในการเตรียมงานวิจัยชิ้นนี้
เพื่อให้ประชาคมโลกมุสลิมได้รับสาระและแก่นสารจากศาสตร์แห่ง
อิสลาม ด้วยเหตุผลดังกล่าวนี้ทางสำนักฯ ได้ดำเนินการแปลเป็นภาษา
ต่างๆ ทั่วโลกและเผยแพร่โดยผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต

ขอพระองค์อัลลอฮ์ทรงประทานคุณงามความดีแก่รัฐบาล
ซาอุดีอาระเบียในความพยายามและทุ่มเทกับการรับใช้เผยแพร่และ
ปกป้องอิสลาม และจากที่มหาวิทยาลัยได้รับความอนุเคราะห์และ
สนับสนุนจากรัฐบาลซาอุดีอาระเบียมาโดยตลอด

เราขอวิงวอนจากอัลลอฮ์ให้พระองค์ยังคุณประโยชน์จาก
การศึกษาและวิจัยในครั้งนี้ และขอพระองค์ทรงประทานความสำเร็จใน
การดำเนินการกิจของสำนักฯ และขอให้เราได้รับความรักและความโปรด
ปรานจากพระองค์ และขอให้เราเป็นหนึ่งในบรรดาผู้นำสารแห่งทางนำ
และผู้ช่วยเหลือสังคม

สำนักวิจัยและค้นคว้า มหาวิทยาลัยอิสลามนครมะดีนะฮ์

A decorative geometric pattern, resembling a stylized star or snowflake, composed of interlocking lines in white and light gray, centered on the page.

หลักการอิสลามข้อที่หนึ่ง

การปฏิญาณว่า ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮ์
และมุฮัมมัดเป็นศาสนทูตของพระองค์

การกล่าวปฏิญาณทั้งสองนี้ คือหนทางเข้าสู่อิสลาม เป็นหลักอิสลามที่สำคัญที่สุด ซึ่งจะยังไม่ถือว่าบุคคลหนึ่งเป็นมุสลิม นอกจากเขาจะต้องกล่าวและปฏิบัติตามข้อบ่งชี้ของคำปฏิญาณทั้งสองนี้ และด้วยเหตุนี้เองที่ผู้ปฏิเสธจะกลับกลายเป็นผู้ศรัทธาได้

หนึ่ง : ความหมายของการปฏิญาณว่า “ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮ์”

การปฏิญาณข้างต้น หมายถึง การกล่าวโดยรู้ถึงความหมายและปฏิบัติตามข้อบ่งชี้ของคำปฏิญาณ ทั้งในส่วนการกระทำที่เปิดเผยและในส่วนตัวของจิตใจ

ส่วนการกล่าวเพียงอย่างเดียวโดยไม่รู้ถึงความหมายและไม่ปฏิบัติตามข้อบ่งชี้ของคำปฏิญาณนี้ จะไม่ยังประโยชน์ใดๆ แก่ผู้ที่ปฏิบัติเลย ยิ่งไปกว่านั้นมันก็จะกลับมาเป็นหลักฐานมัดตัวตัวเองเสียอีก

ดังนั้น ความหมายโดยสรุปของคำว่า ( ) อ่านว่า “ลาอิลาฮะ อิลลัลลอฮ์” ก็คือ **ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่ควรต้องเคารพสักการะ และรักดีอย่างแท้จริง นอกจากอัลลอฮ์**

คำปฏิญาณประกอบขึ้นมาจากสองส่วนด้วยกันคือ **การปฏิเสศ** และ**การยืนยัน**

กล่าวคือ ปฏิเสศคุณลักษณะความเป็นเจ้าที่คู่ควรแก่การเคารพสักการะออกจากสิ่งอื่นทั้งมวลนอกจากอัลลอฮฺ และยืนยันคุณลักษณะนี้แต่อัลลอฮฺเพียงพระองค์เดียว ไม่มีการภาคีใดๆ สำหรับพระองค์ในคุณลักษณะนี้ ซึ่งรวมไปถึงการปฏิเสศพระเจ้าจอมปลอมทั้งหลายที่ถูกกราบไหว้บูชา ไม่ว่าจะเป็นมนุษย์ หิน ต้นไม้ หรือแม้กระทั่งอารมณ์ความอยากของมนุษย์ก็ตาม พร้อมทั้งต้องแสดงความไม่พอใจและปลีกตัวห่างสิ่งดังกล่าวด้วย เพราะผู้ใดก็ตามที่กล่าวคำปฏิญาณนี้ โดยไม่ปฏิเสศต่อสิ่งที่ถูกสักการะอื่นๆ นอกจากอัลลอฮฺ ก็เหมือนกับว่าเขาไม่ได้กล่าวมันนั่นเอง

อัลลอฮฺได้ตรัสว่า

(163 :)

ความว่า : และผู้ที่คู่ควรแก่การเคารพสักการะของพวกเขาเจ้านั้นมีเพียงองค์เดียว ไม่มีผู้ที่คู่ควรแก่การสักการะใดๆนอกจากพระองค์ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอเท่านั้น [อัล-บะเกาะเราะฮฺ โองการที่ 163]

และพระองค์ได้ตรัสอีกว่า

(256:)

ความว่า : ไม่มีการบังคับใดๆ (ให้นับถือ) ในศาสนาอิสลาม
 แน่นอนความเที่ยงตรงถูกต้องนั้นได้เป็นที่กระจ่างแจ้งแล้วจากความผิด
 อันคดีเคี้ยว ดังนั้นผู้ใดปฏิเสธศรัทธาต่อ อัล-ตอซุต (ทุกสิ่งที่ถูก
 ลักการะนอกจากอัลลอฮ์) และศรัทธาต่ออัลลอฮ์แล้ว แน่นอนเขาได้ยึด
 ห่วงอันมั่นคงไว้แล้ว โดยไม่มีการขาดใดๆเกิดขึ้นกับมัน และอัลลอฮ์นั้น
 เป็นผู้ทรงไต่ยืน ผู้ทรงรอบรู้ [อัล-บะเกาะเราะฮ์ โองการที่ 256]

ดังนั้น คำว่า ( ) “อิลาฮฺ” จึงหมายถึง พระเจ้าผู้ที่คู่ควรแก่การ
 ลักการะอย่างแท้จริง

ส่วนผู้ที่มีความเชื่อว่า คำว่า ( ) “อิลาฮฺ” หมายถึงพระเจ้า
 ผู้สร้าง ผู้ทรงประทานปัจจัยยังชีพ ผู้ทรงเดชานุภาพในการสร้างสรรค์สิ่ง
 ต่างๆ และเข้าใจว่าการเชื่อมั่นเพียงเท่านั้นถือเป็นการเพียงพอแล้วโดยไม่
 ต้องมีการศรัทธาในเอกภาพของอัลลอฮ์ในการเคารพลักการะ บุคคลผู้
 นี้ การกล่าวปฏิญาณ ( ) “ลาอิลาฮะ อิลลัลลอฮ์” ของเขา
 จะไม่ยังประโยชน์ใดๆ แก่เขาเลย ในการที่จะทำให้เขาเข้าสู่อิสลาม หรือ
 ทำให้เขาปลอดภัยจากการลงโทษอันถาวรในวันอาคิเราะฮ์ อัลลอฮ์ได้
 ตรัสว่า

(31:)

ความว่า : จงกล่าวเถิด (มุหัมมัด) ใครกันเล่าที่ เป็นผู้ประทอน
ปัจจัยยังชีพที่มาจากฟากฟ้า และแผ่นดินแก่พวกท่าน ใครกันเล่าเป็น
เจ้าของการไต่ถามและการมองเห็น และใครกันเล่าเป็นผู้ให้มีชีวิตหลังจาก
การตาย และเป็นผู้ให้ตายหลังจากมีชีวิตมา และใครกันเล่าเป็นผู้บริหาร
กิจการ แล้วพวกเขาจะกล่าวตอบกันว่า “คืออัลลอฮฺ” ดังนั้นจงกล่าวเถิด
ว่า แล้วพวกเจ้าจะไม่ยำเกรง(พระองค์)ดอกหรือ? [ยูनुส โองการที่ 31]

และพระองค์ได้ตรัสอีกว่า

(60:)

ความว่า : หรือผู้ใดเล่าที่สร้างชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน และ
ทรงประทานน้ำจากฟากฟ้าแก่พวกเจ้า ซึ่งเราได้ให้สวนต่างๆ อันสวยงาม
ออกงอกขึ้นมา ซึ่งพวกเจ้า ก็ไม่สามารถที่จะทำให้ต้นไม้ของมันงอกงาย
ขึ้นมาได้ และจะมีพระเจ้าอื่นคู่เคียงกับอัลลอฮฺอีกหรือ หากแต่พวกเขา
เป็นกลุ่มชนที่(นำสิ่งอื่นมา)เทียบเท่า(อัลลอฮฺ)? [อัน-นัมล โองการที่ 60]

และพระองค์ได้ตรัสอีกว่า

(87:)

ความว่า : และหากเจ้าถามพวกเขาว่า ใครเป็นผู้สร้างพวกเขา พวกเขาก็จะกล่าวว่า “อัลลอฮฺ” แล้วด้วยเหตุอันใดพวกเขาจึงถูกหันเหไปทางอื่น? [อัซ-ซุครุฟ โองการที่ 87]

สอง : เงื่อนไขของการปฏิญาณ

การกล่าวคำปฏิญาณข้างต้นนี้ มีเงื่อนไขดังต่อไปนี้

1. การรู้ถึงความหมายของการปฏิญาณ ทั้งในแง่การปฏิเสธการเคารพสักการะสิ่งอื่นนอกจากอัลลอฮฺ และในแง่การยืนยันถึงลัทธิที่จะได้รับการเคารพสักการะของอัลลอฮฺเพียงพระองค์เดียว ซึ่งการรู้ถึงความหมายของคำปฏิญาณนี้ตรงข้ามกับการไม่รู้
2. การเชื่อมั่นอย่างแน่วแน่ โดยการกล่าวคำปฏิญาณด้วยความเชื่อมั่นอย่างเด็ดเดี่ยวแน่นอนในความหมายของมัน ซึ่งความเชื่อมั่นตรงข้ามกับความสงสัยเคลือบแคลง
3. การยอมรับในคำปฏิญาณ ซึ่งตรงข้ามกับคำปฏิเสธ หมายถึง การยอมรับในทุกสิ่งที่คำปฏิญาณได้บ่งชี้เอาไว้ ทั้งใจและวาจา โดยเชื่อในคำบอกเล่า ปฏิบัติตามคำสั่ง ออกห่างข้อห้าม และไม่ขัดกับตัวบทหลักฐาน โดยการไม่ยอมรับหรือตีความเบี่ยงเบน ซึ่งการยอมรับนี้ตรงข้ามกับการปฏิเสธไม่ยอมรับ

4. การปฏิบัติตามสิ่งที่คำปฏิญาณได้ระบุเอาไว้ ทั้งโดยเปิดเผย (โดยการปฏิบัติอย่างเปิดเผย และ/หรือ ในที่เปิดเผย) และซ่อนเร้นของจิตใจ ซึ่งตรงข้ามกับความไม่จริงใจ

5. **ความสัตย์และความจริงใจ** ซึ่งตรงข้ามกับการโกหกทั้งนี้โดยการกล่าวคำปฏิญาณด้วยความสัตย์และจริงใจจากหัวใจ โดยที่จิตใจต้องสอดคล้องกับคำพูด และส่วนลึกต้องตรงกับพฤติกรรมที่แสดงออกมา

ส่วนผู้ที่กล่าวคำปฏิญาณด้วยลมปาก แต่ปฏิเสธในความหมายของมันนั้น การกล่าวของเขาจะไม่ยังประโยชน์ใดๆแก่เขาเลย เช่นเดียวกับพวกมูนาฟิก(พวกกลับกลอก สับปลับ) ที่พวกเขาจะพูดในสิ่งที่ตรงกันข้ามกับจิตใจของพวกเขา

6. **ความบริสุทธิ์ใจในการปฏิบัติตนเพื่ออัลลอฮ์** ซึ่งตรงข้ามกับการภาคีต่อพระองค์ หมายถึงการทำให้การทำงานต่างๆนั้นปราศจากซึ่งสิ่งเจือปนที่เป็นการตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ ทั้งนี้ด้วยการมีเจตนาที่ดีบริสุทธิ์ใจเพื่อพระองค์ ดังที่อัลลอฮ์ได้ตรัสไว้ว่า

(5:)

ความว่า : และพวกเขามีได้ถูกบัญชาให้กระทำอื่นใดนอกจากเพื่อเคารพภักดีต่ออัลลอฮ์ ด้วยเจตนาบริสุทธิ์ในการภักดีต่อพระองค์ และอยู่ในแนวทางที่เที่ยงตรง [อัล-บัยยยะฮะฮ์ โองการที่ 5]

7. **การมีความรักความพอใจ** ซึ่งตรงข้ามกับความโกรธเกลียดและไม่พอใจ โดยต้องมีความรักต่อคำปฏิญาณ และรักต่อสิ่งที่คำ

ปฏิญาณได้บ่งชี้และระบุเอาไว้ รักในผู้ที่ยึดมั่นในเงื่อนไขของคำปฏิญาณนี้ และต้องเกลียดชังต่อสิ่งที่ตรงข้ามกับสิ่งดังกล่าวนี้

ซึ่งเครื่องหมายที่จะบ่งชี้ถึงสิ่งดังกล่าวก็คือ การทำให้สิ่งที่อัลลอฮ์ทรงรักนั้นอยู่เหนือสิ่งอื่นทั้งปวง ถึงแม้ว่าจะค้านกับความรู้สึกของตัวเอง และจะต้องไม่พอใจในสิ่งที่อัลลอฮ์ไม่พอใจ แม้ว่าความรู้สึกของตนเองจะเอนเอียงไปสู่สิ่งนั้นก็ตาม พร้อมทั้งต้องให้การสนับสนุนต่อผู้ที่สนับสนุนช่วยเหลืออัลลอฮ์และรอซูลของพระองค์ และต้องต่อต้านผู้ที่ต่อต้านอัลลอฮ์และรอซูลของพระองค์

ดังที่อัลลอฮ์ได้ตรัสว่า

(4:)

ความว่า : แน่แน่นอนได้มีแบบอย่างอันดีงามสำหรับพวกเจ้าแล้ว จากศาสนทูตอิบรอฮีม(อับราฮัม)และบรรดา(ผู้ศรัทธา)ที่อยู่ร่วมกับเขา เมื่อพวกเขากล่าวแก่กลุ่มชนของพวกเขาว่า “แท้จริงพวกเราขอปลื้มตัวจากพวกท่านและจากสิ่งที่พวกท่านเคารพสักการะนอกจากอัลลอฮ์ เราขอปฏิเสธ(ศาสนาของ)พวกท่านและการเป็นปฏิบัติและความเกลียดชังระหว่างพวกเรากับพวกท่านได้ปรากฏขึ้นแล้ว (และจะคงอยู่)ตลอดไป จนกว่าพวกท่านจะศรัทธาต่ออัลลอฮ์พระองค์เดียว”[อัล-มมตะหะนะฮะฮ์ โองการที่ 4]

และพระองค์ได้ตรัสอีกว่า

(165:)

ความว่า : และในหมู่มนุษย์นั้นมีผู้ยึดถือบรรดาภาคีอื่น จากอัลลอฮฺ ซึ่งพวกเขารักภาคีเหล่านั้นเช่นเดียวกับที่รักอัลลอฮฺ แต่ บรรดาผู้ศรัทธานั้นเป็นผู้ที่รักอัลลอฮฺมากยิ่งขึ้นกว่า [อัล-บะเกาะเราะฮฺ โองการที่ 165]

ใครก็ตามที่กล่าว ( ) “ลาอิลาฮะ อิลลัลลอฮฺ” ด้วย ความบริสุทธิ์ใจและมั่นใจอย่างแน่วแน่ ไร้ซึ่งการชิริก (ตั้งภาคี) ปราศจากบิดอะฮฺ (อุตริกรรม) และการฝ่าฝืนแล้ว แน่แน่นอนเขาย่อมได้รับ ทางนำให้รอดพ้นจากความหลงผิดในโลกนี้ และได้รับความปลอดภัย จากการลงโทษในนรก

ดังนั้นจึงจำเป็นสำหรับทุกคนที่จะต้องปฏิบัติเงื่อนไขดังกล่าว อย่างครบถ้วน หมายความว่า เงื่อนไขดังกล่าวต้องรวมอยู่ในตัวของคน คนนั้นและเขาจะต้องยึดมั่นไว้ให้มั่น แต่ไม่ได้หมายความว่าเพียงแต่การ ท่องจำมันอย่างเดียวเท่านั้น

คำปฏิญาณว่า ( ) “ลาอิลาฮะ อิลลัลลอฮฺ” นี้ คือการ ศรัทธาในเอกภาพของอัลลอฮฺในความเป็นพระเจ้าผู้คุ้มครองแก่การเคารพ ลัทธิโดยถือได้ว่าเป็น **เตาฮีด**(การศรัทธาในเอกภาพของอัลลอฮฺ) ที่ สำคัญที่สุด ซึ่งความขัดแย้งระหว่างบรรดาศาสนทูตของอัลลอฮฺกับ ประชาชาติของแต่ละท่านนั้น มักจะดำเนินอยู่ตรงการศรัทธาในเอกภาพ

ของอัลลอฮ์ทุกรูปแบบ และด้วยเหตุนี้เองอัลลอฮ์จึงส่งศาสนทูตต่างๆ ลงมา ดังที่พระองค์ได้ตรัสว่า

(36:)

ความว่า : และแน่นอนเราได้ส่งรอสูล(ศาสนทูต)มาในทุกๆ ประชาชาติ (โดยมีบัญญัติว่า) “พวกท่านจงเคารพภักดีต่ออัลลอฮ์ และจง หลีกห่างจากสิ่งที่ถูกสั่งการต่างๆ” [อัน-นะฮฺลี โองการที่ 36]

และพระองค์ได้ตรัสว่า

(25:)

ความว่า : และเรามีได้ส่งรอสูลคนใดมาก่อนหน้าเจ้า(มุหัมมัด) นอกจากเราจะได้บัญชาแก่เขาว่า “แท้จริงไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่เที่ยงแท้ นอกจากข้า ดังนั้นพวกเจ้าจงเคารพภักดีต่อข้าเถิด” [อัล- อันบียาอฺ โองการที่ 25]

ดังนั้นเมื่อเอ่ยถึงคำว่า **เตาฮีด** ก็จะหมายถึง **การศรัทธาใน เอกภาพของอัลลอฮ์**

เตาฮีด อุลูฮียะฮ์

ความหมายของ ( ) “**เตาฮีด อุลูฮียะฮ์**” หรือการ ศรัทธาในเอกภาพของอัลลอฮ์ในฐานะผู้เป็นพระเจ้าผู้คุ้มครองแก่การถูก เคารพสักการะ

หมายถึง การยอมรับว่าอัลลอฮ์คือพระเจ้าผู้คุ้มครองแก่การเคารพสักการะโดยแท้จริงเหนือสิ่งอื่นใดทั้งมวล และให้การเอกสิทธิ์ในการสักการะพระองค์เพียงพระองค์เดียว ไม่มีภาคีใดๆต่อพระองค์ ซึ่งการศรัทธาในเอกภาพของพระองค์ประเภทนี้มีชื่อเรียกหลายชื่อด้วยกันดังต่อไปนี้

1. ( ) “เตาฮีด อัล-อิลาฮียะฮฺ”
หรือ “เตาฮีด อัล-อูลูฮียะฮฺ” ที่มีชื่อเช่นนี้เพราะเกิดมาจากความรักอันบริสุทธิ์ในอัลลอฮ์นั่นเอง
2. ( ) “เตาฮีด อัล-อูบูดียะฮฺ”
หรือ “เตาฮีด อิบาเดฮฺ” ทั้งนี้เพราะการศรัทธาในเอกภาพชนิดนี้ตั้งอยู่บนหลักแห่งความบริสุทธิ์ใจ ในการสักการะต่ออัลลอฮ์เพียงพระองค์เดียว
3. ( ) “เตาฮีด อัล-อิรอะดะฮฺ” หรือทั้งนี้เพราะตั้งอยู่บนหลักแห่งความตั้งใจในการปฏิบัติสิ่งต่างๆเพื่ออัลลอฮ์เพียงพระองค์เดียว
4. ( ) “เตาฮีด อัล-กือซุด” ทั้งนี้เพราะตั้งอยู่บนหลักการทำให้เจตนาให้บริสุทธิ์ อันจะยังผลให้เกิดความบริสุทธิ์ใจในการกระทำเพื่ออัลลอฮ์เพียงพระองค์เดียว
5. ( ) “เตาฮีด อัล-ฆะลาบ” ทั้งนี้เพราะตั้งอยู่บนหลักความบริสุทธิ์ใจในการวิงวอนขอต่ออัลลอฮ์เพียงพระองค์เดียว
6. ( ) “เตาฮีด อัล-อะมัล” ทั้งนี้เพราะตั้งอยู่บนหลักแห่งความบริสุทธิ์ใจในการปฏิบัติศาสนกิจต่างๆเพื่ออัลลอฮ์เพียงพระองค์เดียว

บัญญัติการศรัทธาในเอกภาพของอัลลอฮ์ด้านอุลูลียะฮ์

การศรัทธาในเอกภาพของอัลลอฮ์ในความเป็นพระเจ้าผู้คู่ควรแก่การเคารพสักการะนั้นเป็นฟัรฎู(หน้าที่จำเป็น)แก่มนุษย์ทุกคน

บุคคลหนึ่งจะยังไม่เข้าสู่อิสลามได้ นอกจากว่าเขาจะต้องมีเตาฮีดชนิดนี้เสียก่อน และเขาจะไม่รอดพ้นจากไฟนรกได้ นอกจากจะต้องเชื่อมั่นและปฏิบัติตามข้อบ่งชี้ของเตาฮีดนี้ทุกประการ

ซึ่งถือได้ว่าเป็นหน้าที่จำเป็นอันดับแรกที่บุคคลหนึ่งต้องเชื่อมั่นและปฏิบัติ และจะต้องเป็นสิ่งแรกในการเรียกร้องเชิญชวนสู่อิสลาม ซึ่งคำสั่งใช้ของอัลลอฮ์ที่ปรากฏอยู่ในอัลกุรอานและหะดีษย่อมบ่งชี้ถึงความจำเป็นได้เป็นอย่างดีเพราะอัลลอฮ์นั้นทรงสร้างสิ่งต่างๆและประทานคัมภีร์ลงมาเพื่อการนี้นั่นเอง

อัลลอฮ์ได้ตรัสว่า

(36:)

ความว่า : จงกล่าวเถิด(โอ้ผู้ห้ำหั่น)ว่า แท้จริงฉันถูกบัญชาให้เคารพสักการะต่ออัลลอฮ์ และจะไม่ตั้งภาคีเทียบเคียงพระองค์และสู่อะหลาคะฮ์ที่ฉันจะเชิญชวน และสู่อะหลาคะฮ์เท่านั้นคือการกลับไปของฉัน [อัล-เราะอฺุด โองการที่ 36]

และพระองค์ได้ตรัสอีกว่า

(56:)

ความว่า : และข้า(อัลลอฮฺ)มิได้สร้างญินและมนุษย์เพื่อกิจอื่นใด
เว้นแต่เพื่อพวกเขาจะเคารพภักดีต่อข้า [อัล-ฮาริยาต โองการที่ 56]

และดังที่ท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัมได้กล่าวกับ
ท่านมูอาซ เมื่อครั้งที่ท่านได้ส่งท่านมูอาซไปเมืองเยเมนว่า มีความว่า “(โ
มูอาซ) เจ้าจะต้องไปยังกลุ่มชนหนึ่งที่เป็นอะฮฺลุลคิตาบ(บรรดาผู้ได้รับ
การประทานคัมภีร์ชาวยิวหรือคริสเตียน) สิ่งแรกที่ท่านจะต้องเชิญชวน
พวกเขา คือการปฏิญาณว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮฺ ซึ่งหาก
พวกเขาเชื่อฟังเจ้าในสิ่งดังกล่าว เจ้าก็จะสอนแก่พวกเขาว่าอัลลอฮฺได้ทรง
กำหนดการละหมาดห้าเวลาในหนึ่งวันและหนึ่งคืนให้เป็นหน้าที่สำหรับ
พวกเขา และหากว่าพวกเขาเชื่อฟังเจ้า ก็จงบอกพวกเขาอีกว่า อัลลอฮฺได้
ทรงกำหนดให้เป็นหน้าที่สำหรับพวกเขาซึ่งการบริจาต ซึ่งจัดเก็บจากผู้มี
ฐานะและแจกจ่ายคืนกลับไปให้กับผู้ขัดสนในหมู่พวกเขา” (รายงานโดย
อัล-บุคอรีย์ และมุสลิม)

เตาฮีดชนิดนี้ถือได้ว่าเป็นการกระทำที่ดีที่สุดและเป็นการกระทำ
ที่สำคัญที่สุดในการลบล้างความผิด ดังที่ท่านอัล-อัล-อัล-บุคอรีย์และ
ท่านมุสลิมได้บันทึกว่าจะของ ท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัม
ตามรายงานของท่านอิตบานมีความว่า “อัลลอฮฺทรงทำให้ผู้ที่กล่าว
ปฏิญาณว่า ( ) “ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮฺ” โดย
หวัง(เจตนา)ในการกระทำความดังกล่าวเพื่ออัลลอฮฺนั้น ให้เขาเป็นที่ต้องห้าม
จากไฟนรก”

ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของบรรดาศาสนทูตต่อคำปฏิญาณนี้

บรรดารอซูล(ศาสนทูต)ทั้งหมดนั้นมีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในการเรียกร้องเชิญชวนกลุ่มชนของพวกเขาสู่การปฏิญาณว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่คู่ควรแก่การสักการะโดยแท้จริงนอกจากอัลลอฮ์ และในการล้าทับกลุ่มชนเหล่านั้นให้มีความเกรงกลัวต่อการปฏิเสธคำปฏิญาณอันนี้ ซึ่งอัลกุรอานได้ระบุเอาไว้ในหลายจุดด้วยกัน

ดังที่อัลลอฮ์ได้ตรัสว่า

(25:)

ความว่า : และเรามีได้ส่งรอซูลคนใดมาก่อนเจ้า(มุหัมมัด) นอกจากเราได้บัญชาแก่เขาว่า แท้จริงไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่เที่ยงแท้ นอกจากข้า ดังนั้นพวกเจ้าจงเคารพภักดีต่อข้าเถิด [อัล-อันบิยาอ โองการที่ 25]

และท่านรอซูลมุหัมมัด คือลัลลอฮ์ อะลัยฮิ วะสัลลัมยังได้ยกตัวอย่างเปรียบเทียบความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของบรรดาศาสนทูตทั้งหลายในการเรียกร้องเชิญชวนสู่คำปฏิญาณนี้ โดยท่านได้กล่าวไว้ซึ่งมีความว่า “นบีทั้งหลายนั้นเป็นพี่น้องกัน พ่อเดียวต่างแม่ แม่ของพวกเขานั้นต่างกัน แต่ศาสนานั้นเป็นหนึ่งเดียว” ทั้งนี้เพราะแก่นหลักของศาสนาที่บรรดานบีทั้งหลายนำมานั้นมีเพียงหนึ่งเดียว คือ การเตาฮีดต่ออัลลอฮ์ ถึงแม้ว่ารายละเอียดในข้อบัญญัติจะต่างกันก็ตาม ซึ่งก็เหมือนกับลูกต่างแม่กันที่มีพ่อคนเดียวกัน

สาม : ความหมายของการปฏิญาณว่า “มุหัมมัดเป็นรอซูลของอัลลอฮ์”

1. ความหมายของการปฏิญาณว่า “มุหัมมัดคือรอซูล(ศาสนทูต) ของอัลลอฮ์” นั้น คือการเชื่อฟังท่านในสิ่งที่ท่านสั่งใช้ เชื่อมั่นในสิ่งที่ท่านบอก ออกห่างจากสิ่งที่ท่านห้ามปรามและล่าทัพไว้ และจะต้องไม่ปฏิบัติศาสนกิจใดๆ นอกจากในสิ่งที่ท่านได้บัญญัติเอาไว้เป็นแบบอย่าง

2. การเข้าถึงความหมายของการปฏิญาณว่า “มุหัมมัดเป็นรอซูลของอัลลอฮ์” นั้นคือการปฏิญาณดังกล่าวจะเป็นรูปธรรมขึ้นมาได้ก็โดยการศรัทธาและเชื่อมั่นอย่างแน่วแน่ที่สุดว่า มุหัมมัดนั้นคือบ่าวและศาสนทูตที่อัลลอฮ์ทรงส่งมายังมนุษยและฉินทั้งหมด

ท่านเป็นนบีและรอซูลคนสุดท้าย ท่านเป็นบ่าวที่ใกล้ชิดกับอัลลอฮ์มากที่สุด แต่ในตัวท่านนั้นไม่มีคุณสมบัติแห่งความเป็นเจ้าใดๆ พร้อมทั้งต้องปฏิบัติตามและให้ความสำคัญต่อคำสั่งและข้อห้ามรวมถึงการยึดมั่นในแบบอย่างของท่าน ทั้งในการกระทำ การพูด หรือความเชื่อก็ตาม ดังที่อัลลอฮ์ได้ตรัสว่า

(158:)

ความว่า : จงกล่าวเถิด(มุหัมมัด)ว่า โอ้มนุษยทั้งหลายแท้จริงฉันคือรอซูลของอัลลอฮ์มายังพวกท่านทั้งหมด [อัล-อะฮฺรอฟ! โองการที่ 158] และพระองค์ได้ตรัสอีกว่า

(28:)

ความว่า : และเรามีได้ส่งเจ้ามาเพื่ออื่นใด เว้นแต่เป็นผู้แจ้งข่าวดี และเป็นผู้ตักเตือนแก่มนุษยทั้งหลาย [สะบะอฺ โองการที่ 28]

และพระองค์ได้ตรัสอีกว่า

(40:)

ความว่า : มุหัมมัดมิได้เป็นบิดาของผู้ใดในหมู่บุรุษของพวกเขา
แต่เป็นรอซูลของอัลลอฮ์และเป็นคนสุดท้ายแห่งบรรดานบีของอัลลอฮ์
[อัล-อะฮฺซาบ โองการที่ 40]

และพระองค์ยังได้ตรัสอีกว่า

(93:)

ความว่า : จงกล่าวเถิด (อีมุหัมมัด) มหาบริสุทธิ์แห่งพระผู้
อภิบาลของฉัน ฉันมิได้เป็นอื่นใด นอกจากมนุษย์ผู้เป็นรอซูล(ศาสนทูต)
เท่านั้น [อัล-อิสรอฮฺ โองการที่ 93]

การปฏิญาณดังกล่าวนี้ ประมวลไว้หลายประเด็นด้วยกันคือ

1. การเชื่อมั่นยอมรับด้วยส่วนลึกของหัวใจในการเป็นรอซูลของ
ท่าน
2. การกล่าวยืนยันและยอมรับด้วยคำพูดอย่างเปิดเผยในความ
เป็นรอซูลของท่าน
3. การปฏิบัติตามท่านโดยการปฏิบัติตามสัจธรรมที่ท่านนำมา
และละเว้นความไม่ถูกต้องที่ท่านได้ห้ามไว้
ดังที่อัลลอฮ์ได้ตรัสไว้ว่า

(158 :)

ความว่า : ดั่งนั้นพวกท่านทั้งหลายจงศรัทธาต่ออัลลอฮ์และรอซูลของพระองค์ ผู้เป็นนบีที่เขียนและอ่านไม่ได้ ซึ่งเขาได้ศรัทธาต่ออัลลอฮ์และคำดำรัสทั้งหลายของพระองค์ และพวกเจ้าจงปฏิบัติตามเขาเถิด เพื่อว่าพวกเจ้าจะได้รับการชี้แนะ [อัล-อะฮรอฟ โองการที่ 158]

4. การเชื่อมั่นในทุกอย่างที่ท่านบอกไว้ว่าเป็นความจริง

5. การมีความรักต่อท่านมากกว่ารักตนเอง ทรัพย์สิน ลูกหลาน พ่อแม่ หรือมนุษย์ทั้งมวล เพราะว่าท่านคือศาสนทูตของอัลลอฮ์ การรักท่านก็เป็นส่วนหนึ่งของการรักอัลลอฮ์และการรักเพื่ออัลลอฮ์

ดั่งนั้นความหมายที่แท้จริงของการรักอัลลอฮ์คือ การปฏิบัติตามท่านโดยการเชื่อฟังคำสั่ง และออกห่างข้อห้ามของท่าน รวมทั้งการช่วยเหลือและสนับสนุนท่าน ดังที่อัลลอฮ์ได้ตรัสว่า

(31 :)

ความว่า : จงกล่าวเถิด(มุหัมมัด)หากพวกท่านรักอัลลอฮ์ก็จงปฏิบัติตามฉัน แล้วอัลลอฮ์ก็จะทรงรักพวกท่าน และจะทรงอภัยให้แก่พวกท่านซึ่งความผิดทั้งหลายของพวกท่าน [อาล อิมรอน โองการที่ 31]

และท่านรอซูล ค็อลลัลลอฮ์ อะลียฮิ วะสลัลม ก็ได้กล่าวไว้ความว่า “คนหนึ่งในพวกท่านจะยังไม่มีศรัทธาอย่างสมบูรณ์จนกว่า ฉัน

จะเป็นที่รักของเขายิ่งกว่าพ่อของเขา ลูกของเขา และมนุษย์ทั้งหมด”
(รายงานโดย อัล-บุคอรีห์ และมุสลิม)

อัลลอฮ์ได้ตรัสว่า

(157 :)

ความว่า : ดังนั้นบรรดาผู้ที่ศรัทธาต่อเขา และให้ความสำคัญแก่เขา และช่วยเหลือเขา และปฏิบัติตามแสงสว่างที่ถูกประทานลงมาแก่เขา แล้วไซ้ร้ ชนเหล่านี้แหละคือบรรดาผู้ที่ประสบความสำเร็จ [อัล-อะอฺรอฟ โองการที่ 157]

6. การเชื่อมั่นว่า แบบฉบับของท่านรอซูล ค็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัม นั้นคือที่มาของหลักการอิสลาม มีฐานะเทียบเท่าอัลกุรอาน ซึ่งไม่อาจคัดค้านโต้แย้งได้ด้วยเหตุผลทางสติปัญญาและความคิด

7. การเอาแบบฉบับของท่านรอซูล ค็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัม มาปฏิบัติและการยอมรับให้คำพูดของท่านอยู่เหนือคำพูดของบุคคลอื่นทั้งหมด ซึ่งรวมถึงการยอมรับพอใจและให้ข้อบัญญัติของท่านเป็นเครื่องตัดสินโดยเด็ดขาด ดังที่อัลลอฮ์ ได้ตรัสว่า

(65:)

ความว่า : ขอสาบานด้วยพระเจ้าของเจ้าว่า เขาเหล่านั้นจะยังไม่ศรัทธาจนกว่าพวกเขาจะให้เจ้าตัดสินในสิ่งที่ขัดแย้งกันระหว่างพวกเขา และพวกเขาก็ไม่รู้ลึกถึงความคับใจใดๆในจิตใจของพวกเขาต่อสิ่งที่เจ้าได้ตัดสินไป และพวกเขาก็ยอมรับและจำนนโดยดี [อัน-นีสอา อังการ ที่ 65]

สี่ : คุณค่าและความประเสริฐของคำปฏิญาณทั้งสองนี้

คำปฏิญาณทั้งสองนี้มีคุณค่าและความประเสริฐอย่างยิ่ง ดังที่อัลกุรอานและหะดีษได้ระบุเอาไว้ดังต่อไปนี้.

1. คำปฏิญาณทั้งสองนี้เป็นหลักการแรกของอิสลาม เป็นพื้นฐานและต้นตอของศาสนา เป็นสิ่งแรกที่บุคคลหนึ่งจะเข้าสู่อิสลามได้

2. การมีเตาฮีดต่ออัลลอฮ์และยึดเอาแบบฉบับของท่านรอซูลคือลัลลอฮ์ อะลัยฮิ วะสลัลม มาเป็นมาตรฐานในการตัดสินจะเกิดขึ้นได้ก็โดยการทำให้การปฏิญาณทั้งสองนี้เป็นรูปธรรม

3. คำปฏิญาณทั้งสองนี้นำไปสู่ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน เพราะผู้ใดก็ตามที่กล่าวคำปฏิญาณทั้งสองนี้ มันก็จะเป็นสาเหตุให้ชีวิตและทรัพย์สินของเขาปลอดภัย (หมายความว่า)อิสลามได้ให้ความคุ้มครองแก่ชีวิตและทรัพย์สินของมุสลิมอย่างเสมอภาค

4. การกล่าว ( ) “ลาอิลลาฮะ อิลลัลลอฮ์” เป็นการปฏิบัติในสิ่งที่ดีและเป็นเหตุสำคัญในการลบล้างความผิด ทั้งยังเป็นเหตุให้ตาชั่งแห่งความดีในวันกิยามะฮ์นั้นมีน้ำหนักมากขึ้นอีก และเป็นสาเหตุในการเข้าสวรรค์และปลอดภัยจากไฟนรก โดยหากนำเอาชิ้นฟ้า

และแผ่นดินทั้งหมดมาวางในตาซึ่งข้างหนึ่งและนำ ( ) มาวาง
 ในตาซึ่งอีกข้างหนึ่ง คำว่า ( ) นั้นย่อมนัยกว่าแน่นอน
 ท่านอิมามมุสลิมได้รายงานจากท่านอุบาต๊ะฮฺซึ่งได้อ้างถึงท่านรอซูล
 ค็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัมว่า ท่านได้กล่าวไว้ความว่า “ผู้ใดปฎิญาณ
 ว่า ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮฺและมุหัมมัดเป็นป่าวและศาสนทูต
 ของพระองค์ อัลลอฮฺจะทรงทำให้นรกเป็นที่ต้องห้ามแก่เขา”

5. คำปฎิญาณประกอบไปด้วยการรำลึก วิงวอน และสรรเสริญ
 ต่ออัลลอฮฺ ประมวลไว้ซึ่งการวิงวอนร้องเรียกและวิงวอนขอ ซึ่งถือได้ว่า
 เป็นการรำลึกที่มากความหมายและมีผลตอบแทนมากที่สุด เป็นคำพูดที่ดี
 ดียิ่ง เป็นสายสัมพันธ์อันเหนียวแน่น เป็นคำพูดแห่งความบริสุทธิ์ใจ
 และด้วยเหตุแห่งคำนี้เอง สิ่งต่างๆจึงถูกสร้าง ศาสนทูตจึงถูกส่งมา และ
 คัมภีร์จึงถูกประทานลงมา

ฉะนั้นใครก็ตามที่กล่าวและปฏิบัติตามข้อบ่งชี้ของคำปฎิญาณนี้
 ด้วยความจริงใจ บริสุทธิ์ใจ ยอมรับและมีความรักต่อคำปฎิญาณนี้แล้ว
 อัลลอฮฺก็จะทรงให้เขาได้เข้าสวรรค์ตามผลแห่งการปฏิบัติของเขา

หลักการอิสลามข้อที่สอง
การละหมาด (อัส-เศาะลาฮฺ)

การละหมาด จัดเป็นการปฏิบัติศาสนกิจที่สำคัญที่สุดในอิสลาม โดยมีหลักฐานและข้ออ้างอิงทางศาสนามากมาย ที่ชี้ถึงความสำคัญและความประเสริฐของการละหมาด โดยได้ระบุว่า การละหมาดคือสายใยสัมพันธ์ระหว่างบ่าวกับพระผู้อภิบาลของเขา ซึ่งการละหมาดยังเป็นสิ่งชี้ชัดว่า บ่าวผู้นั้นเคารพภักดีต่อพระผู้อภิบาลของเขาหรือไม่

หนึ่ง : นิยามของการละหมาด

ความหมายตามรากศัพท์ในภาษาอาหรับ ( ) “อัศ-เศาะลาฮฺ” หรือ การละหมาด หมายถึง ( ) “อัต-ตุอาฮฺ” หรือ การขอพร ดังพระดำรัสของอัลลอฮฺที่ว่า

(103 :)

ความว่า : และเจ้าจงขอพรให้แก่พวกเขาเถิด เพราะแท้จริงการขอพรของเจ้านั้น ทำให้เกิดความสุখেแก่พวกเขา [อัตเตาบะฮฺ โองการที่ 103]

ความหมายในแง่ศาสนบัญญัติ การละหมาด คือ การเคารพภักดี ซึ่งประกอบด้วยคำกล่าวและอิริยาบถต่างๆ ที่มีลักษณะเฉพาะ เริ่มต้นด้วยการกล่าวตักบีร์ (อัลลอฮูอักบัร) และสิ้นสุดด้วยการให้สลาม (อัสลามมูอะลัยกุม ะเราะฮุมะตุลลอฮฺ)

- คำกล่าวในที่นี้หมายถึง : การกล่าวตักบีร์ การอ่านอัลกุรอาน การกล่าวตัสบีฮฺ(การสรรเสริญ) การกล่าวดูอาอฺ(วิงวอนขอ) และสิ่งอื่นๆ
- อิริยาบถในที่นี้หมายถึง : การยืนตรง การรुकوع(การโค้ง) การสุญูด(การกราบ) การนั่งและสิ่งอื่นๆ

สอง : ความสำคัญของการละหมาดต่อบรรดานบีและรอซูล

การละหมาดนับว่าเป็นหนึ่งในการปฏิบัติศาสนกิจที่ถูกบัญญัติในศาสนาของอัลลอฮฺ ก่อนการแต่งตั้งนบีมุหัมมัด ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม เป็นศาสนทูต

ท่านนบีอิบรอฮีม อะลัยฮิสลาม ได้วิงวอนต่ออัลลอฮฺ ให้ตัวเขาและลูกหลานของเขาเป็นผู้ดำรงการละหมาด ดังพระดำรัสของอัลลอฮฺ

(40 :)

ความว่า : โอ้พระผู้อภิบาลของข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงให้ข้าพระองค์และจากลูกหลานของข้าพระองค์เป็นผู้ดำรงการละหมาดเถิด [อิบรอฮีม โองการที่ 40]

ท่านนบีอิสมาอีล อะลัยฮิสลาม ได้สั่งให้ครอบครัวของท่าน ให้ดำรงไว้ซึ่งการละหมาด ดังพระดำรัสของอัลลอฮฺที่ว่า

(55 :)

ความว่า : และเขาได้ใช้เครือญาติของเขาให้ปฏิบัติละหมาดและ
จ่ายซะกาต [มัรยัม โองการที่ 55]

อัลลอฮ์ได้ตรัสแก่ท่านนบีมูซา อะลัยฮิสลาม ว่า

(14:)

ความว่า : แท้จริงข้าคืออัลลอฮ์ ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่เที่ยงแท้
นอกจากข้า ดังนั้นเจ้าจงเคารพภักดีต่อข้า และจงดำรงไว้ซึ่งการละหมาด
เพื่อรำลึกถึงข้า [ฏอฮา โองการที่ 14]

และอัลลอฮ์ ได้สั่งเสียแก่นบีมูซา อะลัยฮิสลาม ถึงเรื่องการ
ละหมาดว่า

(31:)

ความว่า : และพระองค์ทรงให้ฉันได้รับความจำเริญไม่ว่าฉันจะ
อยู่ ณ ที่ใด และทรงสั่งเสียให้ฉันทำการละหมาด และจ่ายซะกาตตราบที่
ฉันมีชีวิตอยู่ [มัรยัม โองการที่ 31]

อัลลอฮ์ได้ทรงบัญญัติการละหมาดแก่นบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุ
อะลัยฮิ วะสัลลัม ของเรา เหนือชั้นฟ้าในคำคืนแห่งการอิสเราะฮ์และ
เมื่อยะร็อบญ์(การเดินทางสู่อัล-กุดส์และขึ้นสู่ฟ้า) โดยครั้งแรกที่พระองค์
ทรงบัญญัติคือต้องทำการละหมาดวันหนึ่งกับคืนหนึ่งห้าสิบเวลา ต่อ
มาอัลลอฮ์ ได้ลดหย่อนเหลือเพียงห้าเวลา ส่วนภาคผลนั้นก็จะได้รับ
เสมือนกับทำการละหมาดห้าสิบเวลาเท่าเดิม

การละหมาดห้าเวลานั้น ประกอบด้วย ละหมาดฟัจญ์ริหรือศุบฮี ละหมาดซุฮฺรี ละหมาดอัคริ ละหมาดมัฆริบและละหมาดอิซาอู และในที่สุดการละหมาดนั้นก็ถูกบัญญัติให้ดำรงอยู่ในห้าเวลา อย่างที่เราถือปฏิบัติกันโดยมติเอกฉันท์ของบรรดามุสลิมีน

สาม : หลักฐานในการบัญญัติละหมาด

ได้มีหลักฐานมากมายที่ยืนยันถึงการบัญญัติละหมาด

หลักฐานจากอัลกุรอาน

1. พระดำรัสของอัลลอฮฺที่ว่า

(43 :)

ความว่า : พวกเจ้าจงดำรงไว้ซึ่งการละหมาดและจงจ่ายซะกาต [อัล-บะเกาะเราะฮฺ โองการที่ 43]

2. พระดำรัสของอัลลอฮฺที่ว่า

(103 :)

ความว่า : แท้จริงการละหมาดนั้นเป็นบัญญัติที่ถูกกำหนดเวลาไว้แก่ผู้ศรัทธาทั้งหลาย [อันนิสาอฺ โองการที่ 103]

3. พระดำรัสของอัลลอฮ์ที่ว่า

(5 :)

ความว่า : และพวกเขามิได้ถูกบัญชาให้กระทำอื่นใดนอกจากเพื่อเคารพภักดีต่ออัลลอฮ์ อย่างผู้มีเจตนาบริสุทธิ์(ในการภักดีต่อพระองค์) เป็นผู้อยู่ในแนวทางอันเที่ยงตรงและจ่ายซะกาต [อัล-บัยยนิฮะฮฺ โองการที่ 5]

หลักฐานจากอัลหะดีษ

1. หะดีษที่รายงานโดยท่านอิบนุ อุมร์เราะหะฎียัลลอฮุ อันฮุมา ท่านร่อซูลุลลอฮุ ค็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสลัลัม ได้กล่าวไว้ความว่า “อิสลามนั้นยืนหยัดอยู่บนหลักห้าประการด้วยกันคือ การกล่าวปฏิญาณตนว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่ควรเคารพสักการะนอกจากอัลลอฮ์ และแท้จริงมุหัมมัดนั้นคือศาสนทูตของอัลลอฮ์ การปฏิบัติละหมาด การจ่ายซะกาต การบำเพ็ญหัจญ์ ณ บัยติลลาฮฺ(มหานครมักกะฮฺ) และการถือศีลอดในเดือนเราะมะฎอน” (รายงานโดย อัล-บุคอรีย์ และมุสลิม)

2. หะดีษที่รายงานโดยท่านอุมร์ อิบนุ อัล-ค็อฏฏอบเราะหะฎียัลลอฮุ อันฮุ ท่านร่อซูลุลลอฮุ ค็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสลัลัม ได้กล่าวไว้ความว่า “อิสลามนั้นคือการทำท่านต้องกล่าวคำปฏิญาณตนว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่ควรเคารพสักการะนอกจากอัลลอฮ์ และแท้จริง

มุหัมมัดนั้นคือศาสนทูตของอัลลอฮ์ ท่านต้องดำรงการละหมาด ท่านต้องจ่ายซะกาต ท่านต้องถือศีลอดในเดือนเราะมะฎอน และท่านต้องบำเพ็ญหัจญ์ ณ บัยติลลาฮ์ หากท่านมีความสามารถเดินทางไปได้ (รายงานโดย มุสลิม)

3. หะดีษที่รายงานโดยท่านอิบนุ อับบาส เราะฎิยัลลอฮุ อันฮูมา ท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัม ได้ส่งมูอาซุ เราะฎิยัลลอฮุ อันฮู ไปยังเมืองเยเมน(เพื่อเผยแพรศาสนาอิสลาม)ท่านได้กล่าวแก่มูอาซุ ว่า “เจ้าจงเชิญชวนพวกเขาสู่การปฏิญาณตนว่า ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่ควรเคารพสักการะนอกจากอัลลอฮ์ และแท้จริงมุหัมมัดคือศาสนทูตของอัลลอฮ์ หากพวกเขาเชื่อฟังเจ้าแล้ว ก็จงแจ้งให้พวกเขาทราบว่า อัลลอฮ์ได้บัญญัติให้พวกเขาทำการละหมาดวันหนึ่งกับคืนหนึ่งห้าเวลา (รายงานโดย อัล- บุคอรี และมุสลิม)

หลักฐานมติเอกฉันท์(อิญ์มาอ)

บรรดามุสลิมมีมติเป็นเอกฉันท์ว่า การละหมาดห้าเวลานั้น เป็นบทบัญญัติและเป็นฟัรฎู(ข้อบังคับ)หนึ่งในศาสนาอิสลาม

สี่ : เหตุผลและสาเหตุที่อัลลอฮ์ทรงบัญญัติการละหมาด

การละหมาดถูกบัญญัติขึ้นด้วยเหตุผลและสาเหตุ ซึ่งเราสามารถอธิบายถึงสิ่งดังกล่าวบางส่วนได้ ดังต่อไปนี้

1. การละหมาดถูกบัญญัติขึ้นเพื่อการเคารพภักดีของบ่าวต่ออัลลอฮ์ เนื่องจากบาวนั้นเป็นกรรมสิทธิ์ของอัลลอฮ์เพียงองค์เดียว

การละหมาดจะทำให้มนุษย์สำนึกถึงความเป็นป่าวต่ออัลลอฮ์ ด้วยเหตุนี้ เขาจะมีความสัมพันธ์กับพระผู้อภิบาลอย่างสม่ำเสมอ

2. การละหมาดนั้นจะทำให้ผู้ที่ละหมาดรู้สึกมีความใกล้ชิดกับอัลลอฮ์ และรำลึกถึงพระองค์อย่างสม่ำเสมอ

3. การละหมาดสามารถยับยั้งผู้ที่ละหมาดจากสิ่งชั่วร้าย และยัง เป็นสาเหตุที่ทำให้ป่าวผู้นั้นปลอดภัยจากบาปและมลทิน โดยหะดีษบทหนึ่งได้กล่าวถึงเรื่องนี้ คือหะดีษที่รายงานโดย ท่านญาบิร อิบนุ अबดุลลอฮ์ เราะฎิยัลลอฮุ อันฮูมา ท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัม ได้กล่าวไว้ความว่า “อุปมาการละหมาดนั้นดังลำน้ำสายหนึ่ง ไหลผ่านหน้าประตูบ้านของคนหนึ่งคนใดในหมู่พวกท่าน ซึ่งเขาจะอาบน้ำจากลำน้ำนั้นวันละห้าเวลา” (รายงานโดย มุสลิม)

4. การละหมาดจะทำให้ใจเกิดความสงบ สวรรวมและห่างจากความทุกข์ต่างๆที่ทำให้ชีวิตมัวหมอง ด้วยเหตุนี้การละหมาดเป็นดัง แก้วตาดวงใจของท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัม เมื่อท่านมีเรื่องกลุ้มใจท่านจะมุ่งทำการละหมาดทันที กระทั่งท่านได้กล่าวแก่บิลาล ความว่า “โอ้บิลาล ! จงทำให้เราสงบด้วยการละหมาด(คือสั่งให้บิลาลทำการอะซานเพื่อละหมาด)” (รายงานโดย อะหมัด)

ห้า : ผู้ที่วาญิบ(จำเป็น)ต้องละหมาด

การละหมาดเป็นวาญิบสำหรับมุสลิมทุกคนที่บรรลุนิติภาวะ และมีสติสัมปชัญญะสมบูรณ์ ทั้งชายและหญิง

การละหมาดไม่เป็นที่วาญิบสำหรับคนกาฟิร(ผู้ไม่ใช่มุสลิม)เขาไม่ถูกเรียกร้องให้ปฏิบัติละหมาดในโลกดุนยานี้ เนื่องจากการละหมาด

รายงานจากตัวบทหะดีษ ซึ่งการกระทำดังกล่าวก็เพื่อให้บุตรหลานมีความเคยชินและให้ความสำคัญกับการละหมาดเมื่อพวกเขาเติบโตขึ้นมา

หก : ข้อตัดสินของผู้ที่ทิ้งละหมาด

ผู้ใดที่ละทิ้งละหมาดโดยตั้งใจ เขาผู้นั้นจะตกศาสนาและเป็นกาฟิร(ผู้ปฏิเสธ) โดยถือว่าเขาสิ้นสุดจากสภาพความเป็นมุสลิม เนื่องจากเขาผู้นั้นได้เนรคุณ ฝ่าฝืนต่ออัลลอฮ์ด้วยการที่เขาละทิ้งสิ่งที่พระองค์ทรงบัญญัติ และตามด้วยการที่เขาจะถูกสั่งให้ทำการเตาบัต(กลับตัว) ถ้าเขากลับตัวและทำการละหมาดเขาก็จะเป็นมุสลิมเหมือนเดิมอีกครั้ง แต่หากเขาไม่ยอมกลับตัวเขาก็จะตกศาสนาเป็นมูรตัด และไม่อนุญาตให้ผู้ใดอาบน้ำศพ กะฟีน(ห่อศพ) และละหมาดญะนาซะฮ์เมื่อเขาเสียชีวิตไปตลอดจนไม่อนุญาตให้ฝังศพของเขาในสุสานของมุสลิมิน ทั้งนี้เนื่องจากเขาผู้นั้นได้พ้นจากสภาพความเป็นมุสลิมโดยสิ้นเชิง

เจ็ด : เงื่อนไขของการละหมาด

1. ต้องเป็นมุสลิม
2. ต้องเป็นผู้ที่มีสติสัมปชัญญะ
3. ต้องเป็นมุหมัยชิฮ (บรรลุปัจญ์) (บรรลุปัจญ์)
4. เข้าเวลาละหมาด
5. ต้องตั้งเจตนา (เนียต)
6. ต้องผินหน้าสู่กิบละฮ์
7. ต้องปกปิดเอาเราะฮ์(ส่วนของร่างกายที่ศาสนากำหนดให้ปกปิด) เอาเราะฮ์ของผู้ชาย คือส่วนที่อยู่ระหว่างสะดือกับหัวเข่า ส่วน

เอาเราะฮ์ของผู้หญิง คือทุกส่วนของร่างกาย ยกเว้นใบหน้าและฝ่ามือในเวลาละหมาด

8. จะต้องชำระสิ่งโสโครก(นะญีส)ออกจากเสื้อผ้า ร่างกายของผู้ที่ละหมาดและสถานที่ที่ทำการละหมาด

9. จะต้องปลอดจากหะดัษทั้งใหญ่และเล็ก โดยการอาบน้ำละหมาดสำหรับหะดัษเล็ก และอาบน้ำญะนาบะฮ์สำหรับหะดัษใหญ่

แปด : เวลาของการละหมาด

1. **ซุฮฺริ** : เริ่มตั้งแต่ตะวันคล้อยหลังเที่ยงวัน(คือตะวันจะเคลื่อนที่จากจุดกลางบนฟากฟ้าไปยังทิศตะวันตก) เรื่อยไปจนกระทั่งเงาของวัตถุมีขนาดเท่าตัวเอง

2. **อัคริ** : เริ่มตั้งแต่เมื่อเวลาของซุฮฺริสิ้นสุดลง จนกระทั่งเงาของวัตถุเท่ากับตัวเองสองเท่าตัว(คือระยะแรกของท้องฟ้ามีสี่เหลี่ยม)

3. **มัฆริบ** : เริ่มตั้งแต่ตะวันตกดิน จนกระทั่งสิ้นแสงสีแดงที่ขอบฟ้า(แสงสีแดงที่ปรากฏหลังจากตะวันตกดิน)

4. **อิชาอ์** : เริ่มตั้งแต่เมื่อเวลาของมัฆริบสิ้นสุดลง จนกระทั่งถึงเที่ยงคืน

5. **ฟัจญ์ริ** หรือ **คุบฮิ** : เริ่มตั้งแต่แสงฟะญ์รุ(แสงอรุณ)ครั้งที่สองปรากฏขึ้นที่ขอบฟ้า จนกระทั่งดวงอาทิตย์ขึ้น

หลักฐานที่อ้างอิงถึงเวลาละหมาดต่าง ๆ นั้น คือหะดีษที่รายงานโดย อับดุลลอฮ์ อิบน์ อุมร์ เราะฎิยัลลอฮุ อันฮู ว่า แท้จริงท่านรอซูลคืออลัลลอฮ์ อะลัยฮิ วะสัลลัม ได้กล่าวไว้ความว่า “เวลาละหมาดซุฮฺรินั้นเมื่อตะวันคล้อยจนเงาของคนคนหนึ่งจะเท่าตัวเขาเอง(หรือ)กระทั่งเข้า

เวลาอัคริ ส่วนเวลาละหมาดอัครินั้นจะสิ้นเมื่อตะวันเป็นสีเหลือง และเวลาละหมาดมัฆริบจะสิ้นสุดเมื่อแสงสีแดงที่ขอบฟ้าหายไป เวลาของละหมาดอิซาอจะดำเนินได้ถึงเที่ยงคืน ส่วนเวลาละหมาดศุบฮินั้นเริ่มตั้งแต่ฟะฎูร(แสงอรุณ)ปรากฏจนกระทั่งตะวันขึ้น เมื่อดวงตะวันปรากฏก็จึงหยุดการทำละหมาด” (รายงานโดย มุสลิม)

เก้า : จำนวนร็อกอัต

1. ละหมาดซุฮฺริ 4 ร็อกอัต
2. ละหมาดอัคริ 4 ร็อกอัต
3. ละหมาดมัฆริบ 3 ร็อกอัต
4. ละหมาด อิซาอ 4 ร็อกอัต
5. ละหมาดศุบฮิ 2 ร็อกอัต

ผู้ใดที่เพิ่มเติมหรือตัดทอนจากจำนวนที่กำหนดไว้โดยเจตนา ละหมาดของเขาจะเป็นโมฆะ และถ้าหากว่าเขาทำด้วยความหลงลืม เขาจะต้องชดเชยด้วยการสัจญุดสะฮฺวียฺ เพื่อให้ละหมาดของเขาสมบูรณ์

กรณีดังกล่าวนี้ จะไม่รวมถึงการละหมาดของคนเดินทาง ซึ่งการละหมาดของคนเดินทางนั้นอนุญาตให้ย่อจำนวนร็อกอัต โดยละหมาดที่มีสี่ร็อกอัตให้ย่อเป็นสองร็อกอัต

มุสลิมจำเป็นต้องทำการละหมาดฟัรฎูหฺาเวลาในช่วงเวลาที่กำหนดไว้ ยกเว้นผู้ที่มีความจำเป็นตามที่ศาสนบัญญัติยอมรับ อย่างเช่น การนอนโดยไม่รู้สีก้าว หลงลืม การเดินทาง

ถ้าหากผู้ใดนอนจนเลยเวลาละหมาดหรือลืมทำการละหมาด ก็จึงละหมาดเมื่อเขาตื่นขึ้นมาหรือเขานึกได้

ลิป : รุกนละหมาด (ข้อพึงจำเป็นต้องปฏิบัติในละหมาด)

1. การยืนตรง หากมีความสามารถ
2. การกล่าวตักบีเราะตุลอิหฺรอม (กล่าว อัลลอฮฺ อักบัรฺ เริ่ม
ละหมาด)
3. การอ่าน อัล-ฟาติหะฮฺ
4. การรูกูอ
5. การงยหน้าขึ้นจากรูกูอ
6. การสุญูด
7. การนั่งระหว่างสองสุญูด
8. การกล่าวตะชะฮฺฮฺฮฺ (ตะฮียาต)
9. การนั่งเพื่อกกล่าวตะชะฮฺฮฺฮฺ
10. การปฏิบัติรูกนที่กล่าวมาด้วยสมาธิ(เฆาะมะนีนะฮฺ)
11. การปฏิบัติรูกนที่กล่าวมาโดยเรียงตามลำดับ(ตฺรตیب)
12. การให้สลาม

ลิปเอ็ด : สิ่งที่เป็นวาญิบในการละหมาด

สิ่งที่เป็นวาญิบในการละหมาดมี 8 อย่างด้วยกัน

1. การกล่าวตักบีร อินติกอล (ตักบีรเพื่อเปลี่ยนอิริยาบถ) ส่วน
ตักบีเราะตุลอิหฺรอม นั้นเป็นรูกนดังที่ได้กล่าวมาแล้ว
2. การกล่าวคำ ( ) “**อะมิอัลลอฮฺ ลิมัน
หะมิดะฮฺ**” (ขออัลลอฮฺทรงรับฟังผู้สรรเสริญพระองค์ด้วยเถิด) คำกล่าว

นี่เป็นสิ่งที่วาญิบสำหรับอิหม่ามและผู้ทีละหมาดคนเดียว ส่วนผู้ที่เป็นมะมูมั้นไม่ต้องกล่าวคำดังกล่าว

3. การกล่าวคำว่า ( ) **“ร็อบบะนา ละกัลหัมดุ”** (โอ้พระผู้อภิบาลของพวกเรา การสรรเสริญทั้งหลายนั้นเป็นของพระองค์) คำกล่าวนี้เป็นสิ่งที่วาญิบสำหรับทุกคนจะต้องกล่าว ไม่ว่าจะเป็นอิหม่าม มะมูมหรือผู้ทีละหมาดคนเดียว

4. การกล่าวคำว่า ( ) **“สุบหานะ ร็อบบียัลอะซีม”** (มหาบริสุทธิ์แต่พระผู้อภิบาลของฉันผู้ทรงเกรียงไกร) ในขณะที่รุกอู

5. การกล่าวคำว่า ( ) **“สุบหานะ ร็อบบียัลอะอูลา”** (มหาบริสุทธิ์แต่พระผู้อภิบาลของฉันผู้ทรงสูงส่ง) ในขณะที่สุญูด

6. การกล่าวคำว่า ( ) **“ร็อบบิฆฟิรลี”** (โอ้พระผู้อภิบาลแห่งข้า ขอทรงโปรดอภัยแก่ข้าพระองค์ด้วยเถิด) ในขณะที่นั่งระหว่างสองสุญูด

7. การกล่าวตะชะฮุซุด (ตะฮียาด) ครั้งแรก โดยกล่าวดังต่อไปนี้

ความว่า : การเคารพภักดี การวิงวอน และสิ่งดีงามทั้งหลายนั้น เป็นกรรมสิทธิ์ของอัลลอฮฺองค์เดียว ขอความสันติ ความเมตตาปราณี

ความจำเริญจากอัลลอฮฺจึงมีแต่ท่านด้วยเถิดโอ้ ผู้เป็นหนี่ ขอความสันติ
จงมีแต่พวกข้าพระองค์ และปวงบ่าวที่ศอลิฮฺ(ผู้มีคุณธรรม)ของพระองค์
ด้วย ข้าพระองค์ขอปฏิญาณว่า ไม่มีพระเจ้าที่ควรเคารพสักการะ
นอกจากอัลลอฮฺ และข้าพระองค์ขอปฏิญาณตนว่า มุหัมมัดนั้นเป็นทั้ง
บ่าวและ ศาสนทูตของพระองค์

8. การนุ่งเพื่อกล่าวตะชะฮะฮฺชุดครั้งแรก

ผู้ใดที่ละทิ้งไม่ปฏิบัติสิ่งที่เป็นวาญิบที่กล่าวมาโดยเจตนา
ละหมาดของเขาจะเป็นโมฆะ แต่ถ้าหากผู้ใดละทิ้งด้วยความหลงลืม เขา
จะต้องสุญูดสะฮ์วีห์ทดแทน

ลิปสอง : ละหมาดญะมาอะฮฺ(ละหมาดพร้อมกันเป็นหมู่คณะ)

ชายมุสลิมจำเป็นต้องละหมาดฟรัฎุห้าเวลาพร้อมกับหมู่คณะ
(ญะมาอะฮฺ มุสลิมีน) ที่มีสติเพื่อหวังความโปรดปรานและผลบุญ
จากอัลลอฮฺ

ละหมาดแบบญะมาอะฮฺนั้น ประเสริฐกว่าการละหมาดแบบ
รายบุคคลถึงยี่สิบเจ็ดเท่า ดังในหะดีษที่รายงานโดยอิบนุ อุมร์
เราะฎิยัลลอฮฺ อันฮุม่า ว่าแท้จริงท่านรอซูลคืออัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม
ได้กล่าวไว้ความว่า “การละหมาดแบบญะมาอะฮฺนั้นประเสริฐกว่าการ
ละหมาดคนเดียวถึงยี่สิบเจ็ดเท่า” (รายงานโดย อัล-บุคอรีห์และมุสลิม)

ส่วนสตรีมุสลิมะฮฺนั้นการละหมาดที่บ้านของนางจะประเสริฐกว่า
การละหมาดแบบญะมาอะฮฺที่มีสติ

สิบสาม : สิ่งที่ทำให้การละหมาดเป็นโมฆะ

การละหมาดจะถือว่าเป็นโมฆะถ้าหากกระทำสิ่งต่อไปนี้ในขณะที่ละหมาด

1. กินหรือดื่มโดยเจตนา บรรดานักวิชาการมุสลิมต่างเห็นพ้องกันว่า หากผู้ใดกินหรือดื่มในขณะที่ละหมาดโดยเจตนา เขาผู้นั้นจะต้องทำการละหมาดใหม่

2. พุดคุยในสิ่งที่ไม่เกี่ยวข้องกับการละหมาดโดยเจตนา ดังมีหะดีษที่รายงานโดย ซัยด อิบน์ อัครอม เราะฎิยัลลอฮุ อันฮุ ว่า “พวกเราเคยพุดคุยในขณะที่ทำการละหมาด โดยมีชายคนหนึ่งจากหมู่พวกเรา พุดคุยกับสหายของเขาที่อยู่ข้างเขาในขณะที่ทำการละหมาด จนกระทั่งอัลลอฮ์ได้ประทานโองการว่า

(238 :)

ความว่า : และจงยืนหยุดละหมาดเพื่ออัลลอฮ์โดยนอบน้อม [อัล-บะเกาะเราะฮ์ โองการที่ 238]

“ดังนั้นพวกเราจึงถูกสั่งให้สงบเงียบและห้ามพุดคุยในเวลาละหมาด”

บรรดานักวิชาการต่างเห็นพ้องกันว่า ผู้ใดที่พุดคุยในเวลาละหมาดโดยเจตนา และไม่ได้แก้ไขละหมาดของเขา ละหมาดของเขานั้นจะถือว่าเป็นโมฆะ (ใช้ไม่ได้)

3. การเคลื่อนไหว กระดิกตัวบ่อยครั้งในเวลาละหมาด คือ เคลื่อนไหวบ่อยมากจนกระทั่งคนอื่นมองแล้วคิดว่าเขาไม่ได้อยู่ในข่ายของการละหมาดแต่อย่างใด

4. เจตนาละทิ้งรุก่นหรือเงื่อนไขการละหมาดโดยไม่มีควมจำเป็นใดๆ อย่างเช่น การละหมาดโดยไม่มีน้ำละหมาด หรือไม่ผินหน้าไปยังกิบละฮ์ในเวลาละหมาด

ดั่งที่มีหะดีษซึ่งบันทึกโดยอัล-บุคอรีย์และมุสลิม ท่านรอรซูลคือลลลลอฮ์ อะลัยฮิ วะสัลลัมได้กล่าวแก่ชายอาหรับชนบทคนหนึ่งซึ่งทำการละหมาดไม่ดีว่า “จงกลับไปละหมาดใหม่ เพราะยังไม่ถือว่าเจ้าทำการละหมาด”

5. การหัวเราะในเวลาละหมาด ซึ่งบรรดานักวิชาการมุสลิมต่างเห็นพ้องกันว่า การหัวเราะทำให้ละหมาดเป็นโมฆะ

สิบสี่ : เวลาที่ห้ามทำการละหมาด ได้แก่

1. หลังละหมาดฟัจญ์ริ (ศุบฮิ) จนกระทั่งดวงอาทิตย์ขึ้น
2. ขณะที่ดวงอาทิตย์อยู่กึ่งกลางท้องฟ้า
3. หลังละหมาดอัศริ จนกระทั่งดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้า

ได้มีหลักฐานระบุถึงการห้ามทำการละหมาดในเวลาดังกล่าวจากหะดีษที่รายงานโดย อุกบะฮ์ อิบน์ อามิรฺ เราะฎิยัลลอฮุ อันฮุ ว่า “สามเวลาที่ท่านรอรซูล คือลลลลอฮ์ อะลัยฮิ วะสัลลัมได้ห้ามไม่ให้พวกเราทำการละหมาด(ในช่วงนั้น)และไม่ให้ฝังศพคนตายในหมู่พวกเรานั้นก็คือเมื่อดวงอาทิตย์กำลังฉายแสงจนกระทั่งเมื่อมันลอยเด่นออกมา เมื่อดวงอาทิตย์อยู่กึ่งกลางท้องฟ้าจนกระทั่งมันได้เคลื่อนไป และเมื่อดวงอาทิตย์กำลังจะลับฟ้าจนกระทั่งหายลับไป” (รายงานโดย มุสลิม)

ลิบทำ : ลักษณะของการละหมาดโดยรวม

มุสลิมทุกคนจำเป็นต้องปฏิบัติตามสุนนะฮฺ(แบบอย่าง) ของท่านรอซูล คีอัลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ในการปฏิบัติศาสนกิจต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการทำละหมาด

ดังหะดีษของท่านบพหนึ่งที่มีความว่า “ท่านทั้งหลายจงละหมาดเสมือนกับที่พวกท่านเห็นฉันละหมาด” (รายงานโดย อัล-บุคอรี)

ท่านรอซูล คีอัลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัมเมื่อท่านละหมาดนั้น ท่านจะยืนตรงเสมือนกับท่านกำลังยืนอยู่ต่อหน้าพระพักตร์อัลลอฮฺ และท่านจะเนียต(ตั้งใจตนา)ในใจของท่าน ไม่เคยปรากฏหลักฐานว่าท่านกล่าวเนียตด้วยวาจา จากนั้นท่านนบีมูฮัมมัดก็ตะกบิรโดยกล่าวว่า “อัลลอฮฺ อักบัร” (อัลลอฮฺผู้ทรงเกรียงไกรยิ่ง) ขณะยกมือทั้งสองของท่านขึ้นเสมอไปไหล่ หรือบางครั้งท่านจะยกมือทั้งสองขึ้นเสมอไปหูทั้งสองของท่าน แล้วท่านจะลดมือทั้งสองลงมากอดอก ทาบมือขวาลงบนมือซ้าย แล้วก็อ่านดุอาอฺ อีสตีฟตาฮฺ เช่น

“สุบฮานะกัลลอฮุมมา วะบิฮัมดิเกะ, วะตะบาเราะกะซ

มุกะ, วะตะอาลาญุดดุเกะ, วะลาอิลาฮะ ฮือยรุกะ”

ความว่า : มหาบริสุทธิ์แด่พระองค์ ข้าแต่อัลลอฮฺ และพร้อมด้วยการสรรเสริญพระองค์ และพระนามของพระองค์มีมงคลยิ่งแล้ว และเกียรติของพระองค์นั้นสูงยิ่งแล้ว และไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่ต้องเคารพสักการะนอกจากพระองค์

ต่อจากนั้น ท่านก็จะอ่าน อัล-ฟาติหะฮฺและอื่นๆ เสร็จจากนั้น ท่านจะกล่าวตักบีร์พร้อมกับยกมือทั้งสอง แล้วรูกูอฺ(โน้มตัวลงเอามือจับเข้า) ท่านจะยึดหลังของท่านให้อยู่ในระดับเดียวกับศีรษะ จนกระทั่งหากมีใครคนหนึ่งไปวางแก้วที่บรรจุน้ำบนหลังของท่าน น้ำในแก้วนั้นก็จะมีหก ท่านจะกล่าวในขณะที่รูกูอฺว่า

( )

“สุบฮานะ ร็อบบียัล อะซีมี” (จำนวนสามครั้ง)

ความว่า : มหาบริสุทธิ์แด่พระผู้อภิบาลของฉันผู้ทรงเกรียงไกร จากนั้นท่านจะแยกศีรษะขึ้นจากรูกูอฺพลาบกล่าวว่า

( )

“ละมีอัลลอฮฺ ลีมัน หะมีดะฮฺ ร็อบบะนา ละกัลหัมด”

ความว่า : ขออัลลอฮฺทรงรับฟังผู้สรรเสริญพระองค์ด้วยเถิด โอ้พระเจ้าของพวกข้าพระองค์ การสรรเสริญทั้งหลายเป็นกรรมสิทธิ์แต่พระองค์

พร้อมกับยกมือทั้งสองด้วย ท่านจะยืนอิอติดาล(ยืนตรงหนึ่งชั่วขณะ) จากนั้นท่านจะกล่าวตักบีร์

พลาบย่อตัวลงสุญูด ในขณะที่ท่านสุญูดท่านทางข้อศอกออกห่างจากลำตัวของท่าน จนกระทั่งเห็นได้รักแร้ของท่าน ท่านได้วางหน้าผากจมูก เข้าทั้งสองข้าง ปลายเท้าทั้งสองข้างของท่านแนบกับพื้น พร้อมกับกล่าวว่า

( )

“สุบฮานะ ร็อบบียัล อะฮฺลา” (จำนวนสามครั้ง)

ความว่า : มหาบริสุทธิ์แด่พระผู้อภิบาลของฉันผู้ทรงสูงส่ง
จากนั้นท่านจะตักบิรฺพร้อมเงยขึ้นจากสujudครั้งแรก แล้วนั่ง
แบบอิฟติรอหฺ คือนั่งบนเท้าซ้าย ปลายเท้าขวายันกับพื้น ส่วนนิ้วเท้าของ
ท่านชี้ไปทางกิบลัต

ท่านจะกล่าวดูอาอฺในขณะนั่งระหว่างสองสujudว่า

“ร็อบบิมฟิรฺลี วัลหัมดี วัลพะอฺนี วะฮฺดีนี วะอาฟีนี วัลชุกนี”

ความว่า : โอ้พระผู้อภิบาลของข้า โปรดอภัยโทษแก่ข้าพระองค์
ด้วย โปรดเมตตาปราณีแก่ข้าพระองค์ โปรดทรงยกฐานะของข้าพระองค์
โปรดทรงนำทางข้าพระองค์ ทรงโปรดให้ข้าพระองค์มีความสุขสบาย
และทรงโปรดประทานริชกีปัจจัยยังชีพแก่ข้าพระองค์ด้วยเถิด

จากนั้นท่านจะตักบิรฺ แล้วก้มสujudอีกครั้ง แล้วก็เงยศีรษะลุกขึ้น
ยืนร็อกออตที่สองต่อ

ท่านจะปฏิบัติดังที่กล่าวมาในทุกุร็อกออต เมื่อท่านนั่งในร็อกออตที่
สองเพื่อกล่าวตะชะฮฺฮุด ท่านก็จะกล่าวว่า

**“อิตตะฮียาตุ ลิลลาฮฺ วัลเคาะละวาตุ วัตฎีอฺยียาตุ,
อัศลามุอะลัยกะ อัยยูฮันนะบียฺ ุวะเราะหฺมะตุล-**

ลอฮฺ วะบะเราะกาตุฮฺ, อัลลามุอะลัยนา วะอะลา
 อิบาติลลาฮฺศอลีฮีน, อัชชะดุ อัลลา อิลาฮะ
 อิลัลลอฮฺ, วะอัชชะดุ อันนะ มุหัมมะดัน अबดุลฮฺ วะ
 เราะฮฺลุฮฺ”

(โปรดดูความหมายจากสิ่งที่เป็นวาญิบในการละหมาดข้อที่ 7)

จากนั้นท่านจะตักบิรลุกขึ้นยืนพร้อมกับยกมือทั้งสองเมื่อยืนตรง
 ซึ่งเป็นการยกมือครั้งที่สี่ในการละหมาดของท่าน

เมื่อท่านนั่งเพื่อกล่าวตะชะฮฺฮุดครั้งสุดท้าย (ซึ่งเป็นร็อกอัตที่
 สามของละหมาดมัฆริบ หรือร็อกอัตที่สี่ของละหมาด ซุฮฺริ อัคริและ
 อีซาอ) ท่านก็จะนั่งในท่า “ตะวีรูก” คือการนั่งโดยสะโพกด้านซ้ายติดกับ
 พื้น สอดเท้าซ้ายใต้ขาขวา ส่วนเท้าขวาดั้งขึ้นให้ปลายเท้ายันพื้น โดย
 นิ้วเท้าขวานั้นชี้ไปยังกิบลัต

และท่านก็กำนิ้วมือทั้งหมดไว้ เหลือแต่นิ้วชี้ เพื่อชี้หรือกระดิก
 มั่น และสายตาทั้งสองของท่านจะมองยังนิ้วชี้ พลังกล่าวตะชะฮฺฮุด
 สุดท้ายว่า

6

“อัสตะฮียาตุ ลิลลาฮฺ วัชเศาะละวาตุ วัตฎูอียิปาต,
 อัศลามุอะลัยกะ อัยยูฮันนะบียยู วะเราะหฺมะตุล-
 ลอฮฺ วะบะเราะกาตุฮฺ, อัศลามุอะลัยนา วะอะลา
 อีบาติลลาฮฺศอลีฮีน, อัชชะดุ อัลลา อิลาฮะ
 อิลัลลอฮฺ, วัชชะดุ อันนะ มุหัมมัดัน อับดุลฮฺ
 วะเราะฮฺลุฮฺ, อัลลอฮุมมา ค็อลลี อะลามุหัมมัด
 วะอะลา อาลิมุหัมมัด, กะมา ค็อลลัยตะ
 อะลา อาลอิบรอฮีม อินนะกะ หะมีดุมมะญีด,
 วะบาริก อะลา มุหัมมัด วะอะลา อาลิมุหัมมัด กะ
 มา บาร็อกตะ อะลา อาลอิบรอฮีม อินนะกะ หะมี
 ดุมมะญีด)

(โปรดดูความหมายคำกล่าวท่อนบนจากสิ่งที่เป็นวาญิบใน
 ละหมาดข้อที่ 7)

ความหมายของเศาะละวาต : โอ้อัลลอฮฺ ขอได้โปรดประทานพร
 แต่มุหัมมัดและวงศ์วานของมุหัมมัด เช่นเดียวกับที่ได้ทรงโปรดประทาน
 พรแต่วงศ์วานของอิบรอฮีมมาแล้ว แน่แท้พระองค์เป็นผู้ทรงได้รับการ
 สรรเสริญยิ่งและทรงไว้ซึ่งเกียรติอันสูงศักดิ์ และขอได้โปรดประทาน
 ความสิริมงคลแต่มุหัมมัดและวงศ์วานของมุหัมมัด เช่นเดียวกับที่
 พระองค์ทรงประทานความสิริมงคลแต่วงศ์วานของอิบรอฮีม แน่แท้
 พระองค์เป็นผู้ทรงได้รับการสรรเสริญยิ่งและทรงไว้ซึ่งเกียรติอันสูงศักดิ์

เมื่อท่านเสร็จจากการกล่าวตะชะฮ์ฮุดแล้วท่านจะให้สลาม โดย
ผืนหน้าไปทางขวาและทางซ้าย พร้อมกล่าวว่า

“อัสลามุอะลัยกุม วะเราะหฺมะตุลลอฮฺ”

ความว่า : ขอความศานติจงประสบแต่ท่าน รวมทั้งความเมตตา
จากอัลลอฮฺ

จนกระทั่งคนที่อยู่ด้านหลังเห็นพวกแก้มขวาของท่าน

ลักษณะของการละหมาดที่กล่าวมานั้น มีกล่าวอยู่ในตัวบท
หะดีษของท่านรอซูล คืออัลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วัสสลัลมฺ หลายบทด้วยกัน

ที่กล่าวมานั้น คือกฎต่างๆที่เกี่ยวกับการละหมาด ซึ่งการงาน
ทั้งหลายนั้นขึ้นอยู่กับการละหมาด หากการละหมาดนั้นดีแล้ว การงาน
อื่นๆก็จะดีตามไปด้วย และหากว่าการละหมาดนั้นเสียหาย การงานอื่นๆ
ก็จะเสียหายไปด้วย

การละหมาดคือสิ่งแรกที่บ่าวจะถูกสอบสวนในวันปรโลก หากว่า
บ่าวผู้นั้นทำการละหมาดอย่างครบถ้วนสมบูรณ์ เขาก็จะประสบ
ความสำเร็จ โดยได้รับความโปรดปรานจากอัลลอฮฺ และหากมีการขาด
ตกบกพร่องเกี่ยวกับการละหมาด เขาก็จะประสบกับความหายนะ

การละหมาดสามารถยับยั้งจากการทำสิ่งชั่วร้ายต่างๆ

การละหมาด คือยาสำหรับรักษาจิตใจของมนุษย์ที่ต่ำทราม ให้
กลับผ่องใสสะอาดปลอดจากสิ่งชั่วช้าสามานย์ทั้งหลาย

หลักการอิสลามข้อที่สาม

ชะกาต

หนึ่ง : คำนิยามของชะกาต

ความหมายตามรากศัพท์ทางภาษาอาหรับ

หมายถึง การงอกเงย หรือการเพิ่มพูน และยังได้ใช้คำว่า ชะกาต ในการยกย่องสรรเสริญ การชำระล้างทำความสะอาด หรือการปรับปรุงแก้ไข

ทั้งนี้ได้เรียกอัตราที่จ่ายชะกาตว่า “ชะกาต” นั้น ก็เพราะส่วนดังกล่าวจะเพิ่มพูนความสิริมงคลแก่ทรัพย์สินที่อยู่ภายใต้การครอบครอง และเป็นการชำระเจ้าของทรัพย์สินด้วยการอภัยโทษจากอัลลอฮ์

ความหมายทางศาสนบัญญัติ

หมายถึง ส่วนที่ถูกระบุกำหนดไว้(วาญิบ)บนทรัพย์สินที่ถูกต้องเจาะจงของบุคคลใดบุคคลหนึ่งในช่วงระยะเวลาที่ถูกระบุกำหนด

สอง : ความสำคัญและเหตุผลในการจ่ายชะกาต

ชะกาต คือหลักปฏิบัติ (รูกัน) ประการหนึ่งจากรูกันอิสลามทั้งห้า ซึ่งอัลลอฮ์ได้ทรงระบุชะกาตพร้อมกับการกล่าวถึง การละหมาดในขณะเดียวกันในหลายๆโองการของอัลกุรอาน เช่นพระดำรัสของพระองค์ที่ว่า

(43 :)

ความว่า : และพวกเจ้าจงยื่นหยุดการละหมาดและจงจ่ายซะกาต
[อัล-บะเกาะเราะฮฺ โองการที่ 43]

และพระดำรัสของพระองค์ที่ว่า

(5 :)

ความว่า : และ(พวกเจ้า)จงยื่นหยุดการละหมาด และจงจ่าย
ซะกาต [อัล-บัยยีนะฮฺ โองการที่ 5]

และท่านรอซูล ค็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัมได้กล่าวไว้ตาม
รายงานของท่านอับนุ อุมร์ เราะฎิยัลลอฮฺ อันฮุม่า ความว่า “อิสลามได้
ถูกยื่นหยุดบนหลักห้าประการ (โดยได้ระบุหนึ่งในจำนวนนั้นว่า) การจ่าย
ซะกาต” (รายงานโดย อัล-บุคอรีห์ และมุสลิม)

อัลลอฮฺได้ทรงบัญญัติซะกาตขึ้น เพื่อเป็นการขัดเกลาจิตใจ
มนุษย์จากความโลภ ตระหนี่ถี่เหนียว พร้อมทั้งเป็นการอนุเคราะห์บุคคล
ที่ขัดสนและยากไร้

ในขณะที่เดียวกันยังเป็นการชำระล้างทรัพย์สินให้หมดจากบาป
และเป็นการเพิ่มพูนทรัพย์สินให้มีความจำเริญและสิริมงคลห่างจาก
ความหายนะ ตลอดจนเป็นการสร้างสรรค์สังคมให้เกิดความผาสุกและ
ปรีดา ในการดำเนินชีวิตของผู้คนในสังคม

พระองค์ได้ตรัสว่า

(103 :)

ความว่า : ท่านจงเอาส่วนหนึ่งจากทรัพย์สินสมบัติของพวกเขาเป็นทาน เพื่อให้พวกเขาบริสุทธิ์ และล้างมลทินของพวกเขาด้วยส่วนที่เป็นทานนั้น [อัต-เตาบะฮฺ โองการที่ 103]

สาม : ข้อตัดสิน(หุก่ม)ของการจ่ายชะกาต

การจ่ายชะกาต คือข้อบังคับหรือฟัรฎู ซึ่งมุสลิมทุกคนที่มีทรัพย์สินครบตามจำนวนที่ศาสนากำหนด จะต้องจ่ายชะกาตตามเงื่อนไขที่ศาสนากำหนด ไม่ว่าจะเป็นทรัพย์สินของผู้เยาว์ หรือคนบ้า โดยผู้ปกครองของผู้เยาว์และคนบ้าจะเป็นผู้จัดการในการจ่ายชะกาตแทนบุคคลประเภทนี้ และผู้ใดปฏิเสธชะกาตโดยเจตนาแล้วเขาผู้นั้นถูกจัดเป็นผู้ปฏิเสธ(กาฟิร)สิ้นสุดการเป็นมุสลิมในทันที

แต่ถ้าหากเขาปฏิเสธชะกาตด้วยความตระหนี่ถี่เหนียวแล้ว เขาผู้นั้นถูกจัดให้เป็นผู้ที่ทำบาปใหญ่ชนิดหนึ่ง ซึ่งหากเขาเสียชีวิตในขณะที่นั้นชะตากรรมของเขาจะถูกกำหนดโดยพระประสงค์ของอัลลอฮฺระหว่างเข้าสวรรค์หรือลงนรก และจะต้องถูกประจานให้ผู้อื่นได้รับทราบถึงพฤติกรรมของเขา ดังพระดำรัสของพระองค์ที่ว่า

(48 :)

ความว่า : แท้จริงอัลลอฮฺจะไม่ทรงอภัยโทษ แก่ผู้ที่ตั้งภาคีกับพระองค์โดยเด็ดขาด และพระองค์จะทรงอภัยโทษในบาปอื่นต่อผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ [อัน-นีสอา โองการที่ 48]

บุคคลที่ปฏิเสธการออกชะกาดนั้น อัลลอฮ์ได้ทรงกำหนด
บทลงโทษแก่เขาไว้แล้ว ดังพระดำรัสของพระองค์ที่ว่า

(35-34:)

ความว่า : และบรรดาผู้สะสมทองคำและเงิน โดยไม่ยอมจ่ายไป
ในวิถีทางของอัลลอฮ์ จงแจ้งข่าวดีแก่พวกเขาเถิดถึงการลงโทษอัน
เจ็บปวด(เป็นสำนวนเย้ยหยัน) ในวันที่มันจะถูกนำมาเผาในไฟ
นรกขณะมันไหม้ แล้วนำมันไปาบหน้าผาก สีข้าง และหลังของพวกเขา นี่
คือสิ่งที่พวกเขาสะสมไว้ เพื่อตัวของพวกเขาเอง ดังนั้นพวกเขาจึงลืมร
สิ่งที่พวกเขาได้สะสมไว้เถิด [อัต-เตาบะฮ์ โองการที่ 34-35]

ท่านอบู ฮุร็อยเราะฮ์ เราะฎิยัลลอฮุ อันฮุ รายงานว่า ท่านรอซูล
คือลัลลอฮ์ อะลัยฮิ วะสัลลิมได้กล่าวความว่า “ไม่มีผู้ครอบครอง
ทรัพย์สินใดที่ไม่จ่ายชะกาด นอกเสียจากทรัพย์สินนั้นจะถูกนำไปเผาใน
นรกขณะมันไหม้ จนเป็นแท่งแล้วถูกนำไปทาบกับสีข้างทั้งสองและหน้าผาก
ของเขา จนถึงวันที่อัลลอฮ์จะทรงพิพากษาบ่าวของพระองค์ ในวันที่ซึ่ง
เวลาของมันนานเท่ากับห้าหมื่นปี (ของเวลาในโลกนี้)” (รายงานโดย อัล-
บุคอรีห์ และมุสลิม)

สี่ : กฎเกณฑ์ เงื่อนไข ของผู้ที่ต้องจ่ายชะกาต

กฎเกณฑ์ หรือเงื่อนไขดังกล่าวมี 5 ข้อด้วยกันคือ

1. ต้องนับถือศาสนาอิสลาม จึงไม่จำเป็นต่อผู้ที่ไม่ใช่มุสลิมที่ต้องจ่ายชะกาต
2. เป็นไท หรือมีอิสรภาพ จึงไม่จำเป็นแก่ทาส ทั้งทาสทั่วไป หรือทาสที่อนุญาตให้ไถ่ตัวเองได้ เนื่องจากทาสไม่มีทรัพย์สินในการครอบครอง (ตามทัศนะของนักวิชาการส่วนมาก)
3. มีทรัพย์สินครบตามอัตรา จึงไม่จำเป็นแก่ทรัพย์สินที่มีจำนวนน้อยไม่ครบตามอัตรา
4. ครอบครองทรัพย์สินโดยเด็ดขาด จึงไม่จำเป็นแก่ทรัพย์สินที่พัวพันกับการเป็นหนี้ หรือเงินกำไรจากการลงทุนร่วมก่อนการแบ่งปันผล หรือวงเงินที่ถูกหยิบยืม หรือทรัพย์สินสมบัติที่ถูกอุทิศเพื่อประโยชน์ส่วนรวม (วากัฟ) เช่น ทรัพย์สินที่ถูกอุทิศแก่ นักรบ มัสญิด คนยากจน เป็นต้น.
5. ครอบครองทรัพย์สินตามอัตรา ครบรอบปี(จันทร์คอดี) ยกเว้นในกรณีของธัญพืชและผลไม้ที่ไม่ถูกกำหนดให้ครบรอบปี โดยการจ่ายนั้นจะกระทำต่อเมื่อผลไม้เหล่านั้นสุกดีแล้ว พร้อมกับครบตามอัตราที่ถูกกำหนดไว้ ดังพระดำรัสของอัลลอฮ์ ที่ว่า

(141 :)

ความว่า : และจงจ่ายสิทธิของมันในวันที่เก็บเกี่ยวมัน [อัล-อันอาม โองการที่ 141]

ส่วนทรัพย์สินที่เป็นสินแร่ นั้น ถูกจัดอยู่ในกรณีชะงักของผลผลิตที่ออกเงยจากพื้นดิน เนื่องจากสินแร่ก็เป็นผลผลิตที่ได้จากพื้นดินเช่นกัน

ส่วนผลผลิตจากการปศุสัตว์ที่เลี้ยงแบบปล่อยกินหญ้าสาธารณะ นั้น อันได้แก่ลูกของสัตว์ดังกล่าว หรือผลกำไรจากการขาย ให้นำผลผลิตเหล่านี้ รวมเข้ากับจำนวนเดิม (พ่อพันธุ์แม่พันธุ์) ซึ่งวาระของจำนวนหลังนั้นก็คือวาระของจำนวนแรก ซึ่งต้องจ่ายชะงักเช่นกัน

ห้า : ทรัพย์สินที่จำเป็นต้องจ่ายชะงัก

1. ทองคำและเงิน

ไม่ว่าจะอยู่ในรูปเงินตรา เป็นแท่งหรือรูปพรรณ เนื่องจากเงินตรานั้น เดิมทีเป็นทองคำหรือเงิน ดังนั้นเงินตราที่เป็นพันธบัตรหรือเหรียญนั้น จึงถือว่าเข้าข่ายของทองคำและเงินด้วย

อัตราที่ต้องจ่ายชะงักจากทองและเงินนั้นคือ 2.5% ของทองคำหรือเงินที่ครอบครองอยู่โดย ครบวาระรอบปีตามพิกัดที่ถูกกำหนดไว้

ซึ่งพิกัดของทองคำที่ต้องจ่ายชะงักนั้นคือ 20 มิซกอล (หน่วยการชั่งของอาหาร) โดย 1 มิซกอล จะเท่ากับ 4.25 กรัม ดังนั้น พิกัดของทองคำก็คือ 85 กรัมขึ้นไป

ส่วนพิกัดของเงินนั้น คือ 200 ดิรฮัม (หน่วยเงินของอาหาร) โดย 1 ดิรฮัม จะเท่ากับ 2.995 กรัม ดังนั้นพิกัดของเงินก็คือ 595 กรัมขึ้นไป

ส่วนกรณีของเงินตราที่เป็นพันธบัตรนั้น การจ่ายชะงักให้ดำเนินการเช่นเดียวกับ พิกัดของทองคำหรือเงินก็ได้ โดยให้เปรียบเทียบ

เงินตราเท่ากับค่าของทอง 85 กรัม หรือเงิน 595 กรัมในขณะนั้นหรือช่วงปัจจุบัน เนื่องจากราคาทองคำและเงินนั้น มีการขึ้นลงอยู่ตลอดเวลา

หรืออีกนัยหนึ่งก็คือ ผู้ใดมีเงินที่สามารถซื้อทองคำ 85 กรัมขึ้นไป หรือสามารถซื้อเงิน 595 กรัมขึ้นไปในขณะนั้น เขาจะต้องจ่ายชะกาตเมื่อครบรอบปีในทันที โดยจะไม่คำนึงถึงค่าเดิมของเงินตรานั้นว่าจะมาจากเงินหรือทองคำ เช่น เงินเหรียญดinars ปอนด์ ดอลลาร์ บาท เป็นต้น และไม่คำนึงถึงลักษณะของมันไม่ว่าจะเป็นกระดาษ(พันธบัตร) หรือโลหะก็ตาม

และพึงจำไว้เสมอว่า เงินตราที่ต้องจ่ายชะกาตนั้นก็คือ เงินตราที่สามารถซื้อพิกัดของทองคำ หรือเงินในขณะครบวาระนั่นเอง ตัวอย่างเช่น ชะกาตจำเป็นต้องจ่ายในวันที่ 1 เราะมะฎอน ดังนั้นให้เปรียบเทียบจำนวนเงินกับราคาของพิกัดทองคำและเงินในวันนี้เป็นต้น

ส่วนจำนวนทองคำ เงิน หรือเงินตราที่เกินจากพิกัด ก็จำเป็นต้องจ่ายชะกาตในส่วนที่เกินนี้ด้วยการเฉลี่ยตามอัตราและพิกัดเดิม โดยมีข้ออ้างอิงจากหะดีษบทหนึ่งซึ่งรายงานโดยท่านอะลี เราะฎิยัลลอฮุ อันฮุ ว่า ท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัม ได้กล่าวความว่า “เมื่อท่านครอบครองไว้สองร้อยดิรฮัม และครบรอบปี ต้องจ่ายชะกาตห้าดิรฮัม และไม่มีอะไรที่ท่านจะต้องจ่าย(หมายถึงทองคำ) จนกว่าท่านจะครอบครองมันไว้ยี่สิบคืนเมื่อท่านครอบครองไว้ยี่สิบคืนและครบรอบปี ท่านต้องมีชะกาตครั้งคืน และส่วนที่เกินจากนั้นก็ให้ใช้หลักคำนวณเช่นกัน และไม่พึงต้องจ่ายชะกาตในทรัพย์สินจนกว่า จะครบรอบปี” (รายงานโดย อับู ดาวูด และหะดีษนี้อยู่ในระดับหะซัน)

ส่วนเครื่องประดับที่ประดิษฐ์จากทองคำหรือเงิน มีสองลักษณะด้วยกันคือ

1. เครื่องประดับที่ถูกเก็บไว้เพื่อการเช่า ซึ่งในกรณีนี้นักวิชาการทั้งหมดเห็นพ้องกันว่า พึ่งจำเป็นต้องจ่ายชะกาด โดยไม่มีข้อยกเว้นใดๆ

2. เครื่องประดับที่ถูกนำมาใช้ประดับ ก็จำเป็นต้องจ่ายชะกาดเช่นกันตามทัศนะของนักวิชาการที่หลักฐานในการอ้างอิงของพวกเขาที่มีน้ำหนักกว่าอีกกลุ่มหนึ่ง

ซึ่งหลักฐานในการอ้างอิงของพวกเขาก็คือ ตั๋วบทอัลกุรอานที่ระบุถึง ความจำเป็นที่ต้องจ่ายชะกาดของทองคำและเงิน และอ้างอิงถึงหะดีษหลายบทด้วยกัน เช่น หะดีษที่บันทึกโดย อับู ดาวูด อัน-นะสาอีบี และอัต-ติรมีซีย์ ซึ่งรายงานโดย ท่านอัมรฺ อิบน์ หุอัยบฺ จากบิดาของท่านและบิดาของท่านก็รายงานมาจากปู่ของท่าน เราะฎียัลลอฮฺ อันฮู ความว่า : มีหญิงนางหนึ่งมาหาท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม พร้อมกับลูกสาวของนาง โดยที่ข้อมือลูกสาวของนาง ได้สวมเครื่องประดับจากทองคำ ท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม จึงถามนางว่า “เธอจ่ายชะกาดของสิ่งนี้แล้วหรือ?” นางจึงตอบว่า “เปล่าเลย” ท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม จึงกล่าวแก่นางว่า “เธอยินดีกระนั้นหรือที่อัลลอฮฺจะประดับกำไลทั้งสองจากไฟนรก(อันมาจากสาเหตุไม่จ่ายชะกาดเครื่องประดับดังกล่าว)?” นางจึงถอดเครื่องประดับทั้งสองต่อหน้าท่านรอซูลพลางกล่าวว่า “มันทั้งสองเป็นลิขิตของอัลลอฮฺและรอซูลของพระองค์”

และจากหะดีษอีกบทหนึ่งที่ถูกบันทึกโดยอับู ดาวูดและคนอื่นๆ ซึ่งรายงานมาจากท่านหญิงอาอิชะฮฺ เราะฎิยัลลอฮฺ อันฮา ความว่า : ท่านรอซูลได้เข้ามาหาฉัน และเห็นวงแหวนหลายอันที่ทำจากเงิน ท่านจึงถามว่า “นี่อะไรกัน อาอิชะฮฺ?” ฉันจึงตอบว่า “สิ่งนี้ฉันทำมันขึ้นมาเพื่อให้ท่านได้เห็นฉันประดับมัน โอ้ท่านรอซูล” ท่านจึงกล่าวว่า “เธอจ่ายชะกาตของมันแล้วหรือ?” ฉันตอบว่า “เปล่า” (ในรายงานหนึ่งนางตอบด้วยความประหลาดใจว่า) “มาซาอ อัลลอฮฺ (เป็นความประสงค์ของอัลลอฮฺ)” ท่านรอซูลจึงกล่าวว่า “มันเป็นสิ่งที่สามารถอย่างเพียงพอแล้วสำหรับจะนำเธอสู่ไฟนรก(ถ้าเธอไม่จ่ายชะกาต)”

หลักฐานเหล่านี้เป็นเพียงบางส่วนที่ใช้ในการอ้างอิงถึงความจำเป็นที่ต้องจ่ายชะกาตของทองคำและเงินไม่ว่าจะใช้ประดับหรือไม่ก็ตาม

ในส่วนของสินแร่และทรัพยากรธรณี ที่นอกเหนือจากทองคำและเงิน เช่น พลอยเป็นต้น นักวิชาการกลุ่มหนึ่งเห็นว่า ไม่จำเป็นต้องจ่ายชะกาต ยกเว้นในกรณีที่ถูกนำมาเป็นสินค้าซื้อขาย ซึ่งต้องจ่ายชะกาต ตามลักษณะของสินค้า

2. ปศุสัตว์

ได้แก่ อูฐ วัว แพะหรือแกะ การจ่ายชะกาตของสัตว์เหล่านี้ มีกฎเกณฑ์หรือเงื่อนไขว่า ต้องเป็นสัตว์ที่ถูกเลี้ยงให้หากินเองตามที่สาธารณะเป็นส่วนใหญ่ ตามหลักฐานจากหะดีษที่มีความว่า “อูฐที่เลี้ยงตามทุ่งหญ้าสาธารณะนั้นต้องจ่ายชะกาต” (รายงานโดย อะหมัด, อับู ดาวูด และอัน-นะสัย))

และจากหะดีษอีกบทหนึ่งมีใจความว่า “ชะกาตของแพะนั้น คือ (แพะ)ที่เลี้ยงตามทุ่งหญ้าสาธารณะ” (รายงานโดย อัล-บุคอรีย์)

การจ่ายชะกาตของสัตว์เหล่านี้มีเงื่อนไขอยู่ว่า ต้องครอบครองครบตามพิกัดในช่วงครบรอบปี

พิกัดปศุสัตว์และจำนวนที่ต้องจ่ายชะกาต

1. ฎุฮ์

พิกัด	จำนวนที่ต้องจ่าย	หมายเหตุ
จาก 5 ถึง 9	แกะหนึ่งตัว	แกะในที่นี้ คือแกะที่พลัดพันหน้าหรือมีอายุหนึ่งปีหรือแพะอายุสองปี
จาก 10 ถึง 14	แกะสองตัว	
จาก 15 ถึง 19	แกะสามตัว	
จาก 20 ถึง 24	แกะสี่ตัว	
จาก 25 ถึง 35	บินตุมะคอตหนึ่งตัว	คืออูฐตัวเมียมีอายุย่างเข้าสองปี
จาก 36 ถึง 45	บินตุละบูน	คืออูฐตัวเมียมีอายุย่างเข้าปีที่สาม
จาก 46 ถึง 60	ฮิกเกาะฮุหนึ่งตัว	คืออูฐตัวเมียมีอายุย่างเข้าปีที่สี่
จาก 61 ถึง 75	ญิซอะฮุหนึ่งตัว	คืออูฐตัวเมียมีอายุย่างเข้าปีที่ห้า
จาก 76 ถึง 90	บินตุละบูนสองตัว	
จาก 91 ถึง 120	ฮิกเกาะฮุสองตัว	
เกิน 120 ตัวขึ้นไป		
เพิ่มขึ้น ทุกๆ 40 ตัว	- ให้จ่ายบินตุละบูนหนึ่งตัว	
เพิ่มขึ้น ทุกๆ 50 ตัว	- ให้จ่ายฮิกเกาะฮุหนึ่งตัว (ตามที่คณะของนักวิชาการส่วนใหญ่)	

2. วัวหรือควาย

พิกัต	จำนวนที่ต้องจ่าย
จาก 30 ถึง 39	วัวที่มีอายุหนึ่งปีเพศผู้หรือเพศเมียก็ได้จำนวน 1 ตัว
จาก 40 ถึง 59	วัวที่มีอายุสองปีต้องเป็นเพศเมียหนึ่งตัว
จาก 60 ถึง 69	วัวที่มีอายุหนึ่งปีจำนวน 2 ตัว
จาก 70 ถึง 79	วัวอายุหนึ่งปี 1 ตัว และอายุสองปีเพศเมีย 1 ตัว รวมเป็น 2 ตัว
เกิน 70 ขึ้นไป	
เพิ่มขึ้นทุกๆ 30 ตัว	วัวอายุหนึ่งปี 1 ตัว
เพิ่มขึ้นทุกๆ 40 ตัว	วัวอายุสองปีเพศเมีย 1 ตัว

3. แพะหรือแกะ

พิกัต	จำนวนที่ต้องจ่าย
จาก 40 ถึง 120	แกะอายุหนึ่งปี หรือแพะอายุสองปี 1 ตัว
จาก 121 ถึง 200	แกะหรือแพะดั่งกล่าว จำนวน 2 ตัว
จาก 201 ถึง 300	แกะหรือแพะดั่งกล่าว จำนวน 3 ตัว
เกิน 300 ขึ้นไป	ทุกๆ 100 ตัวให้จ่ายแกะหรือแพะดั่งกล่าว 1 ตัว

ส่วนหลักฐานที่ระบุถึงจำนวนสัตว์ที่ต้องจ่ายชะกาตนั้น คือ หะดีษที่รายงานโดยอะนะลฺ เราะฎียัลลอฮฺ อันสุ ที่มีการระบุว่า ท่านอับบู่บักรฺเราะฎียัลลอฮฺ อันสุ ได้มอบข้อความฉบับหนึ่งในขณะที่ท่านอะนะลฺ ถูกส่งตัวไปพำนัก ณ เมืองบะฮฺเริน ซึ่งเนื้อความฉบับนั้นมีใจความดังนี้

“ด้วยนามแห่งอัลลอฮฺผู้ทรงกรุณายิ่งผู้ทรงปราณียิ่ง นี่คือ ข้อบังคับเรื่องชะกาตที่ท่านรอซูล ค็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัมได้ กำหนดให้เป็นหน้าที่สำหรับมวลมุสลิม และคือข้อบังคับที่อัลลอฮฺทรง บัญชาแก่ศาสนทูตของพระองค์ มุสลิมคนใดถูกเรียกเก็บชะกาตอย่าง ถูกต้อง ให้เขาจงจ่ายเถิด และผู้ใดถูกเรียกเก็บเกินกว่าที่กำหนด เขาไม่ ต้องจ่าย ในอูฐจำนวนยี่สิบตัวหรือที่น้อยกว่านั้นได้แก่ ทุกห้าตัวต้องจ่าย เกะหนึ่งตัว เมื่อมีอูฐยี่สิบห้าตัวจนถึงสามสิบห้าตัว ต้องจ่ายบินตุมะคอต หนึ่งตัว (อูฐตัวเมียที่ย่างเข้าปีที่สอง) ถ้าไม่มีบินตุมะคอตให้จ่ายอิบนุ ละบูนหนึ่งตัว (อูฐตัวผู้ที่ย่างเข้าปีที่สาม) เมื่อมีอูฐสิบหกตัวจนถึงสี่สิบห้า ตัวให้จ่ายบินตุละบูนหนึ่งตัว (อูฐตัวเมียที่ย่างเข้าปีที่สาม) เมื่อมีอูฐสี่สิบ หกตัวจนถึงหกสิบห้าตัว ให้จ่ายฮิกเกาะฮฺ (อูฐตัวเมียย่างเข้าปีที่สี่) ที่รับการ ผสมพันธุ์ได้แล้วหนึ่งตัว เมื่อมีอูฐห้าสิบเอ็ดตัวจนถึงเจ็ดสิบห้าตัว ให้ จ่ายญูชะฮฺ (อูฐตัวเมียย่างเข้าปีที่ห้า) หนึ่งตัว เมื่อมีอูฐเจ็ดสิบหกตัวจนถึง เก้าสิบห้าตัวต้องจ่ายบินตุละบูนสองตัว เมื่อมีอูฐเก้าสิบเอ็ดตัวจนถึงหนึ่ง ร้อยยี่สิบห้าตัวต้องจ่ายฮิกเกาะฮฺที่รับการผสมพันธุ์แล้วสองตัว และเมื่อ เกินหนึ่งร้อยยี่สิบห้าตัว ต้องจ่ายบินตุละบูนหนึ่งตัวต่อทุกๆยี่สิบห้าตัวที่ เพิ่มขึ้น และผู้ใดครอบครองอูฐสี่ตัวก็ไม่จำเป็นต้องจ่ายชะกาตเว้นแต่ เจ้าของอูฐจะต้องการ แต่หากอูฐมีครบห้าตัว ก็ต้องจ่ายชะกาตแพะ(หรือ เกะ) หนึ่งตัว และในส่วนชะกาตแพะนั้นต้องเป็นสัตว์ที่ปล่อยเลี้ยงในทุก

หญาสาธาณะ ถ้ามีสี่สิบตัวถึงหนึ่งร้อยสี่สิบตัว ต้องจ่ายแกะหนึ่งตัว และเมื่อเกินจากหนึ่งร้อยสี่สิบตัวถึงสองร้อยตัวต้องจ่ายชะกาตแกะสองตัว และเมื่อเกินจากสองร้อยตัวถึงสามร้อยตัว ต้องจ่ายชะกาตแกะสามตัว และเมื่อเกินจากสามร้อยตัวขึ้นไปให้จ่ายแกะหนึ่งตัวต่อทุกๆ หนึ่งร้อยตัวที่เกิน และถ้าหากแพะของชายคนหนึ่งขาดไปหนึ่งจึงจะครบสี่สิบตัวก็ไม่จำเป็นต้องจ่ายชะกาต นอกจากเจ้าของแพะต้องการ” (หะดีษบันทึกโดย อัล-บุคอรีย์)

และยังมีหะดีษที่รายงานโดยมุอาซ อิบน์ อุบัยดฺ เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ ความว่า : ท่านรอซูลศ็อล็อล็อลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัม ได้ส่งเขา(มุอาซ) ไปยังเมืองเยเมน พร้อมทั้งได้มีคำสั่งให้เก็บ (ชะกาต) ในวัวสามสิบตัวให้จ่ายตะบือหรือตะบืออะฮฺ (คือวัวที่มีอายุหนึ่งปีเพศผู้หรือเมีย) หนึ่งตัว และในทุกๆ สี่สิบตัวนั้นให้จ่ายมุซึนนะฮฺ(คือวัวที่มีอายุเข้าสองปีเพศเมีย) หนึ่งตัว” (รายงานโดย อัต-ติรมิซีย์, อับู ดาวูด, อัน-นาซาอี และอิมามมาญะฮฺ)

สำหรับลูกของสัตว์จำพวกนี้ ที่คลอดใหม่หลังจากนับรอบปีพอพันธุ์แม่พันธุ์แล้ว ให้ถือเป็นสัตว์ที่อยู่ในจำนวนเดิม กล่าวคือ หากสัตว์ดังกล่าวไม่ครบตามพิกัด เว้นแต่ต้องนับจำนวนลูกรวมเข้าไปด้วย ก็ให้ถือว่า สัตว์นั้นครบตามพิกัดแล้วจำเป็นต้องจ่ายชะกาตเมื่อครบรอบปี ถ้าหากว่าสัตว์พวกนี้ถูกเลี้ยงไว้เพื่อเป็นสินค้า การจ่ายชะกาตนั้นก็ให้ดำเนินตามข้อกำหนดของชะกาตสินค้า แต่ถ้าถูกเลี้ยงไว้เพื่อการใช้งาน

และขยายพันธุ์ ก็ไม่จำเป็นต้องจ่ายชะกาตแต่อย่างใด ดังหะดีษที่รายงาน โดย ท่านอบู สุร็อยเราะฮฺ เราะฎิยัลลอฮุ อันฮุ ว่าท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัมกล่าวความว่า “ไม่เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับมุสลิม ในบ่าวไพร่ และพาหนะของเขา(สัตว์ที่ใช้เป็นพาหนะ) ที่จะต้องจ่ายชะกาต” (รายงานโดย อัล-บุคอรี)

3. ธัญพืช และผลไม้

ต้องจ่ายชะกาตของธัญพืชและผลไม้ทันทีเมื่อครบตามพิกัด ซึ่งพิกัดของธัญพืชและผลไม้ นั้น คือห้าวะลัก ดังคำกล่าวของท่านรอซูลศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัมมีความว่า “ในสิ่งที่ต่ำกว่าห้าวะลัก ไม่ต้องจ่ายชะกาต” (รายงานโดย อัล-บุคอรีและมุสลิม)

โดย 1 วะลัก เท่ากับ 60 ศอฮฺ ดังนั้น 5 วะลัก จึงเท่ากับ 300 ศอฮฺ ซึ่ง 1 ศอฮฺเท่ากับ 3 ลิตร โดยถ้าคำนวณตามนี้ พิกัดธัญพืชและผลไม้ เท่ากับ 900 ลิตร (หากเป็นข้าวสารเท่ากับ 60 ถึงโดยประมาณ)

และไม่มีการกำหนดวาระของธัญพืชและผลไม้ ดังพระดำรัสของอัลลอฮฺที่ว่า

(141 :)

ความว่า : และเจ้าทั้งหลายจงจ่ายสิทธิของมันในวันที่เก็บเกี่ยวมัน [อัล-อันอาม โองการที่ 141]

ส่วนอัตราของชะกาตชนิดนี้ มี 2 ประเภท ด้วยกันคือ

1. ผลผลิตจากแหล่งเกษตรที่อาศัยน้ำ จากแหล่งน้ำธรรมชาติ เช่น ฝน ลำคลอง เป็นต้น อัตราที่ต้องจ่ายคือ ร้อยละสิบ หรือ 10% ของผลผลิตรวม

2. ผลผลิตจากแหล่งเกษตรที่ต้องใช้แรง หรือเครื่องทุ่นแรง เช่น ใช้ระหัดจุดน้ำ หรือเครื่องยนต์ เป็นต้น อัตราที่ต้องจ่ายคือ ร้อยละห้า หรือ 5% ของผลผลิตรวม

ตั้งหลักฐานจากวจนะของท่านรอซูล คือลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัม ที่มีความว่า “สำหรับพืชที่ใช้น้ำฝนรด ตาน้ำ หรือลำคลอง หรืออาศัยลำต้นดูดน้ำ ต้องจ่ายชะกาต เศษหนึ่งส่วนสิบ(ร้อยละสิบ) และพืชที่อาศัยการจุดน้ำด้วยระหัด ต้องจ่ายชะกาต ครึ่งหนึ่งของเศษหนึ่งส่วนสิบ(ร้อยละห้า)” (รายงานโดยอัล-บุคอรี)

4. ทรัพย์สินที่เป็นสินค้า

คือทรัพย์สินทุกประเภท ที่ถูกนำมาเป็นสินค้าซื้อขายโดยชะกาต ของทรัพย์สินประเภทนั้นๆ ครอบคลุมทรัพย์สินทุกชนิด ทั้งที่กล่าวมาแล้ว และยังไม่ได้นำมากกล่าว ณ ที่นี้

การจ่ายชะกาตทรัพย์สินประเภทนี้ถูกกำหนดพิกัตโดยการคำนวณราคาของสินค้าทั้งหมด เทียบกับราคาของพิกัตทอง 85 กรัม หรือของเงิน 595 กรัม ซึ่งกำหนดให้คำนวณราคารวมของสินค้าเทียบกับราคาปัจจุบันโดยไม่คำนึงถึงราคาในขณะซื้อหรือลงทุน และจำเป็นต้องครอบครองครบตามพิกัตขึ้นไป เป็นระยะเวลาครบรอบปีเช่นกัน ชะกาตของสินค้านั้น เป็นที่ต้องการของคนยากจนยากไร้ ยิ่งกว่าทองคำ และเงินเสียอีก

อัตราของเงินและทองคำ และทรัพย์สินประเภทนี้ไม่มีการกำหนดวาระ โดยต้องจ่ายชะกาตในขณะที่ชู้ตพบตามพิกัดทันที

สอง : ทรัพย์สินที่ถูกฝังดินไว้ หมายถึง ทรัพย์สินที่ถูกชู้ตพบ ซึ่งถูกฝังไว้ในยุคก่อนอิสลาม ไม่ว่าจะชู้ตพบในรัฐอิสลามหรือไม่ก็ตาม ทรัพย์สินประเภทนี้จะถูกจาริกสัญลักษณ์ต่างๆของชาวกาฟิร เช่น ชื่อ กษัตริย์ ชื่อเจ้าของ ภาพของคน หรือภาพของเทวรูปต่างๆ

แต่ถ้าสิ่งที่ถูกจาริกไว้เป็นสัญลักษณ์ของมุสลิม เช่น ชื่อในปี หรือชื่อผู้นำมุสลิมหรือโองการอัลกุรอาน หรือไม่ปรากฏสัญลักษณ์โดยอยู่เลย เช่น ถ้วยจาน เครื่องประดับ สร้อย เป็นต้น ทรัพย์สินทั้งหมดที่กล่าวมานี้ถือว่าเป็นของสูญหาย ไม่สามารถนำมาครอบครองได้ จนกว่าจะประจักษ์ว่าผู้ใดเป็นเจ้าของ เนื่องจากทรัพย์สินของมุสลิมเป็นกรรมสิทธิ์แก่เจ้าของตลอดไป

อัตราชะกาตของทรัพย์สินประเภทแรกนั้น (ไม่ใช่ของมุสลิม) คือหนึ่งส่วนห้า หรือร้อยละ 20 ของสิ่งที่ถูกชู้ตพบ โดยไม่จำกัดพิกัดจำนวนใดๆ ทั้งสิ้น จึงจำเป็นต้องจ่ายชะกาต ไม่ว่าจะชู้ตพบจำนวนมากหรือน้อยก็ตาม ดังวะนะของท่านรอซูล คือลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลิมจากการรายงานของท่านอบู ฮุร็อยเราะฮฺ ที่มีความว่า **“และในสิ่งที่ชู้ตพบนั้น (ต้องจ่ายชะกาต)หนึ่งส่วนห้า”**

ชะกาตของทรัพย์สินชนิดนี้ จะถูกจ่ายให้กับการบำเพ็ญบ้านเมืองมุสลิม และส่วนที่เหลือหลังจากชะกาตแล้ว เป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ชู้ตพบ ดังที่ท่านอุมัรฺ เราะฆิยัลลอฮุ อันฮุ ได้มอบส่วนที่เหลือแก่ผู้ชู้ตพบมัน

หก : แหล่งจ่ายชะกาด

ผู้มีสิทธิรับชะกาดมีแปดจำพวกด้วยกันคือ

1. คนยากไร้ (ฟาเกิร)

ได้แก่ คนที่ไม่มีทรัพย์สิน ไม่มีค่าเลี้ยงชีพ หรือมีแต่ไม่เพียงพอในการเลี้ยงชีพ คนประเภทนี้สามารถรับชะกาดได้ตลอดปี.

2. คนขัดสน (มิลกิน)

ได้แก่ คนที่มีค่าเลี้ยงชีพในแต่ละวันครึ่งหนึ่ง หรือมากกว่า แต่ไม่เพียงพอ คนประเภทนี้จะฐานะดีกว่าคนยากไร้ และสามารถรับชะกาดได้ตลอดปีเช่นกัน

3. เจ้าหน้าที่ชะกาด

ได้แก่ เจ้าหน้าที่ พนักงาน ที่ทำหน้าที่ เก็บรวบรวมชะกาด และแจกจ่ายชะกาดแก่ผู้มีสิทธิรับชะกาด บุคคลประเภทนี้รับชะกาดได้ เพื่ออัตราค่าจ้างของเขาเท่านั้น

4. ผู้ถูกดลใจให้เข้ารับอิสลาม

บุคคลประเภทนี้มี 2 จำพวก

จำพวกแรก : ผู้ที่ยังไม่ใช่มุสลิม คนจำพวกนี้สามารถมอบชะกาดแก่เขาได้ในกรณีที่เพื่อให้เขาเข้ารับอิสลาม หรือให้เพื่อยับยั้งป้องกันภัยในสังคมมุสลิมอันเกิดจากน้ำมือของเขา

จำพวกที่สอง : ผู้ที่เข้าอิสลามแล้ว คนจำพวกนี้สามารถมอบชะกาดแก่เขาเพื่อเป็นการยึดเหนี่ยวเขาให้ยืนหยัดในอิสลามได้อย่าง

มั่นคง หรือหวังในการเข้ารับอิสลามของคนใกล้ชิด และพวกพ้องของเขา เป็นต้น

5. ผู้ไร้อิสรภาพ

ได้แก่ ทาสที่นายยอมมัดให้ไถ่ตัวเองได้ ทาสประเภทนี้ สามารถมอบชะกาตให้เขาได้ เพื่อให้เขาเป็นอิสรภาพ ซึ่งเขาสามารถรับชะกาตได้ เพียงจำนวนทรัพย์สินที่ขาดในการไถ่ตัวเองเท่านั้น และได้มีนักวิชาการบางกลุ่มให้ทัศนะว่า สามารถใช้ทรัพย์สินชะกาตซื้อตัวทาสผู้นั้นเพื่อการปลดปล่อยได้เช่นกัน

6. คนมีหนี้สิน

มีสองลักษณะด้วยกันคือ

ลักษณะแรก : ผู้เป็นหนี้สินของตัวเอง : ได้แก่ ผู้ที่หยิบยืมทรัพย์สินจากผู้อื่นเพื่อกิจการส่วนตัวของเขา และไม่มีเส้นทางที่จะใช้หนี้สินนั้นได้ คนลักษณะนี้ สามารถรับชะกาตได้เพื่อใช้ชำระหนี้ดังกล่าวเท่านั้น

ลักษณะที่สอง : ผู้เป็นหนี้สินให้ผู้อื่นได้แก่ : บุคคลที่กู้ยืมเพื่อขจัดปัญหาในสังคม คนลักษณะนี้ สามารถรับชะกาตได้ เพื่อใช้ชำระหนี้ดังกล่าวเท่านั้น ถึงแม้ว่าเขาจะมีฐานะร่ำรวยก็ตาม

7. ในวิถีทางของอัลลอฮ์

หมายถึง การรบในหนทางของอัลลอฮ์ ดังนั้นจึงสามารถจ่ายชะกาตแก่ผู้ที่อยู่ในหนทางนี้ อันได้แก่ นักรบ ผู้ภักดีในแนวทางของอิสลาม ซึ่งพวกเขาไม่ได้รับค่าเลี้ยงดูจากคลังของอิสลาม (บัยตุลมาล)

8. คนเดินทาง

ได้แก่ ผู้ที่เดินทางออกจากถิ่นเดิมของเขา และขาดปัจจัยในการเดินทาง จนไม่สามารถกลับภูมิลำเนาเดิมได้ ดังนั้น คนประเภทนี้สามารถมอบชะกาตแก่เขาได้เพียงจำนวนที่ใช้เป็นปัจจัยเดินทางกลับภูมิลำเนาเท่านั้น

บุคคลทั้งแปดจำพวกนี้ ได้ถูกกล่าวเอาไว้ในอัลกุรอาน คือ

(60:)

ความว่า : แท้จริงทานทั้งหลายนั้น สำหรับผู้ที่ยากจน และบรรดาผู้ที่ขัดสน และบรรดาเจ้าหน้าที่ในการรวบรวมมัน และบรรดาผู้ที่หัวใจของพวกเขาอ่อนอ่อน(กับอิสลาม) และในการไถ่ทาส และบรรดาผู้ที่หนีสินล้นตัว และในทางของอัลลอฮ์ และผู้ที่อยู่ในระหว่างเดินทาง ทั้งนี้เป็นบัญญัติอันจำเป็นซึ่งมาจากอัลลอฮ์ และอัลลอฮ์นั้นเป็นผู้ทรงรอบรู้ ผู้ทรงปรีชาญาณ [อัต-เตาบะฮ์ โองการที่ 60]

เจ็ด : ชะกาตฟิฏรฺ(ฟิฏเราะฮฺ)

1. เหตุผลหรือวิหยบัญญัติในการบัญญัติชะกาตฟิฏรฺ

ชะกาตฟิฏรฺ ถูกตราเป็นบัญญัติขึ้นเพื่อเป็นสิ่งขัดเกลาและชำระล้างผู้ที่ถือศัลดในเดือนเราะมะฎอน ให้ปราศจากบาปอันเกิดจากคำพูดที่ไร้สาระและหยาบคายที่อาจเกิดขึ้นในขณะที่ปฏิบัติศาสนกิจอันนี้

ทั้งยังเป็น การเอื้อเพื่อเผื่อแผ่ แก่ผู้ยากจนขัดสนในการบริจาอาหาร เพื่อพวกเขาจะได้อิ่มหน้าสำราญ ไม่ต้องขอวิงวอนจากผู้ใดในวันตรุษ(วันอีดี)นั่นเอง

ดังที่ได้ถูกระบุไว้อย่างชัดเจนในหะดีษที่รายงานโดยท่านอับนุอับบาส เราะฎิยัลลอฮุ อันฮุมา ความว่า “ท่านรอซูล ค็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัม ได้กำหนด ซะกาตฟิฏรเพื่อชำระผู้ถือศ็อลดให้สะอาดจากคำพูดที่ไร้สาระและหยาบคาย และเพื่อเป็นอาหารแก่คนยากไร้” (รายงานโดยอับู ดาวูด และอับนุ มาญะฮ)

2. ข้อตัดสินหรือ หุก่มของซะกาตฟิฏร

ซะกาตฟิฏร เป็นฟัรฎู และจำเป็นเหนือมุสลิมทุกคน ทั้งชายและหญิง เด็กและผู้ใหญ่ ผู้เป็นทาสและไม่เป็นทาส ซึ่งมีหลักฐานจากหะดีษที่รายงานโดยท่านอุมัร เราะฎิยัลลอฮุ อันฮุ มีความว่า “ท่านรอซูล ค็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัม ได้กำหนดซะกาตฟิฏรของเราะมะฆอนไว้หนึ่งศอกจากผลอินทผลัม หรือหนึ่งศอกจากข้าวสาลี เหนือทุกคนที่เป็นเสรีชนหรือเป็นทาส เป็นเพศชายหรือเพศหญิง เป็นผู้เยาว์หรือผู้ใหญ่ ที่เป็นมุสลิม และได้กำชับให้จ่ายมันก่อนที่ผู้คนจะออกไปละหมาดอีดี” (รายงานโดย อัล-บุคอรี และมุสลิม)

ทั้งนี้ยังส่งเสริม(สุนัต)ให้จ่ายซะกาตฟิฏรในส่วนของการกที่อยู่ ในครอบครัวเช่นกัน

การจ่ายซะกาตฟิฏรเป็นสิ่งจำเป็นที่มุสลิมจะต้องจ่าย ในส่วนของตนและส่วนของผู้ที่อยู่ใต้การอุปการะเลี้ยงดู เช่น ภรรยา หรือญาติพี่น้องที่ตนเลี้ยงดูอยู่

และไม่จำเป็นต้องจ่ายชะกาดพิฏฐุ ในกรณีที่อาหารไม่เพียงพอสำหรับเขาและสมาชิกครอบครัวของเขาในการบริโภคสำหรับวันอีดและค่าคืนของวันอีด

3. ปริมาณของชะกาดพิฏฐุ

ปริมาณที่ต้องจ่ายได้แก่ 1 ศออ ของอาหารหลักในถิ่นนั้นๆ เช่น ข้าวสาร ข้าวสาลี ข้าวบาเลย์ อีทพาลัม องุ่นแห้ง เป็นต้น

โดย 1 ศออ มีปริมาณเท่ากับ 2.176 กิโลกรัมโดยเฉลี่ย

และไม่อนุญาติให้จ่ายเป็นค่าเงินแทนชะกาดพิฏฐุ ตามทัศนะของนักวิชาการส่วนมาก เนื่องจากการกระทำดังกล่าวนั้น ผิดวัตถุประสงค์ที่ท่าน รอซูล ค็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสลัลัม ได้กำหนดไว้ ทั้งยังเป็นการขัดแย้งกับแบบอย่างของเหล่าเศาะฮาบะฮ์ของท่านอีกด้วย

4. เวลาของชะกาดพิฏฐุ

การจ่ายชะกาดพิฏฐุมีสองเวลาคือก่อนคืนวันอีดหนึ่งหรือสองวัน หรือ เวลาอันประเสริฐ ได้แก่ ตั้งแต่เริ่มรุ่งอรุณของวันอีดจนกระทั่งก่อนการละหมาดอีด

เนื่องจากท่านรอซูล ค็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสลัลัม ได้กำชับให้จ่ายชะกาดก่อนที่ผู้คนจะออกไปสู่การละหมาดอีด และหากผู้ใดล่าช้าในการจ่ายชะกาดพิฏฐุ โดยปล่อยให้เวลาล่วงเลยไปจนละหมาดเสร็จ เขาผู้นั้นจะมีความผิดและบาปในการล่าช้าของเขา โดยสิ่งที่เขาบริจาคนั้นก็ไม่จัดว่าเป็น ชะกาดพิฏฐุแต่อย่างใด หากถือว่าเป็นเพียงการบริจาคธรรมดานั่นเอง

5. แหล่งจ่ายชะกาตฟิฏร

ชะกาตฟิฏรถูกกำหนดให้จ่ายหรือบริจาคแก่ผู้ขัดสนยากไร้ เนื่องจากบุคคลเหล่านี้เหมาะสมกับสิ่งนี้กว่าคนอื่น ๆ

หลักการอิสลามข้อที่สี่
การถือศีลอดในเดือนเราะมะฎอน

หนึ่ง : คำนิยามของการถือศีลอด

การถือศีลอด(อัศ- คิยาม) ทางด้านภาษา หมายถึง การระงับ และทางด้านศาสนบัญญัติหมายถึง การระงับจากภาวะที่นำไปสู่ การละศีลอดตั้งแต่แสงอรุณขึ้นจนกระทั่งดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้า

สอง : หุก่มของการถือศีลอด

การถือศีลอดในเดือนเราะมะฎอนเป็นหลักการประการหนึ่งของ หลักการอิสลามห้าประการที่อัลลอฮ์ได้ตรัสว่า

(183:)

ความว่า : บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย การถือศีลอดนั้นได้ถูก กำหนดแก่พวกเจ้า เช่นเดียวกับที่ได้ถูกกำหนดแก่บรรดาผู้ก่อนหน้าพวก เจ้ามาแล้ว เพื่อว่าพวกเจ้าจะได้ยำเกรง [อัล-บะเกาะเราะฮฺ โองการที่ 183]

และรายงานจากท่านอิบนุ อุมร์ เล่าว่า ท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัม กล่าวไว้มีความว่า “อิสลามนั้นตั้งอยู่บนรากฐานห้า ประการคือ การกล่าวปฏิญาณตนว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮ์ และมุฮัมมัดเป็นรอซูลของอัลลอฮ์ ดำรงละหมาด จ่ายซะกาต ถือศีลอด ในเดือนเราะมะฎอน และการประกอบพิธีหัจญ์ ณ บัยตุลลอฮ์” (รายงาน โดย อัล-บุคอรีร์ และมุสลิม)

สาม : ภาคผลและวิหยปัญญาในบทบัญญัติการถือศีลอด

เดือนเราะมะฎอนเป็นเทศกาลที่ยิ่งใหญ่สำหรับการทำอิบาดะฮ์ และปฏิบัติตามคำสั่งอัลลอฮ์ การมาเยือนของเดือนเราะมะฎอนนั้นคือความโปรดปรานอันกว้างใหญ่ไพศาล และเป็นความประเสริฐที่มาจากอัลลอฮ์ ซึ่งพระองค์จะทรงประทานให้แก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ในบรรดาปวงบ่าวของพระองค์ ทั้งนี้และทั้งนั้นเพื่อเป็นการเพิ่มพูนคุณงามความดีและยกฐานะของเขาให้สูงเกียรติยิ่งขึ้น รวมทั้งเป็นการลบล้างความผิดต่างๆ และเพื่อเสริมสร้างความผูกพันระหว่างปวงบ่าวกับพระเจ้าผู้สร้างให้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้น เพื่อเขาจักได้รับความพอพระทัยจากพระองค์ และหัวใจที่เปี่ยมล้นไปด้วยความยำเกรง

ที่มาของความประเสริฐในการถือศีลอดเดือนเราะมะฎอนได้แก่

1. พระดำรัสของอัลลอฮ์ที่ว่า

(185:)

ความว่า : เดือนเราะมะฎอนนั้นเป็นเดือนที่อัลกุรอานได้ถูกประทานลงมาในฐานะเป็นข้อแนะนำสำหรับมนุษย์ และเป็นหลักฐานอันชัดเจนเกี่ยวกับข้อแนะนำนั้น และเป็นสิ่งที่จำแนกระหว่างความจริงกับ

ความเท็จ ดังนั้นผู้ใดในหมู่พวกเจ้าเข้าอยู่ในเดือนนั้นแล้ว เขาก็จงถือศีลอดในเดือนนั้น และผู้ใดป่วยหรืออยู่ในการเดินทาง ก็จงถือใช้ในวันอื่นแทน อัลลอฮฺทรงประสงค์ให้มีความสะดวกแก่พวกเจ้า และไม่ทรงให้มีความลำบากแก่พวกเจ้าและเพื่อที่พวกเจ้าจะได้(ถือศีลอด)อย่างครบถ้วนซึ่งจำนวนวัน(ของเดือนเราะมะฎอน) และเพื่อพวกเจ้าจะได้เชิดชูความเกรียงไกรของอัลลอฮฺในสิ่งที่พระองค์ทรงแนะนำแก่พวกเจ้า และเพื่อพวกเจ้าจะขอบคุณ [อัล-บะเกาะเราะฮฺ โองการที่ 185]

2. ท่านอบู สุร็อยเราะฮฺ เราะฎิยัลลอฮุ อันฮุ รายงานว่า ท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัม กล่าวไว้มีความว่า “ผู้ใดถือศีลอดในเดือนเราะมะฎอนด้วยความศรัทธามั่นและหวังในการตอบแทนความดี เขาจะได้รับการอภัยโทษในความผิดที่ผ่านมา” (รายงานโดย อัล-บุคอรีห์ และมุสลิม)

3. ท่านอบู สุร็อยเราะฮฺ เราะฎิยัลลอฮุ อันฮุ ได้รายงานไว้ว่า ท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัม กล่าวไว้มีความว่า “ความดีจะถูกเพิ่มพูนเป็นสิบถึงเจ็ดร้อยเท่า(ผลตอบแทนการปฏิบัติความดีจะมีกฎเกณฑ์เช่นนี้ทั้งสิ้น) อัลลอฮฺได้ตรัสว่า ‘นอกจากการถือศีลอด แท้จริงมันเป็นสิทธิของข้า ข้าจะตอบแทนมันเอง(คือไม่ได้เป็นไปตามกฎเกณฑ์)ข้างต้นแต่อยู่ที่อัลลอฮฺจะทรงตอบแทนมากมายเท่าใดก็ตามแต่ประสงค์) เขาได้ละทิ้งอารมณ์ใคร่ ละทิ้งอาหารเพื่อข้า’ และสำหรับผู้ที่ถือศีลอดนั้น เขาจะดีใจสองวาระด้วยกัน นั่นคือในขณะที่ละศีลอด และดีใจในขณะที่เขาได้พบกับพระเจ้าของเขา และกลิ่นปากของผู้ถือศีลอดนั้น ณ อัลลอฮฺ

แล้วมีความหอมยิ่งกว่ากลิ่นชะมดเชียงเสียอีก” รายงานโดย (อัล-บุคอรีย์ และมุสลิม)

4. ดุอาอฺของผู้ถือศีลอดจะถูกตอบรับ ท่านรอซูล ค็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัม กล่าวไว้ความว่า “สำหรับผู้ที่ถือศีลอดนั้นในขณะที่เขาละศีลอดนั้นการขอดุอาอฺของเขาจะไม่ถูกผลักไส” (รายงานโดย อิบน์ มาญะฮฺ)

ดังนั้นสมควรอย่างยิ่งที่มุสลิมจะรีบคว้าโอกาสในช่วงเวลาแห่งการละศีลอด ด้วยการขอดุอาอฺต่อพระผู้เป็นเจ้าของเขาเพื่อว่าเขาจะได้รับของขวัญอันล้ำค่าจากพระองค์ และเพื่อความผาสุกทั้งชีวิตในโลกดุนยาและอาคิเราะฮฺ

5. อัลลอฮฺทรงกำหนดประตูดหนึ่งจากประตูแห่งสรวงสวรรค์ เป็นการกำหนดเฉพาะแก่ผู้ที่ถือศีลอดซึ่งไม่มีผู้ใดผ่านประตูดังกล่าวนอกจากผู้ถือศีลอด ทั้งนี้เพื่อเป็นการให้เกียรติแก่เขาและเพื่อจำแนกแยกแยะระหว่างเขากับบุคคลอื่นๆ... จากชะฮฺล อิบน์ สะอฺด์ เราะฎิยัลลอฮุ อันฮุ กล่าวไว้ว่า ท่านรอซูล ค็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัม ได้กล่าวไว้ความว่า “ในสวนสวรรค์นั้นมีประตูหนึ่งซึ่งถูกกล่าวขานว่า อีร์-ร็อยยาน เมื่อวันกิยามะฮฺมาถึง จะมีเสียงกล่าวว่า ‘ไหนผู้ถือศีลอด?’ ครั้นเมื่อพวกเขาได้เข้าไปยังประตูนั้น มันก็จะถูกปิดและจะไม่มีใครได้เข้าไปอีกภายหลังจากนั้นแม้สักคนเดียว” (รายงานโดย อัล-บุคอรีย์ และมุสลิม)

6. การถือศีลอดนั้นจะทำการไถ่โทษ(ชะฟาอะฮฺ) แก่ผู้ถือศีลอดในวันกียามะฮฺ จากอับดุลลอฮฺ อิบน์ อัมรฺ อิบน์ อาซ กล่าวว่่า ท่านรอซูลคือลลัลลอฮฺ อะลียฺ วะลลัลลัม กล่าวไว้ความว่่า “การถือศีลอดและอัลกุรอาน ทั้งสองนี้จะขอไถ่โทษ (ชะฟาอะฮฺ) แก่ผู้เป็นบ่าวในวันกียามะฮฺ การถือศีลอดจะกล่าวว่่า ‘โอ้พระผู้อภิบาลของฉัน ฉันได้ยับยั้งเขาจากการรับประทานอาหาร และการปฏิบัติตามอารมณ์ใฝ่ต่ำ ดังนั้นขอพระองค์ได้โปรดให้ฉันขอไถ่โทษให้แก่เขาเถิด’ อัลกุรอานกล่าวว่่า ‘ฉันได้ยับยั้งเขาไม่ให้นอนหลับในยามค่ำคืนดังนั้นได้โปรดให้ฉันขอไถ่โทษให้เขาเถิด’ แล้วทั้งสองก็ได้รับอนุญาตให้ขอไถ่โทษ(ชะฟาอะฮฺ)” (รายงานโดยอะหมัด)

7. การถือศีลอดทำให้มุสลิมได้รู้จักและเคยชินกับความอดทนต่ออุปสรรคและความทุกข์ยากทำให้เขาเลิกจากความขี้ขลาดและการตกเป็นทาสแห่งตัณหา และหลุดกระซอกเขาออกจากความใคร่ในอารมณ์

สี่ : เงื่อนไขที่จำเป็น(วาญิบ)ในการถือศีลอด

บรรดานักวิชาการมุสลิมต่างเห็นพ้องต้องกันว่่า การถือศีลอดเป็นหน้าที่จำเป็น(วาญิบ)แก่มุสลิมผู้บรรลุนิติภาวะ มีสติสัมปชัญญะ มีสุขภาพดี มิได้เป็นผู้เดินทางและจำเป็นสำหรับสตรีที่สะอาดจาก(ไม่มี)รอบเดือนหรือเลือดเสียหลังคลอดบุตร(นิฟาส)

ห้า : ข้อควรปฏิบัติต่างๆของผู้ถือศีลอด

1. ห่างไกลจากการนินทา กล่าวให้ร้าย และสิ่งที่อัลลอฮฺทรงห้าม ดังนั้นมุสลิมจำเป็นจะต้องลํารวมคำพูด และต้องระมัดระวังการสร้าง ความเสียหายแก่ผู้อื่น ท่านรอซูล ค็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม กล่าวไว้ ความว่า “บุคคลใดไม่ละทิ้งคำพูดโกหก พฤติกรรมเท็จและไร้สาระ ทั้ง ยังปฏิบัติมันอยู่อีก(ในขณะที่ถือศีลอด) ดังนั้นไม่มีความจำเป็นใดๆ สำหรับอัลลอฮฺที่เขาผู้นั้นจะต้องอดอาหารและเครื่องดื่มของเขา(เพราะไม่มีผลบุญใดๆ แก่เขาเลย)” (รายงานโดยอัล-บุคอรี)

2. ไม่ละเลยต่อการรับประทานอาหารสะอาด(อาหารช่วงก่อนรุ่งสาง) เพราะจะช่วยให้ผู้ถือศีลอดมีความกระปรี้กระเปร่าและมีชีวิตชีวาในการถือศีลอดในแต่ละวัน ท่านรอซูล ค็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ได้ส่งเสริมในการดังกล่าวโดยที่ท่านปรารภไว้ความว่า “การรับประทาน อาหารสะอาดนั้น เป็นอาหารมือที่มีความสิริมงคล (บารอ กัต) ดังนั้นท่านจงอย่าละเลยในการที่จะรับประทานอาหารสะอาด ถึงแม้ว่าคนหนึ่งคนใด จากพวกท่านจะตีม้มน้ำเพียงแค่อีกเดี๋ยวกก็ตาม แท้จริงอัลลอฮฺและบรรดามลาอิกะฮฺของพระองค์ทรงขอพรให้แก่ผู้ที่รับประทานอาหารสะอาด” (รายงานโดย อะหมัด)

3. ให้รีบละศีลอดทันทีเมื่อแน่ใจว่าดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้า ท่านรอซูล ค็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม กล่าวไว้ความว่า “ประชาชาติของฉันยังคงอยู่ในความดีตราบเท่าที่พวกเขารีบละศีลอด(เมื่อถึงเวลา)” (รายงานโดย อัล-บุคอรี และมุสลิม)

4. ควร(เริ่ม)ละศีลอดด้วยอินทผลัมสดหรืออินทผลัมแห้ง เพราะดังกล่าวนี เป็นแบบฉบับของท่านรอซูล(ซุนนะฮฺ) ดังที่ท่าน

อะนัส เราะฎิยัลลอฮุ อันฮุ ได้กล่าวไว้ความว่า “ท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัม ได้ละศีลอดด้วยอินทผลัมสดก่อนที่ท่านจะละหมาด (มัฆริบ) ถ้าหากว่าไม่มีอินทผลัมสดท่านก็จะละศีลอดด้วยอินทผลัมแห้ง หากว่าไม่มีอินทผลัมแห้งท่านก็จะดื่มน้ำ” (รายงานโดย อับู ดาวูด)

5. อ่านอัลกุรอานให้มากๆ รวมทั้งการซิกะรุลเลาะห์ (การรำลึกถึงอัลลอฮ์) การสรรเสริญต่อพระองค์ การบริจาคทาน ทำคุณงามความดี และละหมาดซุนนะฮะต่างๆ ให้มากๆ ตลอดจนการประกอบความดีอื่นๆ ดังที่ท่านอับนุ อับบาส เราะฎิยัลลอฮุ อันฮุมา ได้กล่าวไว้ความว่า “ท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัม เป็นผู้ที่ประเสริฐที่สุดในเรื่องของความดี และเป็นผู้ที่ประเสริฐที่สุดในช่วงแห่งเดือนเราะมะฎอน โดยที่ญิบรีลได้มาพบกับท่านรอซูลในทุกค่ำคืนของเดือนเราะมะฎอนและทบทวนอัลกุรอานแก่ท่าน และท่านรอซูลศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัม ในขณะที่เจอกับญิบรีลนั้น ท่านเอาใจใส่ในความดียิ่งเสียกว่าสายลมพัดเสียอีก” (รายงานโดย อัล-บุคอรีห์ และมุสลิม)

หก : สิ่งที่ทำให้เสียศีลอด

1. กินหรือดื่มโดยเจตนาในช่วงกลางวันและรวมไปถึงถึงสิ่งต่างๆ ที่นำไปสู่การละศีลอด เช่นการให้น้ำเกลือ การรับประทานยาทางปาก เพราะถือว่าอยู่ในสถานะเดียวกับการกินและดื่ม ส่วนการที่มีเลือดไหลซึมออกมาเพียงเล็กน้อยนั้น เช่น การเจาะเลือด เพื่อนำมาตรวจวินิจฉัยทางการแพทย์ ดังกล่าวนี้อีกว่าไม่มีผลกระทบใดๆต่อการที่จะทำให้เสียศีลอด

2. การมีเพศสัมพันธ์ในช่วงกลางวันของเดือนเราะมะฎอน ในการนี้ทำให้การถือศีลอดของเขาต้องโมฆะ เขาจะต้องลุกะโทษ(เตาบะฮฺ) ต่ออัลลอฮฺในฐานะที่เขาละเมิดต่อสิ่งที่ต้องห้ามแห่งเดือนเราะมะฎอน เขาจะต้องถือศีลอดชดใช้และเสียค่าปรับด้วยการปล่อยทาสให้เป็นอิสระหนึ่งคน หากว่าไม่มี(ทาส)ก็ให้ถือศีลอดติดต่อกันสองเดือน หากไม่มีความสามารถก็ให้เขาให้อาหารแก่คนยากจนหกสิบคน โดยจ่ายให้แก่ละคนนั้นครึ่งศอก(2 กิโลกรัมโดยประมาณ) ไม่ว่าอาหารนั้นจะเป็นข้าวสาลี(ข้าวบาร์เล่)หรืออย่างอื่นก็ได้ที่ถือว่าอาหารท้องถิ่นนิยมของแต่ละประเทศ ดังหะดีษจากอบู สุร็อยเราะฮฺ เราะฆิยัลลอฮฺ อันฮฺ ท่านกล่าวว่า : ในขณะที่เรานั่งอยู่กับท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม นั้น มีชายผู้หนึ่งได้เข้ามาหาท่านแล้วพูดขึ้นว่า “โอ้ ท่านรอซูล! ฉันพินาศแล้ว!” ท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม จึงถามว่า “เกิดอะไรขึ้นแก่ท่านหรือ?” เขาตอบว่า “ฉันได้ร่วมหลับนอนกับภรรยาฉันในขณะที่ฉันถือ ศีลอดอยู่” ท่านรอซูลจึงกล่าวว่า “ท่านมีทาสเพื่อที่จะปลดปล่อยให้เป็นอิสระบ้างหรือไม่?” เขาตอบว่า “ไม่มี” ท่านจึงกล่าวอีกว่า “ท่านมีความสามารถในการถือศีลอดติดต่อกันสองเดือนหรือไม่?” เขาตอบว่า “ไม่” ท่านจึงกล่าวอีกว่า “ท่านมีความสามารถให้อาหารแก่คนยากจนหกสิบคนได้หรือไม่?” เขาตอบว่า “ไม่” อบู สุร็อยเราะฮฺ)เล่าว่า ดังนั้นท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม จึงนั่งอยู่ชั่วขณะหนึ่ง ในขณะที่มีภรรยาที่บรรจด้วยอินทผลัมถูกนำมายังท่าน ท่านจึงถามว่า “ไหนผู้ถามเมื่อครู่?” ชายผู้นั้นตอบว่า “ฉันเอง” ท่านรอซูลกล่าวแก่ชายผู้นั้นว่า “จงนำภรรยาที่บรรจอินทผลัมนี้ไปบริจาคเสีย” เขากล่าวว่า “มีผู้ยากจนกว่าฉันอีกกระนั้นหรือ โอ้ รอซูลุลลอฮฺ ฉันขอสาบานต่ออัลลอฮฺว่า ระหว่าง

ทิศตะวันออกและทิศตะวันตกไม่มีครอบครัวใดที่ยากจนกว่าฉันอีกแล้ว” ท่านรอซูล ค็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม หัวเราะจนเห็นซี่ฟันขาวของท่าน แล้วกล่าวแก่ชายผู้นั้นว่า “ถ้าเช่นนั้นก็จงให้ทานแก่ครอบครัวของเจ้าเถิด” (รายงานโดย อัล-บุคอรีห์และมุสลิม)

3. การหลั่งน้ำอสุจิ ไม่ว่าจะด้วยสาเหตุจากการจูบ เล้าโลม การสำเร็จความใคร่ หรือการเพ่งมอง(ด้วยความใคร่)ก็ตาม เมื่อผู้ถือศีลอดได้ทำการหลั่งน้ำอสุจิด้วยสาเหตุดังกล่าวนี้ การถือศีลอดของเขาก็ใช้ไม่ได้ เขาต้องถือศีลอดชดใช้ในขณะเดียวกันเขาต้องอดอาหารในช่วงเวลาที่เหลืออยู่ของวันนั้นโดยไม่ต้องจ่ายกัฟฟาราเราะฮฺ(ค่าปรับ)ใดๆทั้งสิ้น แต่เขาจะต้องเตาบะฮฺ(ขอลู่กะโทษ)ต่ออัลลอฮฺอย่างจริงจัง และต้องหลีกเลี่ยงจากทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นเหตุให้เกิดอารมณ์ทางเพศ ส่วนในกรณีที่เมื่อเขานอนหลับแล้วเกิดฝันโดยมีน้ำอสุจิเคลื่อนออกมานั้นไม่ทำให้เสียการถือศีลอด และไม่ต้องเสียค่าปรับใดๆทั้งสิ้นแต่เขาจะต้องอาบน้ำญานาบาฮฺฮฺ

4. การอาเจียนโดยเจตนา ด้วยการทำให้สิ่งที่อยู่ในท้องออกมาทางปาก แต่ถ้าหากว่าอาเจียนออกมาโดยไม่ตั้งใจก็ไม่ทำให้เสียศีลอด ท่านรอซูล ค็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม กล่าวไว้ความว่า “ผู้ใดที่อาเจียน(โดยไม่ตั้งใจ) ไม่จำเป็นที่เขาจะต้องชดใช้ และผู้ใดที่ทำให้เกิดการอาเจียนโดยเจตนาเขาก็จงถือศีลอด(ชดใช้)” (รายงานโดย อับู ดาวูด และ อัต-ติรมีซีย์)

5. การมีรอบเดือนและเลือดหลังคลอดบุตร(นิฟาส)ไม่ว่าจะเป็นช่วงกลางวันหรือท้ายของกลางวัน หรือแม้เพียงแค่ก่อนดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้าก็ตาม

ที่ดีที่สุดสำหรับผู้ถือศีลอดนั้น ต้องงดจากการกรอกเลือด (หิญามะฮฺ) เพื่อหลีกเลี่ยงจากความเสี่ยงที่ทำให้การถือศีลอดนั้นต้องโมฆะไป

และที่ตั้นต้องไม่บริจาเคเลือด นอกจากในภาวะฉุกเฉินเท่านั้น หากว่ามีเลือดกำเดาไหลออกมาจากจมูกหรือไอ(ที่มีเลือดออกมา) หรือทำการถอนฟันนั้นไม่ทำให้เสียศีลอด

เจ็ด : บทบัญญัติทั่วไป

1. จำเป็นต้องถือศีลอดเมื่อเห็นจันทร์เสี้ยว อัลลอฮฺได้ตรัสว่า

(185 :)

ความว่า : ดังนั้น ผู้ใดในหมู่พวกเจ้าอยู่ในเดือนนั้นแล้วก็จงถือศีลอดในเดือนนั้น [อัล-บะเกาะเราะฮฺ โองการที่ 185]

การเป็นพยานของมุสลิมที่ซื่อสัตย์ยุติธรรมคนหนึ่งในการเห็นดวงจันทร์นั้นถือว่าการเพียงพอ ดังมีรายงานจากอิบน์อุมร์ ท่านได้กล่าวไว้ความว่า : ผู้คนได้เห็นดวงจันทร์ ฉันจึงนำเรื่องนี้ไปบอกแก่ท่าน รอซูลว่าฉันได้เห็นดวงจันทร์(เช่นกัน) ท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม จึงถือศีลอดและสั่งให้ประชาชนถือศีลอดตั้งการถือศีลอดของท่าน” (รายงานโดย อับู ดาวูด, อัลด-ดารีมีย์ และคนอื่นๆ)

การถือศีลอดของแต่ละประเทศนั้นขึ้นอยู่กับคำสั่งของผู้ปกครองมุสลิมในประเทศนั้นๆหากว่าผู้ปกครองมุสลิมออกคำสั่งให้มีการถือศีลอดหรือไม่ก็ตาม จำเป็นที่จะต้องเชื่อฟัง(ฎออะฮฺ)ต่อผู้ปกครอง

มุสลิม หากไม่มีผู้ปกครองมุสลิมก็ให้ยึดถือปฏิบัติตามสภาศูนย์กลางอิสลามของประเทศนั้นๆ ทั้งนี้เพื่อความเป็นภารดรภาพแห่งอิสลาม

อนุญาตให้ใช้กล้องดูดาวในการดูดวงจันทร์ แต่ไม่อนุญาตให้ใช้หลักการคำนวณทางดาราศาสตร์ หรือการเห็นดวงดาวเพื่อกำหนดวันเข้าบวชหรือออกบวช ให้ยึดถือตามการเห็นเท่านั้น ดังคำตรัสของอัลลอฮ์ที่ว่า

(185 :)

ความว่า : ดังนั้น ผู้ใดในหมู่พวกเจ้าอยู่ในเดือนนั้นแล้วก็จงถือศีลอดในเดือนนั้น [อัล-บะเกาะเราะฮฺ โองการที่ 185]

ผู้ใดได้เข้าสู่เดือนเราะมะฎอนโดยที่เขาบรรลุดุอาฮฺภาวะจำเป็นต้องถือศีลอดไม่ว่าช่วงเวลาของกลางวันนั้นจะยาวหรือสั้นก็ตาม

หลักการในการพิจารณาการเริ่มถือศีลอดในเดือนเราะมะฎอนของแต่ละแคว้น/หรือประเทศนั้น ขึ้นอยู่กับการเห็นตามตำแหน่งการขึ้นของดวงจันทร์ ดังกล่าวนี้เป็นทรรศนะที่ถูกต้องที่สุดจากสองทรรศนะของนักวิชาการมุสลิม เนื่องจากบรรดาอุลามอาอฺเห็นพ้องต้องกันว่าตำแหน่งการขึ้นของดวงจันทร์แต่ละตำแหน่งนั้นมีความแตกต่างกัน และดังกล่าวนี้อาจเป็นสิ่งที่รู้เห็นเด่นชัดกันโดยปริยาย เพราะท่านรอซูลศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัมกล่าวไว้ความว่า “ท่านทั้งหลายจงถือศีลอดเมื่อเห็นดวงจันทร์(เข้าบวช) และท่านทั้งหลายจงละศีลอด(ออกบวช) เมื่อเห็นดวงจันทร์ ดังนั้นถ้าหากว่ามีเมฆมาบังพวกท่าน ก็จงนับเดือนชะอฺบานให้ครบ 30 วัน” (รายงานโดย อัล-บุคอรี และมุสลิม)

2. ผู้ถือศีลอดจะต้องตั้งเจตนา (เนียต)ถือศีลอดในเวลากลางคืน ทำนรอซูล ค็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม กล่าวไว้ความว่า “แท้จริงทุกๆ กิจการนั้นขึ้นอยู่กับที่ตั้งเจตนา (เนียต)” (รายงานโดย อัล-บุคอรีย์ และมุสลิม)

และท่านยังกล่าวอีกความว่า “ผู้ใดที่ไม่ได้ตั้งเจตนา ก่อนรุ่งอรุณ (ศุบฮฺ) นั้น ไม่มีการถือศีลอดสำหรับเขา (คือใช้ไม่ได้)” (บันทึกโดย อะหมัด, อับู ดาวูด, อัต-ติรมิซีย์ และอัน-นะสาอีย์ จากหะดีษที่รายงาน โดยท่านหญิงหุฟซะฮฺ เราะฎียัลลอฮฺ อันฮา)

3. ไม่อนุญาตให้ละทิ้งการถือศีลอดหรือละศีลอดในช่วงกลางวัน ของเดือนเราะมะฎอน ยกเว้นผู้ที่มีอุปสรรคเท่านั้น อันได้แก่ ผู้ป่วย ผู้เดินทาง สตรีที่มีรอบเดือน มีเลือดหลังการคลอดบุตร ตั้งครรภ์หรือให้นมบุตร ดังที่อัลลอฮฺได้ตรัสว่า

(184 :)

ความว่า :และผู้ใดในพวกเจ้าป่วยหรืออยู่ในการเดินทางก็ให้ถือใช้ในวันอื่น [อัล-บะเกาะเราะฮฺ โองการที่ 184]

ส่วนผู้ป่วยที่ไม่มีความสามารถถือศีลอด อนุญาตให้เขาไม่ต้องถือศีลอดในเดือนเราะมะฎอน แต่ทว่าหลังจากนั้นเขาต้องถือศีลอดชดใช้ตามจำนวนวันที่เขาขาดถือศีลอด

สตรีที่ตั้งครรภ์หรือให้นมบุตรที่กลัวว่าจะเกิดอันตรายแก่ตนเองนั้น ไม่ต้องถือศีลอด แต่เขาต้องถือศีลอดชดใช้ ดังกล่าวนี้เป็นมติเอกฉันท์

ของบรรดานักวิชาการมุสลิม เพราะถือว่าเขาอยู่ในสถานะเดียวกับผู้ป่วยที่เกรงว่าจะเกิดอันตรายแก่ชีวิต

ส่วนในกรณีที่เมื่อกล่าวว่าจะเกิดอันตรายต่อชีวิตของตนเอง รวมทั้งเด็กทารกหรือเด็กในครรภ์นั้น ก็ไม่ต้องถือศีลอดเช่นกัน แต่จำเป็นต้องถือศีลอดชดใช้ดังมีรายงานจากท่านอะหฺมัด เราะฎิยัลลอฮุ อันฮุ ความว่า “แท้จริงอัลลอฮฺทรงลดหย่อนผ่อนผันแก่ผู้เดินทางครึ่งหนึ่งของการละหมาดและการถือศีลอด และทรงลดหย่อนผ่อนผันแก่สตรีที่มีครรภ์และสตรีผู้ให้นมบุตร” (รายงานโดย อัน-นะสาอี๋ และอิบนุมาญะฮฺ เป็นหะดีษ หะซัน)

สำหรับผู้ชราภาพและสตรีที่อ่อนแอนั้นได้รับการผ่อนผันโดยไม่ต้องถือศีลอด หากว่าการถือศีลอดนั้นก่อให้เกิดความยากลำบากอันหนักหน่วง และเขาต้องจ่ายอาหารให้คนยากจน(มิสกิน)ทุกวัน ดังที่อัลบุคอรีย์ได้บันทึกจากอะฮฺมัด ซึ่งท่านได้ยิน อิบนุ อับบาส เราะฎิยัลลอฮุ อันฮุมาอ่านโองการ

(184 :)

ความว่า : และหน้าที่ของบรรดาผู้ที่ถือศีลอดด้วยความยากลำบากยิ่ง(โดยที่เขาได้งดเว้นการถือ)นั้น คือการชดเชย อันได้แก่การให้อาหาร(มื้อหนึ่ง)แก่คนยากจนมิสกินคนหนึ่ง [อัล-บะเกาะเราะฮฺ โองการที่ 184]

ท่านอิบนุ อับบาสได้กล่าวว่า: โองการดังกล่าวนี้ ไม่ใช่โองการที่ถูยกยกเลิก ความในโองการนี้หมายถึง ผู้ชราภาพ และผู้หญิงที่อ่อนแอที่

ไม่สามารถถือศีลอดได้ เขาต้องจ่ายอาหารให้แก่คนยากจน (มิสกิน) ทุกวัน

4. การเดินทางเป็นอุปสรรคประการหนึ่งที่ได้รับการผ่อนผันไม่ต้องถือศีลอด ดังหะดีษจากท่านอะนัส เราะฎิยัลลอฮุ อันฮุ ความว่า “เราไปได้เดินทางร่วมกับท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัม ผู้ถือศีลอดไม่ตำหนิตีเียนผู้ไม่ถือศีลอด และผู้ไม่ถือศีลอดก็ไม่ตำหนิตีเียนผู้ถือศีลอด” (รายงานโดย อัล-บุคอรียฺ และมุสลิม)

หลักการอิสลามข้อที่ห้า
การบำเพ็ญหัจญ์

“ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮ์ และมุฮัมมัดคือรอสูลของพระองค์ ทำการละหมาด จ่ายซะกาต ถือศีลอดในเดือนเราะมะฎอนและประกอบพิธีหัจญ์” (รายงานโดย อัล-บุคอรีห์ และมุสลิม)

และท่านรอสูล ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัม ได้กล่าวในขณะที่ประกอบหัจญ์วิดอาอฺ(เป็นชื่อเรียกหัจญ์ครั้งเดียวและครั้งสุดท้ายที่ท่านรอสูล ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัมได้ปฏิบัติ)ความว่า “โอ้มวลมนุษยย์ แท้จริงอัลลอฮ์ทรงกำหนดหัจญ์แก่พวกเจ้า ดังนั้นจงประกอบพิธีหัจญ์เถิด” (รายงานโดย มุสลิม)

สาม : ภาคผลและเหตุผลในการบัญญัติหัจญ์

ได้มีบทบัญญัติมากมายที่กล่าวถึงความประเสริฐของการปฏิบัติหัจญ์ดังเช่น พระดำรัสของอัลลอฮ์ที่ว่า

(28 - 27 :)

ความว่า : และจงประกาศแก่มนุษยย์ทั่วไปเพื่อการทำหัจญ์ พวกเขามาหาเจ้าโดยทางเท้าและโดยทางอูฐ มาจากทางไกลทุกทิศทาง เพื่อพวกเขาจะได้มาร่วมเป็นพยานในผลประโยชน์ของพวกเขา และกล่าวพระนามอัลลอฮ์ในวันที่รู้กันอยู่แล้ว(คือวันเชือดสัตว์) ตามที่พระองค์ทรงประทานปัจจัยยังชีพแก่พวกเขาจากสัตว์สี่เท้า [อัล-หัจญ์ โองการที่ 27-28]

การประกอบพิธีหัจญ์มีภาคผลมากมาย แก่มวลมุสลิมทั้งโลกนี้ และโลกหน้า ตัวอย่างเช่น ในการประกอบพิธีหัจญ์นั้น ได้รวบรวมเอา อิบาตะฮุหลายๆ อย่างเข้าด้วยกัน ดังเช่น การแกะาะวาฟ(การเดินทางเวียนรอบกะอเบะฮฺ) การสะแอ(การเดินทางวนรอบ)ระหว่างเศาะฟาและมัรวะฮฺ การพำนัก ณ ทุ่งอะเราะเราะฮฺ มีนา มุซตะลิมะฮฺ การขว้างเส้าหิน การค้างคืนที่มีนา การเชือดสัตว์พลี การโกนผม การรำลึกถึงอัลลอฮฺเพื่อแสวงหาความใกล้ชิด การนอบน้อมต่อพระองค์และสำนึกผิดต่อพระองค์ ด้วยเหตุนี้ หัจญ์จึงเป็นเหตุผลสำคัญในการลบล้างความผิดและเข้าสวนสวรรค์

มีรายงานจากท่านอับู สุร็อยเราะฮฺ เราะฎิยัลลอฮุ อันฮุ ว่า ฉันได้ยินท่านรอซูล ค็อล็ลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม กล่าวไว้ความว่า “ผู้ใดที่ประกอบพิธีหัจญ์ ณ บ้านหลังนี้(บัยตุลลอฮฺ) และเขามีได้กล่าววาจาหยาบคายหรือกระทำความเหลวไหล ความผิดของเขาจะถูกลบล้างเปรียบดัง(ทารก)ในวันที่แม่เขาคลอดเขาออกมา” (รายงานโดย อัล-บุคอรีห์ และมุสลิม)

และจากการรายงานของท่านอับู สุร็อยเราะฮฺ เราะฎิยัลลอฮุ อันฮุ อีกเช่นกัน ท่านรอซูล ค็อล็ลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ได้กล่าวไว้ความว่า “การประกอบฮุญเราะฮฺหนึ่งไปยังฮุญเราะฮฺหนึ่งคือการลบล้างความผิดระหว่างสองฮุญเราะฮฺนั้น และหัจญ์มีบรูร์(หัจญ์ที่อัลลอฮฺทรงรับ)นั้น ผลตอบแทนคือสวนสวรรค์” (รายงานโดย อัล-บุคอรีห์และมุสลิม)

และจากท่านอับู สุร็อยเราะฮฺ เราะฎิยัลลอฮุ อันฮุ เช่นกันความว่า : มีชายผู้หนึ่งถามรอซูล ค็อล็ลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัมว่า “กิจการใดที่ประเสริฐที่สุด?” ท่านรอซูล ค็อล็ลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ตอบว่า

“คือการศรัทธาต่ออัลลอฮ์และรอซูลของพระองค์” ชายผู้นั้นก็ถามอีกว่า “แล้วอะไรอีกเล่า?” ท่านรอซูล ค็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัมก็ตอบว่า “การรับในหนทางของอัลลอฮ์” ชายผู้นั้นก็ถามอีกว่า “แล้วอะไรอีกเล่า?” ท่านรอซูล ค็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัมตอบว่า “หัจญ์มับบูรฺ” (รายงาน โดย อัล-บุคอรีห์ และมุสลิม)

และตามรายงานจากท่านอับดุลลอฮุ อิบน์ มัสอูด เราะฎิยัลลอฮุ อันฮุ ว่าท่านรอซูล ค็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัม กล่าวไว้ความว่า “จงปฏิบัติหัจญ์และอุมเราะฮ์อย่างสม่ำเสมอ แท้จริงสองสิ่งนี้จะลบล้างความขัดสนและความผิด เช่นเครื่องหล่อที่ลบล้างเอาสิ่งสกปรกออกจากเหล็ก ทองคำและเงิน และหัจญ์มับบูรฺผลตอบแทนคือสวนสวรรค์” (รายงาน โดย อัต-ติรมีซีย)

ผลประโยชน์จากการประกอบพิธีหัจญ์อีกเช่นกันคือ การพบปะระหว่างมุสลิมจากทั่วทุกมุมโลกในสถานที่ๆ พระองค์ทรงโปรดที่สุด ทำความรู้จักกัน ช่วยเหลือซึ่งกันและกันในสิ่งดีงาม ทัดเทียมกันทั้งในคำพูด การรำลึกถึงพระองค์ และการกระทำสิ่งเหล่านี้จะช่วยอบรมมุสลิมในการรวมตัวเป็นหนึ่งเดียวในด้านความศรัทธา อิบาตะฮ์ เป้าหมายและแนวทาง

ในการรวมตัวของมุสลิมจะนำมาซึ่งการทำความรู้จัก ความใกล้ชิดสนิทสนม ดังพระดำรัสของอัลลอฮ์ที่ว่า

ความว่า : โอ้มวลมนุษยชาติทั้งหลาย แท้จริงเราได้สร้างพวกเจ้าจากเพศชายและเพศหญิง และเราได้ให้พวกเจ้าแยกเป็นเผ่าและตระกูล เพื่อจะารู้จักกัน แท้จริงผู้ที่มีเกียรติยิ่งในหมู่พวกเจ้า ณ ที่อัลลอฮ์คือผู้ที่มีความยำเกรงยิ่งในหมู่พวกเจ้า แท้จริงอัลลอฮ์นั้นเป็นผู้ทรงรอบรู้อย่างละเอียดถี่ถ้วน [อัล-หุรุรอต โองการที่ 13]

สี่ : กฎเกณฑ์ เงื่อนไขและสิ่งจำเป็นในหัจญ์(วาญิบ)

นักวิชาการอิสลามได้ลงความเห็นเป็นเอกฉันท์ว่า เงื่อนไขของหัจญ์มีห้าประการด้วยกันคือ

1. เป็นผู้นับถือศาสนาอิสลาม
2. มีสติสัมปชัญญะ
3. บรรลุนิติภาวะ
4. เป็นไท
5. มีความสามารถในการบำเพ็ญหัจญ์.

และได้เพิ่มเงื่อนไขอีก 1 ประการคือ ต้องมีมะหฺรือมสำหรับผู้หญิง(ผู้ดูแลที่ไม่สามารถแต่งงานด้วยกันได้) ในการเดินทางเพื่อบำเพ็ญหัจญ์ ดังวณะของท่านรอซูล คือลัลลอฮ์ อะลัยฮิ วะสัลลิมตามรายงานของท่านอบู ฮุร็อยเราะฮ์ เราะฎิยัลลอฮุ อันฮุ ซึ่งมีความว่า “ไม่เป็นการอนุมัติแก่หญิงที่ศรัทธาต่ออัลลอฮ์และวันอาคิเราะฮ์ ที่จะเดินทางในระยะทางหนึ่งวันนอกจากจะมีมะหฺรือมไปด้วย” (รายงานโดย อัล-บุคอรีย์ และมุสลิม)

นักวิชาการศึกษาได้จำแนกเงื่อนไขเหล่านี้ออกเป็นสามจำพวกได้แก่

จำพวกแรก : เงื่อนไขเพื่อวาญิบและเพื่อสมบรูณ์ได้แก่ การนับถืออิสลามและการมีสติสัมปชัญญะ ดังนั้น ผู้ที่มีใช่อิสลามิกชนและสติสัมปชัญญะไม่สมบรูณ์จึงไม่จำเป็นต้องต้องบำเพ็ญหัจญ์ถึงแม้บุคคลสองจำพวกนี้จะปฏิบัติภารกิจหัจญ์ หัจญ์ของเขาก็ใช้ไม่ได้ เพราะบุคคลสองจำพวกนี้ไม่พร้อม(เหมาะสม)ในการทำอิบาดะฮ์(ศาสนกิจ)

จำพวกที่สอง : เงื่อนไขเพื่อวาญิบและ(ได้รับ)ภาคผล คือ บรรลุนิติภาวะ และเป็นไท สองเงื่อนไขนี้ไม่ใช่เงื่อนไขเพื่อหัจญ์สมบรูณ์ ดังที่เข้าใจกัน หากเด็กที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะและทาสปฏิบัติภารกิจแล้ว หัจญ์ของบุคคลทั้งสอง จำพวกนี้ใช้ได้แต่จะไม่ได้รับผลบุญจากการปฏิบัติภารกิจหัจญ์อิสลามแต่อย่างใด

จำพวกที่สาม : เงื่อนไขเพื่อวาญิบเพียงอย่างเดียว คือ มีความสามารถ หากผู้ที่ไม่มีความสามารถที่จะบำเพ็ญหัจญ์เนื่องด้วยความยากลำบาก เดินทางโดยไม่มีเสบียงหรือไม่มีพาหนะ ถือว่าหัจญ์ของเขาใช้ได้(สมบรูณ์)

ข้อตัดสินหรือหุก่มของการบำเพ็ญหัจญ์แทนผู้อื่น

นักวิชาการอิสลามได้ลงความเห็นเป็นเอกฉันท์ว่า ผู้ใดเสียชีวิตก่อนที่จะมีความสามารถในการบำเพ็ญหัจญ์ หัจญ์ฟัรฎูของเขาก็สิ้นไป (ถือว่าไม่จำเป็น) แต่หากผู้ใดเสียชีวิตหลังจากที่มีความสามารถในการบำเพ็ญหัจญ์ แต่เขาไม่ได้ปฏิบัติภารกิจหัจญ์ฟัรฎู หัจญ์ของเขาจะสิ้นไป เพราะการเสียชีวิตของเขาหรือไม่ ?

ที่ถูกต้องแล้ว(อินชาอัลลอฮฺ) ฟ้าฎหัจญ์จะไม่สิ้นสุดด้วยการเสียชีวิต โดยญาติของผู้ตายจำเป็นจะต้องบำเพ็ญแทนผู้ตายด้วยทรัพย์สินของผู้ตาย ไม่ว่าจะสังเวยหรือไม่ก็ตาม เพราะหัจญ์วาญิบอยู่บนตัวผู้ตาย เช่นเดียวกับหนี้สินที่ต้องชดใช้เท่าจำนวนที่ยืมมา ซึ่งมีหลักฐานจากหะดีษอิบนุ อับบาส เราะฎิยัลลอฮุ อันฮุมว่า ได้มีหญิงผู้หนึ่ง บินบานต่ออัลลอฮฺว่า จะทำการบำเพ็ญหัจญ์ หลังจากนั้นไม่นานนางก็เสียชีวิต พี่ชาย/น้องชาย ของนางผู้หนึ่งจึงได้มาหาท่านรอซูลคือลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสลัลม และถามถึงสิ่งที่นางได้บินบานต่ออัลลอฮฺไว้ ท่านจึงกล่าวว่า : “หากพี่/น้องสาวของเจ้ามีหนี้สินเจ้าจะชำระแทนหรือไม่?” ชายผู้หนึ่งตอบว่า “จะชำระแทน” ท่านจึงกล่าวว่า “ฉะนั้นจงชำระต่ออัลลอฮฺ(คือการบำเพ็ญหัจญ์แทน)เพราะพระองค์ย่อมควรแก่การชำระสัญญามากกว่า” (รายงานโดย อัน-นะสาอีย์)

ผู้ที่ยังมิได้บำเพ็ญหัจญ์ให้ตนเอง จะบำเพ็ญให้ผู้อื่นได้หรือไม่?

ที่ถูกต้องคือ เขาจงอย่าบำเพ็ญหัจญ์ให้ผู้อื่นตราบใดที่ยังไม่ได้ปฏิบัติให้ตนเอง ดังหลักฐานในหะดีษที่เป็นที่รู้จักกันว่า ครั้งหนึ่งท่านรอซูล คือลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสลัลม ได้ยินชายผู้หนึ่งกล่าวว่า

(ฉันได้ตอบรับคำเรียกร้องของพระองค์แทนซุบรุมะฮฺ)

ท่านรอซูลจึงถามว่า “ใครคือ ซุบรุมะฮฺ?” ชายผู้หนึ่งตอบว่า “พี่/น้อง หรือญาติของฉัน” ท่านรอซูลถามต่อว่า “ท่านได้ปฏิบัติภารกิจหัจญ์ให้ตนเองหรือยัง?” ชายผู้หนึ่งตอบว่า “ยังไม่ได้ปฏิบัติ” ท่านจึงกล่าวว่า

“จงบำเพ็ญหัจญ์ให้ตนเองเสียก่อน จากนั้นจงปฏิบัติให้ ชุบรุมะฮฺ”
(รายงานโดย อะหมัด, อับดู ดาวูด, อิบน์ มาญะฮฺ และอัล-บัยฮะกีฮ์)

และที่ถูกต้องอีกเช่นกันคือ สามารถปฏิบัติภารกิจหัจญ์แทนผู้ที่ขาดความสามารถหรืออ่อนแอได้ ด้วยหลักฐานจาก พัลลูล อิบน์ อับบาส เราะฎียัลลอฮุ อันฮูมา กล่าวถึงหญิงจากเผ่า คือซุอัม นางกล่าวว่า “โอ้ รอสูลุลลอฮฺ แท้จริงแล้วอัลลอฮฺทรงกำหนดให้บ่าวของพระองค์บำเพ็ญหัจญ์ ด้วยพ่อของฉันชราภาพไม่สามารถนั่งบนพาหนะได้ ฉันจะสามารถปฏิบัติภารกิจหัจญ์แทนท่านได้หรือไม่?” ท่านรอสูลตอบว่า “ย่อมได้” เหตุการณ์นี้ได้เกิดขึ้นในหัจญ์วิดาอ์

ควรมำเพ็ญหัจญ์เมื่อใด ?

จากคำกล่าวของนักวิชาการอิสลามที่มีน้ำหนักค่อนข้างมาก (อิบนุอัลลอฮฺ)ว่า การบำเพ็ญหัจญ์จำเป็นต้องปฏิบัติในทันทีที่เงื่อนไขของการวาญิบหัจญ์ครบถ้วนสมบูรณ์ และได้อ้างอิงถึงพระดำรัสของอัลลอฮฺ ที่ว่า

(๑๗ :)

ความว่า : สิทธิของอัลลอฮฺที่มีแก่นุษษ์นั้นคือ การมุ่งสู่บ้านหลังนั้น อันได้แก่ผู้ที่สามารถหาทางไปยังบ้านหลังนั้นได้ [อาล อิมรอน โองการที่ ๑๗]

และพระดำรัสของอัลลอฮฺอีกบทหนึ่งที่ว่า

(196:)

ความว่า : และพวกเจ้าจงปฏิบัติให้สมบูรณ์ ซึ่งการทำหัจญ์และการทำอุมเราะฮ์ เพื่ออัลลอฮ์เถิด [อัล-บะเกาะเราะฮ์ โองการที่ 196]

และจากหะดีษอิบนุ อับบาส เราะฎิยัลลอฮุ อันฮุมมา ความว่า “จงเร่งรีบในการบำเพ็ญหัจญ์เถิด (หมายถึงหัจญ์ฟัรฎู) แท้จริงบุคคลใดบุคคลหนึ่งมีลวงรู้ถึงสิ่งที่จะบังเกิดแก่เขา” (รายงานโดย อะหมัด, อับูดาวูด และอัล-หากิม)

ห้า : รุกนหัจญ์

รุกนหัจญ์มีสี่ประการคือ

1. การอิหฺรอม (หมายถึง การเนียตเข้าพิธีหัจญ์)
2. การวุกูฟ(พำนัก)ที่อะเราะเราะฮ์
3. การฆะวะวาฟีฟาฆะฮ์ (ในวันที่ 10 หรือในวันตัดศรีก)
4. สะแอ ระหว่างเศาะฟาและมัรวะฮ์

รุกนทั้งสี่ประการนี้จำเป็นต้องปฏิบัติในการบำเพ็ญหัจญ์ ซึ่งหากผู้ใดละทิ้งข้อหนึ่งข้อใดหัจญ์ของเขาก็จะไม่สมบูรณ์

ก. รุกนแรก การอิหฺรอม

1. ความหมายของอิหฺรอม คือการเนียตเพื่อเข้าในการปฏิบัติภารกิจหัจญ์
2. มีกอด(กำหนดเวลาและสถานที่)ของการครองอิหฺรอม มีสองชนิดได้แก่ เวลา และสถานที่

มีกอดเวลา ได้แก่ : ช่วงเดือนหัจญ์ ซึ่งอัลลอฮ์ทรงมีดำรัสว่า

(197:)

ความว่า : การบำเพ็ญหัจญ์ อยู่ในเดือนที่ถูกกำหนดไว้แล้ว
[อัล-บะเกาะเราะฮ์ โองการที่ 197]

ซึ่ง ณ ที่นี้ คือเดือนเซาวาล ชุลเกาะฮฺอะฮฺ และชุลหิจญะฮฺ

มีกอดสถานที่ ได้แก่ พรหมแดนซึ่งไม่อนุญาติให้ผู้ที่ปฏิบัติภารกิจ
หัจญ์ล่องลำเพื่อเดินทางไปยังมักกะฮฺโดยที่ยังมิได้ทำการอิหฺรอมซึ่งมีทำ
สถานที่ด้วยกัน

1. **ชุลหุฎัยฟะฮฺ** มีชื่อเรียกในปัจจุบันว่า “อับยารุ อะลี” ซึ่งถูก
กำหนดให้เป็นมีกอดของชาวมะดีนะฮฺ มีระยะทางห่างจากมักกะฮฺ 336
กิโลเมตร หรือ 226 ไมล์

2. **ญุหุฟะฮฺ** คือ หมู่บ้านซึ่งอยู่ห่างจากทะเลแดง 10 กิโลเมตร
และห่างจากมักกะฮฺ 180 กิโลเมตร หรือ 120 ไมล์ มีกอดนี้กำหนดให้เป็น
มีกอดของชาวอียิปต์ ซาม(แถบซีเรีย) มัฆริบ(ประเทศทางโมร็อกโก)
และประเทศซึ่งตั้งอยู่แนวหลังประเทศเหล่านี้และชาวสเปน โรม ตักโร
เป็นต้น แต่ผู้คนในปัจจุบันได้ทำการอิหฺรอมจาก “รอบิฆ” ตั้งอยู่แนว
เดียวกันกับ ญุหุฟะฮฺ

3. **ยะลัมลัม** มีชื่อเรียกในปัจจุบันว่า “สะฮฺดิยะฮฺ” คือภูเขาจาก
เทือกเขาตีฮามะฮฺ ห่างจากมักกะฮฺ 72 กิโลเมตร หรือ 48 ไมล์ เป็นมีกอด
ของชาว เยเมน ชาว อินเดียและจีน

4. **กีอรนุ อัล-มะนาซิล** มีชื่อเรียกในปัจจุบันว่า “ชัยลูลมีร์” ห่างจากมักกะฮ์ 72 กิโลเมตร หรือ 48 ไมล์ เป็นมีกอตของชาวเมืองหนัจญุด และชาวฏออิฟ

5. **ซาตุล อีรกุ** มีชื่อเรียกในปัจจุบันว่า “อัญญาเราะริบะฮ์” ที่ได้มีชื่อเรียกเช่นนี้เพราะที่ซาตุล อีรกุ มีเขาสูงเล็กที่ชื่อ อีรกุ ห่างจากมักกะฮ์ 72 กิโลเมตร หรือ 48 ไมล์ เป็นมีกอตของผู้ที่อาศัยอยู่ทางทิศตะวันออก คือชาวอิรักและอิหร่าน

สถานที่ที่ได้กล่าวมาทั้งหมดนี้ คือ มีกอตสถานที่ เป็นพรหมแดนซึ่งไม่อนุญาติให้ผู้บาปพินาศหัจญ์และอุมเราะฮ์ล่วงล้ำไปยังมักกะฮ์โดยที่ยังมิได้ทำการอิหฺรอม

ท่านรอซูล ค็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัม ได้อธิบายถึงสถานที่เหล่านี้ ดังในหะดีษ จากการรายงานของท่านอิบนุ อับบาส เราะฎิยัลลอฮุอันฮุมมา ความว่า “ท่านรอซูลลลอฮุ ค็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัม ได้กำหนดซุลหุลัยพะฮ์เป็นมีกอตของชาวมะดีนะฮ์ ญุหุพะฮ์เป็นมีกอตของชาวมักกะฮ์(แถบซีเรีย) กีอรนุ อัล-มะนาซิล เป็นมีกอตของชาวหนัจญุด และยะลัมลัมเป็นมีกอตของชาวเยเมน สถานที่เหล่านี้กำหนดให้ชาวเมืองเหล่านี้และผู้เดินทางผ่านเมืองเหล่านี้เพื่อบาปพินาศหัจญ์และอุมเราะฮ์สำหรับผู้อื่นที่มีไซ้ชาวเมืองดังกล่าวให้ทำการอิหฺรอมจากที่ได้ก็ได้ที่เขาประสงค์ ซึ่งชาวมักกะฮ์ก็ให้ทำการอิหฺรอมจากมักกะฮ์” (บันทึกโดย อัล-บุคอรีห์ และมุสลิม)

และจากการบันทึกของมุสลิมตามรายงานหะดีษโดยญาบิร เราะฎิยัลลอฮุอันฮุมมา ความว่า “มีกอตของชาวอิรักคือ ซาตุล อีรกุ”

หากผู้ใดไม่ได้เดินทางผ่านมีกอตของเขาก็ให้ใช้มีกอตที่กำหนดไว้แล้ว โดยทำการอิหฺรอมเมื่อรู้ว่าได้อยู่ในแนวเดียวกันกับมีกอตที่ใกล้ที่สุดดังกล่าว สำหรับผู้ที่เดินทางโดยเครื่องบินให้ทำการอิหฺรอมเมื่อเครื่องบินบินอยู่ในแนวเดียวกันกับมีกอตเหล่านี้ และไม่อนุญาติให้ยืดเวลาการอิหฺรอมจนกระทั่งเครื่องบินลงจอด ณ สนามบินญิดดะฮ์ดังที่ผู้บำเพ็ญหัจญ์บางกลุ่มได้กระทำกัน เพราะญิดดะฮ์มิใช่มีกอตนอกเสียจากว่าเขาเป็นชาวญิดดะฮ์เท่านั้น และไม่อนุญาติให้ทำการเนียตหัจญ์หรือ อุมเราะฮ์จากญิดดะฮ์ แท้จริงเขาได้ละทิ้งสิ่งวาญิบนั้นคือ การอิหฺรอม ซึ่งเขาจำเป็นต้องจ่ายฟิเดยะฮ์ (การชดเชยที่ถูกลงโทษไว้)

เช่นกันผู้ใดที่ล่วงล้ำมีกอตโดยมิได้ทำการอิหฺรอมก็ให้ย้อนกลับไปยังมีกอตใหม่ หากไม่ย้อนกลับ แต่ทำการครองอิหฺรอมโดยที่ไม่ใช้จากมีกอต จำเป็นต้องจ่ายฟิเดยะฮ์ โดยการเชือดแพะ 1 ตัว หรือ อูฐ 1 ตัว แบ่งเป็น 7 ส่วน หรือ วัว 1 ตัว แบ่งเป็น 7 ส่วน จากนั้นในการแจกจ่ายแก่คนยากจนในเขตหะร็อมมักกะฮ์ โดยที่เขาไม่ได้รับอนุญาตให้รับประทานเนื้อสัตว์ เหล่านี้แม้แต่น้อย

ลักษณะของการอิหฺรอม

ส่งเสริมให้มีการเตรียมตัวก่อนการครองอิหฺรอมด้วยการอาบน้ำทำความสะอาดร่างกาย ตัดหรือโกนขน ซึ่งเป็นชนที่อิสลามได้กำหนดไว้ให้โกนได้ (เช่น ขนในที่ลับ ขนใต้รักแร้) และพรมน้ำหอมลงบนร่างกายสำหรับผู้ชายให้เปลื้องผ้าที่ทำการตัดเย็บออก แล้วสวมผ้าที่ขาวสะอาดให้ปกปิดส่วนบนและส่วนล่าง

ไม่มีการละหมาดใดที่เฉพาะเจาะจงสำหรับการครองอิหมฺรอม แต่หากเกิดบังเอิญตรงกับเวลาละหมาดฟัรฎูก็ให้ทำการครองอิหมฺรอม หลังจากละหมาดฟัรฎูเสร็จ เพราะท่านรอซูล คือลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัม เนียตอิหมฺรอมหลังละหมาดเสร็จ หลังจากนั้นให้เลือกการอิหมฺรอมตามต้องการจากหัจญ์สามประเภท คือ ตะมัตตุอ กีรอน อิฟรูด

- **ตะมัตตุอ** คือ การเนียตอิหมฺรอมทำพิธีอุมเราะฮฺในเดือนหัจญ์ จากนั้นเปลี่ยนอิหมฺรอมหลังจากปฏิบัติอุมเราะฮฺเสร็จ แล้วจึงเนียตอิหมฺรอมหัจญ์ในขณะที่ออกเดินทางประกอบพิธีหัจญ์ในวันที่แปด

- **กีรอน** คือ การเนียตอิหมฺรอม อุมเราะฮฺ และหัจญ์ในคราวเดียวกันหรือเนียตอิหมฺรอมก่อน จากนั้นก็นำหัจญ์เข้าไปในการทำอุมเราะฮฺ โดยเนียตก่อนที่จะเริ่มการเฆาะวาฟอุมเราะฮฺ โดยต้องทำการเนียตอุมเราะฮฺและหัจญ์มาจากมีกอด หรือเนียตหัจญ์ก่อนที่จะเริ่มการเฆาะวาฟอุมเราะฮฺจากนั้นให้เฆาะวาฟอุมเราะฮฺและหัจญ์ต่อด้วยการสะเอะของหัจญ์

- **อิฟรูด** คือการเนียตอิหมฺรอมหัจญ์มาจากมีกอดเพียงอย่างเดียว จากนั้นให้ครองอิหมฺรอมจนกระทั่งเสร็จพิธีหัจญ์

สำหรับผู้ประกอบหัจญ์ตะมัตตุอหรือหัจญ์กีรอน หากมีไข้หรือมัมกัสะฮฺจะต้องจ่ายฟิดยะฮฺ

ได้มีทรรศนะขัดแย้งกันถึงการบำเพ็ญหัจญ์ว่าหัจญ์อย่างใดดีที่สุด ซึ่งนักวิชาการรุ่นก่อนๆเห็นว่า การบำเพ็ญหัจญ์ตะมัตตุอดีที่สุด

เมื่อทำการอิหมฺรอมหัจญ์ชนิดใดชนิดหนึ่งดังที่ได้กล่าวมาเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็ให้กล่าวตัลบียะฮฺโดยกล่าวว่า

**ลัทธิกัลลลอมมะลัทธิ ลัทธิกะลา ชะรีกะ
ละกะ ลัทธิ, อินลัทธิตะ วันนิตุมะตะ ละกะ
วัลมุลกั ลาชะรีกะลัก**

ความหมาย : ขอตอบรับการเชิญชวนของพระองค์ โอ้ พระผู้
อภิบาลแห่งเรา เราขอตอบรับการเชิญชวนของพระองค์ เราขอตอบรับ
โดยไม่ตั้งภาคีใดๆ กับพระองค์ เราขอตอบรับพระองค์อีกครั้ง แท้จริง
การสรรเสริญและคุณต่างๆ นั้นเป็นของพระองค์ อำนาจทั้งหมดก็เป็น
ของพระองค์ โดยไม่มีภาคีใดๆ กับพระองค์

พยายามกล่าวให้บ่อยที่สุด หากเป็นผู้ชายก็ให้กล่าวด้วยเสียงดัง
และให้กล่าวเบาๆ สำหรับผู้หญิง

สิ่งต้องห้ามในการครองอิหฺรอม

คือ สิ่งที่ไม่ให้ผู้ครองอิหฺรอมกระทำ อันเนื่องจากการ
ครองอิหฺรอมมีเก้าอย่างด้วยกันคือ

1. การกำจัดขนจากร่างกายด้วยการโกนหรือวิธีอื่นๆ ดังดำรัส
ของอัลลอฮ์

(196:)

ความว่า : และจงอย่าโกนศีรษะของพวกเขาเจ้า จนกว่าสัตว์พลีนั้น
จะถึงที่ของมัน [อัล-บะเกาะเราะฮ์ โองการที่ 196]

2. การตัดเล็บ เพราะการตัดเล็บจะนำมาซึ่งความเพรียกเพรียง ดังนั้นการตัดเล็บจึงเหมือนการกำจัดขน ยกเว้นในกรณีจำเป็น อนุมัติให้ตัดเล็บและกำจัดขนได้

3. การปกปิดศีรษะสำหรับชาย เนื่องจากท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัม ได้ห้ามมิให้ผู้ครองอิหฺรอมทำการโปกศีรษะ ดังวะนะของท่านในรายงานของท่านอิบนุ อับบาส เราะฎิยัลลอฮุ อันฮุม่า ซึ่งกล่าวถึงชายที่ครองอิหฺรอมแล้วตกพาหนะเสียชีวิตความว่า “จงอย่าปกปิดศีรษะของเขา เพราะเขาจะฟื้นคืนชีพในวันกิยามะฮ์ในสภาพที่กล่าวตัลบียะฮฺ (รายงานโดย อัล-บุคอรีห์และมุสลิม)

และท่านอิบนุ อุมร์ เราะฎิยัลลอฮุ อันฮุม่า ได้กล่าวว่า “การครองอิหฺรอมของชายนั้นได้แก่ศีรษะของเขา(คือ ห้ามปกปิดศีรษะ)และการครองอิหฺรอมของหญิงคือไบหน้ของหล่อน(คือห้ามปกปิดไบหน้)” (รายงานโดย อัล-บัยฮะกี๊ ด้วยสายรายงานที่ดี)

4. ห้ามผู้ชายสวมใส่สิ่งที่ตัดเย็บเป็นรูปทรง หรือสวมคู้ฟ(ถุงเท้าหุ้มข้อเท้ามาจากหนังสัตว์) ดังที่ท่านอับดุลลอฮุ อิบนุ อุมร์ เราะฎิยัลลอฮุ อันฮุม่า รายงานว่า ได้มีชายผู้หนึ่งถามท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัม ถึงสิ่งที่ผู้ครองอิหฺรอมสามารถสวมใส่ได้ ท่านรอซูลตอบว่า “ผู้ครองอิหฺรอมห้ามสวมเสื้อ โปกศีรษะ สวมเสื้อคลุม สวมกางเกง หรือสวมเสื้อผ้าที่พรมด้วยซ็อฟรอน(ชื่อของพืชชนิดหนึ่งที่สกัดเป็นน้ำหอมหรือเครื่องแป้ง)หรือสวมถุงเท้าหนัง ยกเว้นผู้ที่ไม่มียะมัลเขาแกะ เขาก็จง

ตัดถุงเท้าหนึ่งดังกล่าวให้ต่ำกว่าข้อเท้า” (รายงานโดย อัล-บุคอรีห์ และมุสลิม)

5. การใช้เครื่องหอม เพราะท่านรอซูล ค็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม เคยสั่งให้ชายคนหนึ่งในรายงานของ ซื่อฟวาน อิบน์ุ ยะอฺลา อิบน์ุ คุมัยยะฮฺ ล้างเครื่องหอมออก (รายงานโดย อัล-บุคอรีห์ และมุสลิม)

ท่านรอซูล ค็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ก็เคยกล่าวถึงชายที่ครองอิหฺรอมแล้วตกอูฐเสียชีวิตว่า “จงอย่าใช้เครื่องหอมในการจัดการศพของเขา” (บันทึกโดย อัล-บุคอรีห์ และมุสลิมตามการรายงานของท่านอิบน์ุ อับบาส)

ส่วนบทหะดีษที่บันทึกโดยมุสลิม มีความว่า “จงอย่าทาเครื่องหอมบนตัวเขา”

และห้ามมิให้ผู้ที่ครองอิหฺรอมพรมน้ำหอมหรือสิ่งใดที่มีกลิ่นหอมลงบนร่างกาย หลังจากที่ครองอิหฺรอมเรียบร้อยแล้ว เนื่องจากหะดีษจาก อิบน์ุ อับบาส ที่ได้กล่าวแล้วข้างต้น

6. การล่าสัตว์บก ดังพระดำรัสของอัลลอฮฺที่ว่า

(๑๕:)

ความว่า : โอ้บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงอย่าล่าสัตว์ล่าในขณะที่พวกเจ้ากำลังครองอิหฺรอมอยู่ [อัล-มาอิเตฮฺ โองการที่ ๑๕]

และห้ามล่าถึงแม้จะไม่ฆ่าหรือทำให้เกิดบาดเจ็บก็ตามดังพระ
คำรัสของอัลลอฮ์ที่ว่า

(๑๖:)

ความว่า : และได้ถูกห้ามแก่พวกเจ้าซึ่งสัตว์ล่าบนบกตราบไต่ที่
พวกเจ้าครองอิหฺรอมอยู่ [อัล-มาอิดะฮฺ โองการที่ ๑๖]

7. กระทำการแต่งงาน (นิกาค) โดยห้ามมิให้ผู้ที่ครองอิหฺรอม
แต่งงานเป็นจำวป่าวหรือแต่งให้ผู้อื่น จะด้วยการมอบอำนาจ หรือด้วย
ตัวแทนก็ตาม ซึ่งมีหลักฐานจากหะดีษซึ่งรายงานโดยท่านอุษมาน
เราะฎียัลลอฮุ อันฮุ จากท่านรอซูล ค็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัม กล่าว
ความว่า “ห้ามมิให้ผู้ที่ครองอิหฺรอมกระทำการแต่งงานหรือแต่งให้ผู้อื่น
และห้ามการหมั้นหมาย” (บันทึกโดยมุสลิม)

8. การร่วมประเวณีกับหญิงทางอวัยวะเพศของนาง ดังคำรัส
ของอัลลอฮ์ที่ว่า

(๑๗:)

ความว่า : ดังนั้นผู้ใดที่ได้ตั้งมั่นทำหัจญ์ในเดือนเหล่านั้นแล้ว ก็
ต้องไม่มีการสนองกำหนด [อัล-บะเกาะเราะฮฺ โองการที่ ๑๗]

ท่านอิบนุ อับบาส เราะฎียัลลอฮุ อันฮุมา กล่าวว่าในที่นี้หมายถึง
การมีเพศสัมพันธ์ ดังหลักฐานจากคำดำรัสของพระองค์อัลลอฮ์ที่ว่า

(187:)

คำว่า ( ) ในที่นี้ หมายถึง การมีเพศสัมพันธ์

9. การร่วมหรือหลังโดยมิใช่ทางอวัยวะเพศหญิง อันเกิดจาก อารมณ์ทางเพศ จากการจูบ จากการแตะเนื้อต้องตัว หรือการมองด้วย อารมณ์ทางเพศ ก็ต้องห้ามเช่นกัน เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นแนวทางอันจะ นำไปสู่การร่วมเพศของผู้ที่ครองอิหฺรอม ดังนั้นสิ่งเหล่านี้จึงเป็นที่ ต้องห้าม

สำหรับผู้หญิงก็เช่นเดียวกับผู้ชายในข้อห้ามเหล่านี้ แต่จะ แตกต่างกันในสิ่งอื่นคือ สำหรับผู้หญิงการครองอิหฺรอมของพวกนางคือ ไบหน้ของนาง(ห้ามปกปิดไบหน้) ดังนั้นจึงห้ามมิให้พวกนางปกปิด ไบหน้ด้วยบุรกอ(ลักษณะคล้ายหน้ากากใช้ปิดไบหน้) หรือนิกอบ(ผ้าที่ ใช้ปิดไบหน้) หรือด้วยสิ่งอื่นๆและห้ามมิให้สวมถุงมือ

ดังหะดีษที่รายงานโดยท่านอิบนุ อุมร์ เราะฎิยัลลอฮุ อันฮูมา จากท่านรอซูล ค็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัม (ส่วนหนึ่งจากหะดีษ) ความว่า “ห้ามมิให้หญิงที่ครองอิหฺรอมปกปิดไบหน้และสวมถุงมือ” (บันทึกโดย อัล-บุคอรี)

และอีกรายงานหนึ่งจากท่าน อิบนุ อุมร์ เราะฎิยัลลอฮุ อันฮูมา เช่นกันว่า “การครองอิหฺรอมของหญิงคือไบหน้ของหล่อน” (บันทึกโดย อัล-บัยฮะกี๊ ด้วยสายรายงานที่ดี)

และตามรายงานจากท่านหญิงอาอิชะฮฺ เราะฎิยัลลอฮุ อันฮา “ได้มีกลุ่มผู้ที่ขี่พาหนะเดินทางผ่านพวกเรา (เราในที่นี้หมายถึง กลุ่มผู้หญิงด้วยกัน) ซึ่งพวกเราในขณะนั้นอยู่กับท่านรอซูล ค็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัม ในลักษณะครองอิหมฺรอม เมื่อกลุ่มดังกล่าวได้เข้ามาใกล้พวกเรา หญิงผู้หนึ่งในหมู่พวกเราได้ดึงผ้าปิดหน้าที่ยาวเลยทรงงอกของเธอลงมาจากศีรษะปิดใบหน้าของเธอ และเมื่อกลุ่มดังกล่าวได้ผ่านไป พวกเราจึงเปิดใบหน้าเช่นเดิม” (บันทึกโดยอบู ดาวูด, อิบน์ มาญะฮฺ และอะหมัด)

และห้ามสำหรับผู้หญิงในสิ่งที่ห้ามสำหรับผู้ชาย ในเรื่องการทำจัดขน การตัดเล็บ การล่าสัตว์และอื่นๆ เพราะผู้หญิงรวมเข้าในคำสั่งใช้โดยรวมเช่นกัน ยกเว้นการสวมสิ่งตัดเย็บ สวมถุงเท้า และการปกปิดศีรษะ ซึ่งไม่จำเป็นต้องห้ามสำหรับนาง

ข. รุกนที่สอง : คือการหยุดฟ่านัก ณ ทุ่งอะเราะเราะฮฺ

ดังวาระของท่านรอซูล ค็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัมที่มีความว่า “หัจญ์คืออะเราะเราะฮฺ (หมายถึงการฟ่านักที่อะเราะเราะฮฺเป็นเป้าหมายหลักของหัจญ์)” (บันทึกโดย อะหมัด, อบู ดาวูด, อัน-นะสาอีย์, อิบน์ มาญะฮฺ และอัต-ติรมีซีย์)

ค. รุกนข้อที่สาม : การฆะวาฟ อิฟาฆะฮฺ

ดังพระดำรัสของอัลลอฮฺที่ว่า

(29:)

ความว่า : และจงให้พวกเขาเงาะวาฟรอบบ้านอันเก่าแก่(บัยตุลลอฮฺ) [อัล-หัจญ์ โองการที่ 29]

ง. รุกนที่สี่ : การสะเอ

ดังมีหลักฐานจากวจนะของท่านรอซูล คืออัลลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ความว่า “จงทำการสะเอเถิด แท้จริงอัลลออฮฺได้กำหนดแก่พวกเจ้าซึ่งการสะเอ” (บันทึกโดย อะหมัด และอัล-บัยฮะกีย)

หก : สิ่งวาญิบ(พึงจำเป็น)

ในการบำเพ็ญหัจญ์ มีเจ็ดประการคือ

1. การอิหฺรอม จากมิกอตที่ถูกกำหนด
2. หยุดพำนัก ณ พุ่งอะเราะะฟะฮฺ จนกระทั่งตะวันตกดิน สำหรับผู้ที่หยุดในกลางวัน
3. การค้ำคินที่มุซตะลิมะฮฺ
4. การค้ำคินที่มีนาในค้ำคินของวันดัชริก (วันที่ 10 ถึง 13)
5. การขว้างเสาหิน
6. การโกนหรือตัดผม
7. การเงาะวาฟ วิดาร์(เงาะวาฟอำลาก่อนการเดินทางกลับ ภูมิลำเนา)

เจ็ด : การประกอบพิธีหัจญ์

1. มีแบบฉบับสำหรับผู้ที่ต้องการประกอบพิธีหัจญ์ ให้อาบน้ำล้างหน้าล้างตัวซึ่งกระทำเช่นเดียวกับการอาบน้ำเนื่องจากญุนุบ ให้ใส่ใสน้ำหอมตามร่างกาย ศีรษะ เคารา และให้ใส่ผ้าสีขาวสองผืน เพื่อใช้ห่มและนุ่ง สำหรับสตรีให้สวมใส่เสื้อผ้าตามที่นางต้องการ โดยมีเงื่อนไขว่าต้องไม่เปิดเผยเครื่องประดับของนาง

2. เมื่อเดินทางถึงมิกอต(สถานที่เพื่อเนียตครองอิหฺรอม)ให้ละหมาดฟัรฎู หากว่าเวลานั้นอยู่ในช่วงฟัรฎู(สำหรับผู้ที่ยังไม่ได้ละหมาด) เพื่อเขาจะได้ทำการเนียตครองอิหฺรอมหลังจากละหมาดเสร็จ แต่ถ้าหากว่าเวลานั้นไม่ใช่เวลาละหมาดฟัรฎู ก็ให้ละหมาดสุนัต 2 ร็อกอะฮ์โดยเนียตว่าเป็นการละหมาดสุนัตฎูอฺ(ละหมาดเนื่องจากการอาบน้ำละหมาด) และต้องไม่เนียตว่าเป็นการละหมาดครองอิหฺรอม เนื่องจากไม่มีหลักฐานยืนยันจากท่านรอซูลศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลิม ว่า การละหมาดสุนัตเพื่อครองอิหฺรอมเป็นแบบอย่างของท่าน

3. เมื่อเสร็จจากการละหมาดแล้ว ให้เนียตเข้าสู่พิธีกรรม หากทำแบบตะมัดตุอ์ให้กล่าวตัลบียะฮ์ว่า

คำอ่าน : **ลَبَّيْكَ اللَّهُمَّ لَبَّيْكَ اللَّهُمَّ**

หากประกอบพิธีหัจญ์แบบอิฟรอตให้กล่าวว่า

คำอ่าน : **ลับบัยกัลป์ลอฮุมมะ หัจญัน**

หากประกอบพิธีหัจญ์แบบกิรอนให้กล่าวว่า

คำอ่าน : **ลับบัยกัลป์ลอฮุมมะ หัจญัน ฟี อุมเราะฮฺ**

ซึ่งผู้ชายให้กล่าวเสียงดัง ส่วนผู้หญิงให้กล่าวเสียงเบา และสู้นัต (ส่งเสริม) ให้ทำการกล่าวตัลบียะฮฺมากๆ

4. เมื่อถึงเมืองมักกะฮฺให้เริ่มเฆาะวาฟ(เวียนรอบกะอฺบะฮฺ) โดยเริ่มจากแนวหินดำ และให้วิหารกะอฺบะฮฺอยู่ทางด้านซ้ายของเขา หลังจากนั้นเมื่อครบรอบ ให้ทำการจุมพินดำหรือใช้มือขวาสัมผัสหินดำ ในกรณีที่สามารถทำได้และไม่มีการแออัดของผู้คน หากเกิดความลำบาก ให้ยกมือไปทางหินดำแทนพร้อมกล่าวตักบีร์ “อัลลอฮฺ อักบัร” และให้กล่าวว่า

คำอ่าน : **อัลลอฮุมมะ อีมานัน บิกะ, วัตศดีก็อน บิ
กิตาบิกะ วา วะฟาอัน บิ อะฮฺดิเกะ, วัตติบาอัน ลี
ซุนนะติ นะบียิกะ ค็อลลัลลอฮฺ อะลยฮิ วะสลัลัม**

ความว่า : ข้าแต่อัลลอฮฺ ข้าพระองค์(ญะฮะวาล) ด้วยความมีใจศรัทธาต่อพระองค์ และเชื่อในคำมีร์ของพระองค์และยอมปฏิบัติตนตามสัญญาของพระองค์ อีกทั้งยังปฏิบัติตามแนวทางของศาสนทูตแห่งพระองค์ ค็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม

การญะฮะวาฟรอบกะอูบะฮฺนั้นต้องกระทำเจ็ดรอบ และเมื่อผ่านรูกนุละยะมานี(มุมหนึ่งของวิหารกะอูบะฮฺก่อนถึงตำแหน่งของหินดำ) ให้สัมผัสโดยไม่มีการจับ (หากผู้คนไม่แออัด แต่หากผู้คนแออัดหรือเกิดความลำบากให้เขาละทิ้งโดยไม่ต้องกระทำการใดๆ)

สำหรับผู้ชายสุนัตให้ญะฮะวาฟแบบร็อมลีใน 3 รอบแรก(คือการวิ่งเหยาะๆ)ในญะฮะวาฟกุดุม(ญะฮะวาฟครั้งแรก)โดยมีรายงานจากท่านอิบนุ อุมร์ เราะฎิยัลลอฮฺ อันฮูมา ความว่า “เมื่อท่านรอซูลค็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัมทำการญะฮะวาฟครั้งแรก ท่านได้วิ่งเหยาะๆ สามรอบและเดินสี่รอบ” (รายงานโดย อัล-บุคอรีห์และมุสลิม)

และให้ทำการครองอิหฺรอมแบบสไบเฉียง ตามแบบอย่างของท่านรอซูล ค็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม (คือ การห่มผ้าที่ใช้ห่มส่วนบน โดยให้ผ้าอยู่ใต้รักแร้ด้านขวาเพื่อเปิดไหล่ขวาและปิดไหล่ซ้ายเอาไว้) เนื่องจากมีหะดีษรายงานโดยอิบนุ อับบาส เราะฎิยัลลอฮฺ อันฮูมา ความว่า “ท่านรอซูล ค็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัมและบรรดาเศาะหาบะฮฺของท่านได้ห่มแบบสไบเฉียงและวิ่งเหยาะๆ สามรอบ”

การห่มแบบสไบเฉียงเป็นแบบฉบับเฉพาะในขณะที่ทำการญะฮะวาฟเท่านั้น จึงไม่มีแบบฉบับให้ห่มแบบสไบเฉียงก่อนหรือหลังการญะฮะวาฟ

ให้ขอดูเอาในสิ่งที่ปรารถนาด้วยความนอบน้อมและใจที่แน่วแน่
ขณะทำการภาวนาพร้อมให้กล่าวขณะภาวนาอยู่ระหว่าง รุกนุ้ล-
ยะมานี๋ยกับหินดำ

(201:)

ความว่า : พระผู้อภิบาลของพระองค์ทรงประทานให้แก่เราซึ่งสิ่ง
ที่ดั่งามในโลกนี้และสิ่งที่ดั่งามในโลกหน้าและโปรดปกป้องเราให้พ้นจาก
การลงโทษในไฟนรกด้วยเถิด [อัล-บะเกาะเราะฮฺ โองการที่ 201]

ส่วนการอ่านดูเอาที่เจาะจงแน่นอนในแต่ละรอบนั้น ไม่ใช่แบบ
ฉบับจากท่านรอซูล คืออลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม แต่หากถือว่าการ
กระทำเช่นนั้นเป็นอุตริกรรม(ปิดอะฮฺ)

การภาวนามีสามประเภท คือ

1. อิฟาฆะฮฺ (คือภาวนาหนึ่งครั้งในวันที่สิบหรือหลังจากนั้น)
2. กุดูม (คือภาวนาขณะเดินทางถึงมักกะฮฺหรือในการทำ
อุมเราะฮฺ)
3. ะดาร์ (การภาวนาเพื่ออำลาก่อนเดินทางกลับภูมิลำเนา) ซึ่ง
เป็นวาญิบตามทัศนะนักวิชาการส่วนใหญ่

5. เมื่อเสร็จจากการภาวนาแล้วให้ละหมาดสุนัตสองหรือกัฏ
หลังมะกอมอิบรอฮีม แม้ว่าจะยืนละหมาดอยู่ไกลจากมะกอมอิบรอฮีมก็
ตาม โดยในขณะละหมาดให้อ่าน สูเราะฮฺ อัล-กาฟิรูน ในร็อกอัตแรก

และให้อ่าน สูเราะฮ์ อัล-อิคลาศ ในร็อกอัตที่สอง ซึ่งสุนัตให้อ่านด้วยเสียงเบาทั้งสองร็อกอัต

6. จากนั้นให้ทำการสะอเอ(การเดินทางระหว่างภูเขาเศาะฟากับมัรวะฮ์)เจ็ดเที่ยว เริ่มจากภูเขาเศาะฟาและสิ้นสุดที่ภูเขามัรวะฮ์ เมื่อขึ้นภูเขาเศาะฟาให้กล่าวว่า

(158:)

ความว่า : แท้จริงภูเขาเศาะฟาและมัรวะฮ์นั้น เป็นหนึ่งจากเครื่องหมายของอัลลอฮ์ดังนั้นผู้ใดประกอบพิธีหัจญ์หรืออุมเราะฮ์ ณ บัยตุลลอฮ์ ก็ไม่มีบาปใดๆแก่เขาที่จะเดินวนเวียนไปมา ณ ภูเขาทั้งสองนั้น และผู้ใดประกอบความดีโดยสมัครใจแล้วแน่นอนอัลลอฮ์นั้นผู้ทรงขอบใจและผู้ทรงรอบรู้ [อัล-บะเกาะเราะฮ์ โองการที่ 158]

และกล่าวว่า

คำอ่าน : **อับตะอู บิมา บะตะอัลลอฮู บิฮ**

ความว่า : ข้าพเจ้าขอเริ่มด้วยสิ่งที่อัลลอฮ์ทรงเริ่ม

และเมื่อถึงภูเขาเศาะฟา ให้หันสู่ทางกิบลัตพร้อมยกมือทั้ง 2 ข้าง พร้อมกล่าวตักบีร์ และทำการสรรเสริญอัลลอฮ์แล้วกล่าวว่า

คำอ่าน : อัลดอฮฺ อัคบัรฺ, อัลดอฮฺ อัคบัรฺ, อัลดอฮฺ อัคบัรฺ,
 ลาอิลาฮะ อิลลัลลอฮฺ วะหุดะฮฺ ลาชะร็ีกะละฮฺ,
 ละฮฺลุมุลกุ วะ ละฮฺลุมุดุ, ญุหฺยี้ วะ ญุมิต, วะฮฺวะ อะลา
 กุลลียะฮิน เกาะดีร์, ลาอิลาฮะ อิลลัลลอฮฺ วะหุดะฮฺ ลา
 ชะร็ีกะละฮฺ, อันญะชะ วะหุดะฮฺ, วะนะเคาะเราะะ อับดะฮฺ
 , วะ ฮะชะมัล อะหฺซาบ วะฮฺดะฮฺ

ความว่า : อัลดอฮฺทรงยิ่งใหญ่ อัลดอฮฺทรงยิ่งใหญ่ อัลดอฮฺทรง
 ยิ่งใหญ่ ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่คู่ควรต่อการสักการะอย่างแท้จริงนอกจาก
 อัลดอฮฺ หากมีภาคีใดๆกับพระองค์ไม่ อำนาจปกครองและการสรรเสริญ
 ล้วนเป็นเอกสิทธิ์ของพระองค์ ผู้ทรงทำให้เป็นและทำให้ตาย อีกทั้งยัง
 ทรงเดชานุภาพเหนือทุกสรรพสิ่งทั้งปวง ไม่มีพระเจ้าอื่นใดควรต้อง
 เคารพสักการะนอกจากพระองค์เพียงองค์เดียว

จากนั้นจึงทำการขออ้อตามใจปรารถนา ที่เป็นสิ่งที่ดีในโลกนี้
 และโลกหน้า โดยอ่านคำกล่าวข้างต้นสามครั้งด้วยกันระหว่างการขอ
 อ้อของเขา

หลังจากนั้นจึงลงจากภูเขาศะฟาสู่ภูเขามัรวะฮฺ โดยมีสุนัต
 สำหรับผู้ชายให้วิ่งระหว่างสัญลักษณ์สี่เขี้ยว หากมีความสามารถและไม่
 สร้างความเดือดร้อนแก่คนรอบข้าง เมื่อถึงภูเขามัรวะฮฺให้หันไปทาง

กิบละฮ์พร้อมยกมือขอดุอาอู และกล่าวเช่นเดียวกันกับการกล่าวที่ภูเขา
เคาะฟา

หากมีความประสงค์ที่จะขอดุอาอูขณะสะเออิให้กล่าวว่า

คำอ่าน : **ร็อบบิฮุมฟิรฺ วัรหัม, อินนะกะ อันตัล อะฮฺซุลอักกรีม**

ความว่า : ข้าแต่พระเจ้าผู้อภิบาลของข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรง
อภัยโทษและทรงเมตตาแก่ข้าพระองค์ด้วย แน่แท้พระองค์เป็นผู้ทรง
เกรียงไกรและทรงเกียรติยิ่ง

เนื่องจากมีตัวหลักฐานยืนยันซึ่งรายงานมาจากท่านอิบน์ อุมร์
และท่านอิบน์ มัสอูด เราะฎียัลลอฮุ อันฮุมมา ในการกระทำความดังกล่าว

การสะเออิ สุนัตส่งเสริมให้มีน้ำละหมาด โดยไม่ใช่สิ่งจำเป็นซึ่ง
หากสะเออิโดยไม่มีน้ำละหมาดก็ถือว่าสมบูรณ์เช่นเดียวกัน การสะเออิของ
หญิงมีประจำเดือนก็ถือว่าใช้ได้เพราะการมีน้ำละหมาดมิใช่เงื่อนไขของ
การเดินสะเออิ

7. เมื่อเสร็จจากการเดินสะเออิ ให้ตัดผมทั่วศีรษะ หากทำหัจญ์
แบบตะมัตตุอ ส่วนผู้หญิงให้ตัดออกยาวประมาณเท่าปลายนิ้ว และ
หากว่าทำหัจญ์แบบกิรอนหรืออิฟรอด ก็ให้อยู่ในชุดอิหฺรอมโดยไม่ต้อง
ตัดผมจนกระทั่งเปลี่ยนอิหฺรอมในวันนะหฺริ(หรือวันอีต) หลังจากขว้างเส
หิน ญุมรอตู้ล อะเกาะบะฮฺ ณ ทุ่งมีนา ตามเงื่อนไขการประกอบพิธีหัจญ์

8. ในวันที่ 8 ซุลหิจญะฮฺ ซึ่งเรียกว่า วันตรวิยะฮฺ. ผู้ประกอบพิธีหัจญ์แบบตะมัดตุอ ต้องครองอิหฺรอมเพื่อทำหัจญ์ในตอนสายจากที่พักของตนเอง ซึ่งในกรณีนี้รวมถึงชาวมัคกะฮฺที่ต้องการประกอบพิธีหัจญ์ และขณะที่ครองอิหฺรอมให้ถือปฏิบัติตามที่เคยทำมาเช่นการอาบน้ำชำระกาย เป็นต้น ส่วนการไปมัสญิดหะรอมเพื่อทำการครองอิหฺรอมไม่ใช่แบบฉบับจากท่านรอซูล ค็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม เพราะการปฏิบัติแบบนี้ไม่มีรายงานจากท่านและท่านมิเคยสั่งใช้บรรดาเศาะหาบะฮฺให้ถือปฏิบัติ

มีรายงานจากท่านญาบิร อิบน์ अबดุลลอฮฺ เราะฎิยัลลอฮฺ อันฮุมา ว่า ท่านนบีได้กล่าวแก่บรรดาเศาะหาบะฮฺความว่า “พวกท่านจงอยู่ในสภาพที่ปลดอิหฺรอมเถิด กระทั่งเมื่อถึงวันตรวิยะฮฺ พวกท่านก็จงกล่าว ตัลบิยะฮฺเพื่อบำเพ็ญหัจญ์” (รายงานโดย อัล-บุคอรีและมุสลิม)

และจากการรายงานของท่านมุสลิม จากท่านญาบิร เราะฎิยัลลอฮฺ อันฮุมา กล่าวว่า : ท่านรอซูล ค็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัมได้สั่งให้พวกเราทำการอิหฺรอมเมื่อกล่าว ตัลบิยะฮฺ และเมื่อเรามุ่งสู่มีนา เราก็กล่าว ตัลบิยะฮฺที่อับญาฮฺ(ชื่อสถานที่หนึ่ง)

ส่วนผู้ที่ทำหัจญ์ตะมัดตุอให้กล่าว ตัลบิยะฮฺว่า

คำอ่าน : **ลَبَّيْكَ اللَّهُمَّ هَجْرًا**

9. ส่งเสริมให้ออกกลุ่มีนาและทำการละหมาดซุฮฺริ อัคริ มัฆริบ และอีซาอู แบบย่อ โดยไม่นำมารวมกัน และยังส่งเสริมให้ค้างคืนที่มีนา

ในคืนของวันอะเราะเราะฮ์ด้วย เนื่องจากมีหะดีษที่รายงานจากท่านญาบิร เราะฎิยัลลอฮุ อันฮุม่า ซึ่งบันทึกโดยมุสลิม

10. เดินทางสู่ทุ่งอะเราะเราะฮ์ ในยามตะวันตกแสงของวันที่ 9 ชุลหิจญะฮ์ โดยส่งเสริม(สุนัต)ให้ลงพักที่มีสติญิดนะมิเราะฮ์ ณ ทุ่งอะเราะเราะฮ์ จนกระทั่งตะวันคล้อยหากเกิดความสะดวกในการปฏิบัติ เนื่องจากการปฏิบัติของท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัม หากไม่เกิดความสะดวกก็ให้หยุดพัก ณ ที่ใดก็ได้ในเขตอะเราะเราะฮ์ และเมื่อถึงเวลาละหมาดซุฮริให้ละหมาดซุฮริกับอัคริโดยรวมและย่อ จากนั้นให้ลงพักที่อะเราะเราะฮ์ และที่ดียิ่งในการพัก ให้เลือกตำแหน่งหลังภูเขาเราะฮุมะฮ์ โดยเมื่อผินหน้าไปยังกิบละฮ์แล้ว มีภูเขาอยู่ในแนวเดียวกัน แต่ถ้าไม่สามารถทำได้ ก็ให้หันไปทางกิบละฮ์อย่างเดียว โดยไม่ต้องผินไปทางภูเขาเราะฮุมะฮ์แต่อย่างใด

ส่งเสริมให้ใช้เวลาว่างขณะที่พำนัก ณ ทุ่งอะเราะเราะฮ์ ทำการกล่าวรำลึกถึงอัลลอฮ์ (ซิกร) และคงความนอบน้อม อ่านกุรอานและขอดุอาอ์ โดยยกมือทั้งสองข้างขึ้น

มีรายงานจากท่านอุสามะฮ์ เราะฎิยัลลอฮุ อันฮุม่า ความว่า : “ฉันเคยอยู่กับท่านรอซูลศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัมที่ทุ่งอะเราะเราะฮ์ โดยท่านได้ยกมือทั้งสองข้างขึ้นขอดุอาอ์ แล้วอุฐูของท่านได้เอนตัวลงจนตะกร้อครอบปากของอุฐูได้ตกลง ท่านจึงได้ใช้มือข้างหนึ่งลงหยิบตะกร้อครอบปากอุฐูอันนั้น ในขณะที่มืออีกข้างหนึ่งยังยกขอดุอาอ์อยู่” (รายงานโดย อัน-นะสาอีย์)

และในอีกรายงานหนึ่งมีว่า : “ท่านยังคงยืนขอคูอาอู จนกระทั่ง ตะวันลับขอบฟ้าแล้วแสงตะวันลับหายไป”

การขอคูอาอูในวันอะเราะเราะพะฮุ ถือว่าประเสริฐกว่าการขอคูอาอู ใดๆ ท่านรอซูล คืออัลลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัมได้กล่าวไว้ความว่า : “การขอคูอาอูที่ดียิ่ง คือการขอคูอาอูในวันอะเราะเราะพะฮุ และคำกล่าวที่ดีที่สุดที่ฉันและบรรดานบีก่อนหน้าฉันได้อ่านมากก็คือ

คำอ่าน : ลาอิลาฮะ อิลลัลลอฮุ วะหุดะฮุ ลาชะรีกะ
 ละฮุ, ละฮุลมุลกุ วะ ละฮุลหัมดุ, ยุหฺยี้ วะ ยุมิต,
 วะฮุวะ อะลา กุลลัชชีอิน เกาะดีร์

ความว่า : ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลลอฮุเพียงพระองค์เดียว ไม่มีภาคีใดๆสำหรับพระองค์ กรรมลิสท์และการสรรเสริญเป็นเอกสิทธิ์ของพระองค์ และพระองค์ทรงเดชานุภาพเหนือสรรพสิ่งทั้งปวง” (รายงานโดย มุสลิม)

การแสดงออกถึงความยากไร้ ความปราถนา และขอที่พึงพิงกับอัลลลอฮุเป็นสิ่งที่จำเป็นสมควรปฏิบัติ และจะต้องไม่ปล่อยให้โอกาสอันยิ่งใหญ่นี้ผ่านไปอย่างไร้ความหมาย

ท่านรอซูล คืออัลลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัมได้กล่าวไว้ความว่า : “ไม่มีวันใดอีกแล้ว ที่อัลลลอฮุจะทรงปลดปล่อยบ่าวของพระองค์จากไฟนรก มากไปกว่าวันอะเราะเราะพะฮุ และแน่แท้ อัลลลอฮุจะเสด็จใกล้เข้ามา

แล้วบรรดามะลาอิกะฮ์ จะนำพวกเขาเข้ามาเข้าเฝ้าแล้วพระองค์ได้ตรัสว่า พวกเขา(ปวงบ่าวของข้า)ต้องการอะไร...” (รายงานโดยมุสลิม)

การรุกรานที่อะเราะาะฮ์ เป็นรุกรานของการทำหัจญ์ และจำเป็นจะต้องรุกรานกระทั่งตะวันลับขอบฟ้า โดยผู้ประกอบพิธีหัจญ์จะต้องให้ความสำคัญกับเขตของทุ่งอะเราะาะฮ์ เป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากมีผู้ประกอบพิธีหัจญ์จำนวนมากละเลยกับเขตของทุ่งอะเราะาะฮ์ จนเป็นเหตุให้พวกเขาหยุดพักนอกเขตอะเราะาะฮ์ ซึ่งเป็นเหตุให้การบำเพ็ญหัจญ์ขาดตกบกพร่องไม่สมบูรณ์

11. เมื่อตะวันลับขอบฟ้าให้เดินสู่มุซตะลีฟะฮ์ด้วยความสงบ เสียงมและนอบน้อม ดังที่ท่านรอซูล ค็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัม กล่าวไว้ความว่า “ผู้คนที่ทั้งหลาย สงบเสียงมเข้าไว้ สงบเสียงบเข้าไว้” (รายงานโดย มุสลิม)

เมื่อถึงมุซตะลีฟะฮ์แล้วให้ละหมาดมัฆริบและอีซออูที่นั่น โดยละหมาดมัฆริบ 3 ร็อกอัต และอีซออู 2 ร็อกอัต รวมกันในเวลาอีซออู (ญุมฮ์ ตะศิร)

และแนวทางสำหรับผู้ประกอบพิธีหัจญ์นั้น เขาจะต้องไม่ละหมาดมัฆริบและอีซออูที่ใด นอกจากที่มุซตะลีฟะฮ์ เพื่อเป็นการปฏิบัติตามท่านรอซูล ค็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัม เว้นแต่เมื่อเขากลับว่าเวลาอีซออูใกล้จะหมด ก็ให้เขาละหมาดมัฆริบและอีซออูที่ใดก็ได้

ให้ค้างคืนที่มุซตะลีฟะฮ์ โดยไม่ต้องตื่นขึ้นมาเพื่อทำการละหมาดใดๆ หรือทำอิบาดะฮ์ในตอนกลางคืน เพราะท่านรอซูล ค็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัม ไม่เคยปฏิบัติ ดังมีรายงานจากท่านญาบิร

อิบนุ อับดุลลอฮฺ เราะฎิยัลลอฮฺ อันฮุม่า ความว่า “แท้จริงท่านรอซูลคือลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม เมื่อมาถึงมุชตะลิพะฮฺ ท่านก็ได้ละหมาดที่นั่นทั้งเวลามัฆริบและอิซาอ์ด้วยอาซานเพียงครั้งเดียวและอีกอุมะฮฺสองครั้ง โดยที่ท่านมิได้กล่าวตัสบีหฺใดๆ ระหว่างละหมาดทั้งสอง หลังจากนั้นท่านได้ล้มตัวลงนอนจนกระทั่งรุ่งอรุณ” (รายงานโดย มุสลิม)

ในกรณีของผู้ที่มีอุปสรรคหรือผู้ที่มีร่างกายอ่อนแอนั้นอนุญาตให้ออกจากมุชตะลิพะฮฺเข้าสู่มีนาหลังจากเที่ยงคืนเพื่อขว้างเสาศิหน (ญัมเราะตุลอะเกาะบะฮฺ)

ส่วนผู้ที่ร่างกายแข็งแรงและมีใช้ผู้คอยดูแลคนอ่อนแอ เขาจะต้องอยู่ที่มุชตะลิพะฮฺจนรุ่งอรุณ และการที่มีผู้คนจำนวนมากแข่งกันไปขว้างเสาศิหนตั้งแต่ช่วงหัวค่ำเพื่อต้องการพักผ่อนถือเป็นการขัดกับทางนำของท่านรอซูลคือลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม

เมื่อผู้ประกอบพิธีหัจญ์ละหมาดซุบฮิที่มุชตะลิพะฮฺแล้ว ให้เขาไปหยุดยืนอยู่บริเวณ อัลมัฆะรียะฮฺรวม (มัฏญิด ญ มุชตะลิพะฮฺ) แล้วผินหน้าไปทางกิบละฮฺพร้อมยกมือขออ้ออ้ออัลลอฮฺให้มากๆ จนกระทั่งใกล้เวลาตะวันขึ้นหรือเป็นที่ใดก็ได้ของมุชตะลิพะฮฺที่เขาได้หยุดพำนัก ดังคำกล่าวของท่านรอซูล คือลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ที่มีความว่า “ฉันได้หยุดพักอยู่ที่นี้ และทั้งหมดนั้น(มุชตะลิพะฮฺ)ล้วนเป็นที่พำนัก” (รายงานโดย มุสลิม)

12. จากนั้น ผู้ประกอบพิธีหัจญ์จะต้องกลับสู่มีนา ก่อนตะวันขึ้นของวันนะหฺริ (วันที่ 10 ซุลหิจญะฮฺ) เพื่อขว้างเสาศิหน ที่เรียกว่า (ญัมเราะตุลอะเกาะบะฮฺ) คือเสาศิหนหน้าเดียว ซึ่งอยู่ใกล้กับมักกะฮฺกว่า

ต้นอื่นๆ ด้วยลูกหิน 7 ลูก ซึ่งแต่ละลูกให้มีขนาดใหญ่กว่าเมล็ดถั่วเล็กน้อย(ประมาณเม็ดอินทผาลัม)

นักวิชาการได้มีมติเอกฉันท์ว่า อนุญาตให้ขวางเสาทินทางด้านใดก็ได้แต่ที่ดีที่สุดคือให้กะอบะฮ์อยู่ทางซ้ายมือของเขาและมีนาอยู่ทางด้านขวา ดังได้มีรายงานจากท่านอิบนุ มัสอูด เราะฎิยัลลอฮุ อันฮุ ความว่า : แท้จริงเมื่อท่านได้ขวางเสาทินจนถึงเสาทินต้นใหญ่(เสาทินเดี่ยว)ท่านก็ได้ให้บัยตุลลอฮ์อยู่ทางด้านซ้ายและให้มีนาอยู่ทางด้านขวาแล้วขวางเสาทินด้วยก้อนหิน 7 ก้อน (หลังจากนั้นจึงกล่าววว่า) แบบเดียวกันนี้แหละที่ผู้ซึ่ง สูเราะฮ์ อัล-บะเกาะเราะฮ์ถูกประทานให้แก่เขาเคยขวางเสาทิน (หมายถึงท่านรอซูล ค็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัม) (รายงานโดย อัล-บุคอรีย์ และมุสลิม)

ไม่อนุญาตให้ใช้ก้อนหินก้อนใหญ่หรือรองเท้าเพื่อขวางเสาทิน ผู้ที่ประกอบพิธีหัจญ์จะหยุดการกล่าวตัลบิยะฮ์เมื่อเขาขวางเสาทิน(ญัมเราะฮ์ตุลอะเกาะบะฮ์)

ตามแบบฉบับของท่านรอซูล ค็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัม ให้ทำการขวางเสาทินเป็นลำดับแรก จากนั้นให้เชือดสัตว์ หากทำหัจญ์แบบตะมัดตุฮ์หรือแบบกิรอน หลังจากนั้นให้โกนศีรษะ หรือตัดผมสำหรับชาย การโกนศีรษะประเสริฐที่สุด เพราะท่านรอซูล ค็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัม ได้ขอความเมตตาและการอภัยโทษจากอัลลอฮ์แก่ผู้โกนศีรษะถึงสามครั้ง และขอพรให้กับผู้ที่ตัดผมเพียงครั้งเดียว ซึ่งมีรายงานจากอัล-บุคอรีย์และมุสลิมในการอ้างอิงถึงเรื่องนี้

หลังจากนั้นให้ไปยังบัยตุลลอฮ์เพื่อทำการเฆาะวาฟิฟาเฆาะฮ์ การปฏิบัติตามกิจกรรมข้างต้นนี้เป็นแบบฉบับที่ท่านรอซูลเคยปฏิบัติ

ตามรายงานของท่านญาบิรุ อิบนุ अबดุลลอฮฺ เราะฆิยัลลอฮฺ อันฮุมมา ความว่า : ท่านรอซูล ค็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ได้มาที่เสาหิน ซึ่งใกล้กับต้นไม้ (หมายถึงญัมเราะตุลอะเกาะบะฮฺ) แล้วท่านได้ขว้างเสาหิน ด้วยลูกหินเจ็ดลูก โดยท่านจะกล่าวตักบิรขณะจะขว้างลูกหินแต่ละก้อน ซึ่งมีขนาดเท่าลูกแก้ว ท่านได้ขว้างตรงกลางหลุม หลังจากนั้นท่านได้ไปที่เชือดสัตว์ แล้วท่านก็ได้เชือด จากนั้นท่านได้ขี้อูฐไปทำการแกะาฉะวาฟอิฟาแกะะฮฺ ที่บัยตุลลอฮฺ แล้วละหมาดซุฮริที่มักกะฮฺ” (รายงานโดยมุสลิม)

ส่วนผู้ใดสลับกิจกรรมทั้งสี่นี้ก็ถือว่าใช้ได้ เนื่องจากมีรายงานจากท่าน अबดุลลอฮฺ อิบนุ อัมรุ เราะฆิยัลลอฮฺ อันฮุมมา ในพิธีหัจญ์อำลา โดยเมื่อท่านรอซูล ค็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ได้ยืนขึ้น ผู้คนก็ติดตามถามท่าน अबดุลลอฮฺ อิบนุ อัมรุ กล่าวความว่า : ในวันนั้นไม่มีผู้ใดที่ถามท่านรอซูล ค็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ถึงสิ่งใดที่ควรปฏิบัติก่อนหรือสิ่งใดควรปฏิบัติหลัง นอกจากท่านจะกล่าวว่า “ทำไปเถิดไม่เป็นไร” (รายงานโดย อัล-บุคอรีห์ และมุสลิม)

เมื่อแกะาฉะวาฟเสร็จแล้ว ให้เดินสะเอะหลังจากแกะาฉะวาฟ หากประกอบพิธีหัจญ์แบบตะมัดตุอ เพราะการเดินสะเอะในครั้งแรก เป็นสะเอะของอุมเราะฮฺ ดังนั้นจึงจำเป็นต้องทำการเดินสะเอะของพิธีหัจญ์อีกครั้งหนึ่ง และหากว่าเป็นการประกอบพิธีหัจญ์แบบอิฟรอดหรือกิรอน ซึ่งได้เดินสะเอะหลังจากแกะาฉะวาฟคู่ตุมไปแล้ว ก็ไม่ต้องมาทำสะเอะใหม่อีก

ตั้งท่านญาบิรุ เราะฆิยัลลอฮฺ อันฮุมมา กล่าวความว่า : ท่านรอซูล ค็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม และบรรดาเศาะหาบะฮฺของท่านมิได้ทำการแกะาฉะวาฟระหว่างภูเขาเศาะฟาและมัรวะฮฺ(หมายถึงสะเอะ) นอกจาก

เพียงครั้งเดียวซึ่งเป็นฎะวาฟ(หมายถึงสะอ) ในครั้งแรก(รายงานโดยมุสลิม)

13. วันตัชริกทั้งสามวัน (คือ วันที่ 11, 12 และ 13 เดือนซุลหิจญะฮฺ) นั้น ถือเป็นวันของการขว้างเสาศิห์สำหรับผู้ที่ยังคงพำนักที่มึนา ส่วนผู้ที่รีบกลับให้ขว้างเสาศิห์เพียงสองวัน คือวันที่ 11 และ 12 ดังพระดำรัสของอัลลอฮ์ที่ว่า

(203:)

ความว่า : และพวกเจ้าจงกล่าวรำลึกถึงอัลลอฮ์ ในบรรดาวันที่ถูกกำหนดไว้แล้ว(คือวันตัชริก) สำหรับผู้ใดที่เร่งรีบในสองวัน ก็ไม่มีความผิดใดๆแก่เขา และหากผู้ใดเร่งรีบไปอีก ก็ไม่มีความผิดใดๆแก่เขา สำหรับผู้ที่มีความยากแกรง [อัล-บะเกาะเราะฮฺ โองการที่ 203]

การขว้างเสาศิห์นั้นให้เริ่มขว้างจากต้นแรก (ญัมเราะตุลซุฆร) คือเสาต้นที่อยู่ใกล้มัสญิด ค็อยฟ ด้วยลูกหินเจ็ดก้อน จากนั้นให้ขว้างเสาศิห์ต้นกลาง ด้วยลูกหินเจ็ดก้อน หลังจากนั้น ให้ขว้างเสาศิห์ (ญัมเราะตุลอะกะบะฮฺ) ด้วยลูกหินเจ็ดลูก พร้อมกล่าวตักบีรในการขว้างลูกหินทุกลูก ซึ่งตามแบบฉบับของท่านรอซูลนั้น ให้หยุดยืนหลังจากขว้างเสาศิห์ต้นแรกแล้วผินหน้าสู่กิบละฮฺ โดยให้เสาศิห์แรกอยู่ในตำแหน่งซ้ายมือของเขา แล้วทำการขออานานๆ ส่วนต้นที่สองก็เช่นกันให้ยืนหลังจากที่ขว้างเสาศิห์ต้นนี้แล้ว โดยผินหน้าสู่กิบละฮฺ และให้

เสาต้นที่สองอยู่ในตำแหน่งขวามือของเขาและให้ขอตุอาอนุานๆ ส่วน
ณั้มเราะตุลอะเกาะบะฮฺ ไม่ต้องหยุดยืนเพื่อก้าวหรือขอตุอาใดๆ
ทั้งสิ้น

เวลาของการขว้างเสาหินในวันตัซริกนั้น จะเริ่มหลังจากตะวัน
คล้อยตามรายงานจากท่านอิบน์ อุมัรฺ เราะฎิยัลลอฮุ อันฮูมา ความว่า :
เราได้คอยเวลา ซึ่งเมื่อตะวันคล้อย เราจึงขว้างเสาหิน (รายงานโดย อัล-
บุคอรี)

นักวิชาการมีมติเป็นเอกฉันท์แล้วว่า เวลาสุดท้ายของการขว้าง
เสาหินในวันตัซริกนั้นคือ ตอนตะวันลับฟ้าของวันที่ 13 ชุลหิจญะฮฺ โดย
หากตะวันลับฟ้าในวันดังกล่าวไปแล้วและมีผู้ที่ยังมิได้ขว้างเสาหินก็ไม่
จำเป็นต้องขว้างเสาหินแล้ว แต่จำเป็นแก่เขาต้องเสียดัม(เชือดแพะ)

14. ต้องข้างคินที่มีนาในวันตัซริก คือ (วันที่ 10, 11 และ 12) ซึ่ง
หากตะวันลับขอบฟ้าในวันที่ 12 แล้วยังมีได้ออกจากมีนา จำเป็นต้องค้ำ
คินที่มีนาอีกหนึ่งคิน และขว้างเสาหินทั้งสามต้นในวันที่ 13 อีกเช่นกัน

15. เมื่อผู้ประกอบพิธีหัจญ์ต้องการออกจากมักกะฮฺ เพื่อกลับ
ภูมิลำเนา จะต้องทำการฆะวาฟ วะดาอฺ (ฆะวาฟอำลา) ก่อน เนื่องจาก
การฆะวาฟวะดาอฺ นั้นเป็นวาญิบของพิธีหัจญ์ตามทัศนะของนักวิชาการ
ส่วนใหญ่ ยกเว้นหญิงที่มีประจำเดือน มีคำบอกเล่าจากท่านอิบน์ อับบาส
เราะฎิยัลลอฮุ อันฮูมา ว่า ท่านรอซูล ค็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะลัลลัม
กล่าวความว่า “คนหนึ่งคนใดอย่าพึงแยกย้ายไปไหน จนกว่าสัญญาของ
เขาจะสิ้นสุดที่บัยตุลลอฮฺ (หมายถึงการฆะวาฟวะดาอฺ)”

และมีรายงานหนึ่งได้กล่าวเสริมมีใจความว่า “เว้นแต่จะผ่อนปรนให้กับสตรีที่มีประจำเดือน(ไม่ต้องเฆาะวาฟะดาอ)” (รายงานโดย อิมาม มาลิก)

มีนักวิชาการจำนวนมากได้ให้ความเห็นว่า ผู้ที่เฆาะวาฟอิฟาเฆาะฮฺยฺ (เฆาะวาฟหัจญ์) ถ้าข้ามจนถึงเวลาเดินทางกลับ การเฆาะวาฟอิฟาเฆาะฮฺยฺในขณะนั้นเพียงพอแล้ว โดยเขาไม่ต้องเฆาะวาฟะดาออีก

16. ผู้ที่จะเดินทางกลับภูมิลำเนาส่งเสริมให้กล่าวสิ่งที่ท่าน อิมาม อัล-บุคอรีได้บันทึกเอาไว้ ตามรายงานจากท่าน อิบน์ อุมร์ เราะฎิยัลลอฮุ อันฮุ ความว่า : แท้จริงท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮุ อะลัยฮิ วะสัลลัม เมื่อท่านเสร็จสิ้นจากสงคราม หรือการประกอบพิธีหัจญ์ หรือ อุมเราะฮฺ ท่านจะกล่าวตักบีร์บนเนินดินที่สูง จากนั้นท่านจึงกล่าวว่า

คำอ่าน : ลาอิลาฮะ อิลลัลลอฮุ วะหุตะฮฺ ลาชะรีกะ
 ละฮฺ ละฮฺลุมุละฮฺ วะละฮฺลุมุละฮฺ วะฮุวะ อะลากุลลิฮฺย
 อิน กอดิรฺ, आयیْبُونِ تا آیْبُونِ อาบีْدُونِ ลีร็อบบีนา
 ฮามิดูน, فَاعَذِّبْكَ اِلَّا لَوِصِّ وَهَضَّعْكَ وَهَضَّعْكَ
 عَبَّادِ وَهَضَّعْكَ وَهَضَّعْكَ

ความหมาย : ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮ์เพียงพระองค์เดียว โดยไม่มีภาคีใดๆ สำหรับพระองค์ ทรงครองอำนาจและสิทธิแห่งมวลการสรรเสริญ และทรงปรีชาสามารถเหนือทุกสรรพสิ่ง เราได้กลับตัว ได้วอนขออุกแกโทษ ได้เคารพอิบาคะฮ์พระผู้อภิบาลแห่งเรา อัลลอฮ์ทรงสั่งจริงในสัญญาแห่งพระองค์ ทรงช่วยเหลือบ่าวของพระองค์ และทรงกำราบเหล่ากองทัพทั้งหลายด้วยพระองค์เพียงผู้เดียว

*****